

MARKO VIDOJKOVIĆ

KANDŽE 2

DILER I SMRT

RENDE

MARKO VIDOJKOVIĆ

KANDŽE 2

DILER I SMRT

www.balkandownload.org

Subota

Bio sam na onom istom mestu. I jedan mi kaže: „Zakasnićeš na avion“. To je već četvrti let na koji kasnim u poslednja četiri dana, međutim, ja i dalje tragam za hotelom iz koga ću kasniti na svoje letove. I taj lik mi, kao i ostali pre njega, preporučuje isti onaj hotel, negde u nekoj ulici, i ja krećem tamo, kad odjednom, stižem ispred antikvamice, a tu - Jasna. Ulazimo zajedno, kažem joj da ugasi pljugu i ona je gasi u piksli u kojoj je brdo pikavaca. Razgledamo ćupove, ramove za slike, rustične poslužavnike i pomalo kriva ogledala, i prilazi nam prodavac koji na stranom jeziku kaže: „Izvolite“. Neprijatno mi je zbog ogromne putne torbe koju vučem sa sobom, jer prodavac može da pomisli kako sam nešto ukrao, pa stavio unutra. Pogledam ga malo bolje, a njegove beonjače postaju skroz crne, kao dve duboke rupe, i sledećeg trenutka, one počinju da me uvlače u sebe i tu se budim.

6.20. Jastuk mi je mokar od znoja. I kurac mi je dignut. Uzimam mobilni i odlazim u kupatilo. Još nisam vratio karticu u telefon. Služi mi kao džepni sat i prenosivi uređaj s Jasinim porno-fotkama, napravljenim pre dve godine, dok smo još bili zajedno.

*

U levoj sam držao mobilni i vrteo palcem po ekranu. U desnoj sam držao kurac i drkao ga, već unapred znajući šta me sve čeka na fotkama. Jasna se naguzila, gleda me iz ogledala, pička joj se rascvetala i ja skoro pa mogu da osetim kako joj ga umačem i mi se gledamo, dok se ona odupire rukama o zid, a ja se borim sa svršavanjem. Dalje, Jasna s mojim kurcem u ustima i pogledom ka kameri na mobilnom. Dva zelena oka, uzrikavila od gledanja u smeru njen nos - moj kurac - moj mobilni. Pegice na nosu. I crvena kosa, skupljena u repić. Dalje, jebem Jasnu otpozadi. Držim mobilni visoko, pa sam uhvatio i svoj dlakavi stomak i pola kurca i celo njeno dupe i cela njena leđa i skupljena ramena i kosu i rep. Pravo umetničko delo. Fokusirao sam se zatim na kurac. Teško je drkati s jutamjom erekcijom, što je mali apsurd, ali jeste teško. Ali ta fotka, tih leđa i tog dupeta i tih ramena i tog kanjona od kože i mišića između ramena, to će biti moja mala romantična oaza, ovog vetrovitog, prolećnog, zlatiborskog jutra.

Isprskao sam po pločicama na podu, nije bilo baš puno, pošto sam ga, na sličan način, izdrkao i pre nego što sam legao. Onda sam tu besmisleno providnu baricu obrisao toalet - papirom, zgužvao ga, bacio u klozetsku šolju i ostavio ga da se u njoj udavi.

Vratio sam se u sobu. Ogroman krevet i pored njega vrata od terase, bez zavesa i roletni - jedan od razloga što se već četvrti dan budim kao penzioner, u cik zore. Hotel "Jela" bio je ponos planinskog turizma u poznom socijalizmu, ali to je bilo pre dvadeset i pet godina, tako da je u sobi sve bilo dvadeset i pet godina staro, i nameštaj, i ormani, i krevet, i uštirkana posteljina s rupama, i ćebe, i stočić, i televizor, i daljinski koji je radio samo sa razdaljine od sedam centimetara. I dva kanala RTS-a i lokalna užička televizija. I to je to.

Kad su, pre pet dana, krenule racije, Kiki mi je rekao da sednem u kola i sklonim se ovde. "Jelu" je privatizovao neki njegov ortak s ratišta i za Kikija, i bilo koga od njegovih, sve je bilo besplatno. On je otišao na Kopaonik, u hotel "Biznis", koji je privatizovao njegov drugi ortak s ratišta, u kome je bila sauna, bazen i paket porno-kanala na satelitskoj. Ali, Kiki je veteran. Moj šef. Ja sam bio samo tridesetsedmogodišnji „mali za vutru“, s ograničenim brojem poluludih mušterija koje, skoro sve, imaju problem s plaćanjem. Kad je počela globalna ekonomska kriza, Kiki mi je rekao: „Sad slobodno da daješ malo više na ler. Nema narod keša.“ I ja sam davao malo više na ler. Ne i previše.

Dogovor je bio da u "Jeli" ostanem do ponedeljka ujutru, pa da se onda vratim za Beograd i aktiviram svoju staru karticu - onaj broj koji imaju samo keva, ćale, Jasna, Kiki i par najodanijih mušterija.

*

Svu travu sam poneo sa sobom. Preko pola kile. I vagicu. Pa čak i pištolj sa dva šaržera. Ako mi panduri upadnu na gajbu, dok sam na Zlatiboru. Izvadio sam masnu hedinu i srolao džoint na noćnom stočiću koji se kasnih osamdesetih verovatno presijavao na nasmejanom planinskom suncu, a sada je trunuo pod radioaktivnim zracima srpskog sunca, pored kreveta, sav izvrljan potpisima klinaca koje su ovamo dovlačili na ekskurzije. Ili, još gore, sindikalaca koje su ovamo dovlačili na odmore van sezone. Ili još gore, japija u nastajanju, koje su ovamo dovlačili na tim-bildinge.

Nešto mi nije bilo potaman. Da li zbog sna? Ili zbog preteranog drkanja? Ili zbog predosadnog Zlatibora? Sve sam uradio što sam mogao, pentrao sam se uduvan na Čigotu, vozio sam se uduvan do vodopada u Gostilju, ždrao sam uduvan komplet-lepinju, čak sam razmišljao i o tome da odem malo dublje u šumu i pucam u drveće, ali u životu nisam ispalio hitac, pa sam zaključio da to neću učiniti ni ovog puta. Kiki mi je dao svoj 7.65, jedne od njegovih kokainskih noći. „Uzeo sam magnum, a ti uzmi ovo!“, urlao je. „Ne treba mi, šta će mi?“, bunio sam se. „Uzmi, uzmi! Trebaće ti, videćeš!“, smeja se i ja sam uzeo pištolj, a pojma nisam imao ni čiji je, ni još gore, da li je iz njega možda neko upucan.

Izašao sam na terasu i povukao dim. Iste sekunde mi se prisralo. Na putu do klonje, uključio sam televizor i ostavio otvorena vrata da čujem vesti.

„Neobjašnjivi nestanak hiljada surduličkih kokošaka i pilića, za sada, niko ne ume da objasni“, čitao je spiker. „Ovo je poslednja u nizu bizarnih vesti koje u poslednje vreme pristižu sa svih kontinenata, a u vezi s neobjašnjivim nestancima i masovnim pomorima, kako divljih, tako i domaćih životinja.“ Zatim su krenule vesti iz sporta.

U kupatilu nije bilo ni prozora ni ventilacije, tako da je smrad govneti pomešan sa smradom marihuane, siguran sam, počeo da se širi hotelskim hodnicima. Ostavio sam pola buksne na ivicu lavaboja i otišao da operem dupe. Čale mi je rekao da je to proverena metoda protiv šuljeva, kad mi je jedna vena u blizini čmara pod naponom života pukla u januaru 2002, i ja sam se uredno, već godinama, posle svakog kenjanja prao mlakom vodom i sapunom, a šuljevi su se pojavljivali retko, eventualno ako bih preterao s kokainom, pa preskočio hranu, a samim tim i kenjanje, nekoliko dana zaredom.

*

U hotelskom restoranu sedelo je njih sedmoro, a s leve strane šepurio se zlatiborski švedski sto, nakićen pršutom, ajvarom, belim sirom, mladim lukom, rotkvicama, kajmakom i drugim brđanskim đakonijama. Onako uduvan sam, iz zezanja, u džep od trenerke stavio pištolj, ali mi je, ugledavši druge goste za doručkom, palo na pamet da skoknem do sobe i vratim prangiju u kesu. Ipak, rekoh sebi

ne budi pička, te nonšalato zakoračih ka brdu hrane, sa praznim tanjirima u desnoj i viljuškom i nožem u levoj ruci.

Bio sam gladan kao vuk, pa sam na tanjir natrpao dve kile klope i otišao do najudaljenijeg stola u odnosu na ostatak ekipe. Pogledao sam ih. Četiri čilagera i tri tetke.

„Ej, pošalju mi klinca s perforacijom slepog creva! Meni! Koji sam predsedniku opštine vadio tumor! Hej, živote, na šta sam spao!“, orilo se salom. Ostalih šestoro se cerekalo. Ubice u belom. Tog jutra u civilu. Isfolirane nosate starkelje i nafrakane ružne tetke, koje su s godinama, postajale sve manje gabori - jednostavno se manje primećuje koliko si ružan kad si mator. Blago lepima koji su umrli pre nego što su dočekali da vide kako su ružni postali odrtaveli šmekeri, koji svojim trulim fazonima mame osmehe smežuranih tetaka u polupraznom hotelu. Iznenada, pao mi je mrak na oči i srce je počelo da mi pumpa kao ludo i ja sam duboko u želucu osetio nešto što odavno nisam.

„Još samo da mi dođe neka baba s čukljevima, jebeš mi mater ako ne bi prošla ko ona Sokovička, je l' se sećate, ona iz Banje Koviljače, što je...“ i onda je, ukapiravši da u sali ima još nekog osim njih, nastavio nešto tiše: „Znate svi kako je završila ta Sokovička. Bilo je na 'Beogradskoj hronici'.“ Ostatak ekipe je ponovo graknuo, a meni su pršuta, kajmak, mladi luk i sir zapeli u grlu. Popio sam čašu jogurta naskap, ustao i krenuo ka njima. Larmadžija me je odmah primetio, pa je malo sagnuo glavu i počeo da kenja nešto o nekakvom izletu na Zlatarsko jezero, pretpostavljajući da ću mu se obratiti, pa, kao, u poslednjem trenutku on da ispadne normalan, a ja nenormalan.

„Izvinite, nisam mogao da ne primetim da ste vi nekakav doktor“, procedio sam.

„Tako je, ovaj, hirurg, zapravo...“, zbunio se on.

„E, pa, hirurg, evo, imam jednu izraslinu ovde“, rekao sam, uhvatio ga za ruku i spustio pravo na džep s prangijom. Ovima što su gledali sa strane verovatno je izgledalo kao da se njegovom rukom hvatam za đoku. Gledali smo se nekoliko trenutaka pravo u oči i ja sam u njegovim odjednom prepoznao neki prkos, i nije mi preostalo ništa drugo osim da mu raspalim šamarčinu, taman pošto je otvorio usta da nešto kaže.

„Iju!“, vrisnule su njegove drugarice, a ostali su pogledali u patos. „Ijao, pa, zašto...“, počeo je da cvili hirurg, a ja sam mu raspalio još jedan šamar preko uveta i tek tada sam mu sklonio ruku s džepa. Sekund kasnije, bio sam na putu ka svom stolu.

„Dragane, šta je ovo bilo?“, čuo sam jednu od tetaka. „Da zovemo policiju?“, rekla je druga i ja sam se iz misterioznog hotelskog super-heroja vratio u lik sitnog dilera. Umesto da sednem za sto, zapalio sam iz restorana i trčeći se popeo do sobe. Jebote, kako je hodnik samo smrdeo, i na vutru i na govno! Uleteo sam u sobu, zaključao vrata za sobom, strpao prangiju u kesu, tu kesu stavio u kesu s vutrom, sve to stavio u veliku kesu u kojoj je bila i vagica, a onda sve to strpao u putnu torbu, ispod dukseva.

Setio sam se da nisam oprao zube, pa sam ih na brzinu oprao. Krv je šikljala kao luda i mešala se sa svetlozelenom bojom biljne zubne paste za osobe sa osetljivim desnama i ja sam na trenutak uhvatio svoj iznureni pogled muškarca u najboljim godinama. Beonjače su mi bile crvene, a krvavobela pena curila mi je niz neobrijanu bradu. Zapitao sam se šta mi bi. Naduvan sam, trebalo bi da sam mirnodopski raspoložen, u krajnjoj liniji, u štekcu sam.

Isprao sam usta ledenom planinskom vodom iz česme i sve mi se razbistrilo. Zvali - ne zvali pandure, ovde više ne mogu da ostanem. Ispizdeo sam, izgleda. Otkako sam počeo da radim za Kikija, nikada se nisam krio po štekovima. Sve je bilo pod kontrolom. Mušterija mi dođe na gajbu, uzme robu, da pare, poduvamo džoint, povučemo lajnu, ode u tri lepe i posle se vrati po još.

A i jebena planinčina mi je poremetila bioritam. Posle pentranja na Čigotu, zaspao sam u sedam uveče i ustao u šest ujutru, i od tada se nisam ljudski naspavao. Jebala me Čigota. I hotelski vajerles, koji je radio brzinom modema od 56 kilobajta. Sve filmove koje sam imao na laptopu odgledao sam za dva dana. I ti snovi. I ta bolesna veza koju imam s Jasnom. U stvari, da ona zna da to zovem „vezom“, gađala bi me pikslom. Ta, moja, jednostrana veza sa Jasinim fotkama, i to je bolesno! I toliko vutre, i to je bolesno! Kako je moguće da bilo šta sanjam kada ovoliko duvam? Da nam nije loša vutra? Nije, vidi koliko sam sada uduvan! Sve u svemu, uvio sam četkicu za zube u toalet papir i zajedno s dezodoransom, pastom za

zube i jednim neotpakovanim hotelskim sapunom, strpao je u torbu. Preko svega toga stavio sam laptop i izleteo napolje.

*

„Gospodine Ćosiću, odlazite?“, začudila se recepcionarka, kojoj je dojavljeno kad dolazim, koliko ostajem i čijeg sam ortaka ortak. A Ćosić je bilo moje lažno prezime.

„Da, nažalost, nešto je iskrslo“, rekao sam, osvrćući se oko sebe, jer je taj jebeni hol bio ogroman, sve mi je bilo iza leđa i samo je falio zvuk motorole.

„Pa, dobro“, rekla je. „Srećan put.“

Izleteo sam iz hotela, uleteo u micubiši lanser; isparkirao se, i za minut, izleteo na magistralni put, i to ne ka Beogradu, nego ka Novoj Varoši, valjda da zavaram trag, nisam ni ja samoga sebe mogao da pohvatam u tim trenucima. Uglavnom, vozio sam desetak kilometara, a onda sam se na jednom proširenju zaustavio.

Jebote! Probudio sam se i poludeo u roku od jednog sata. Nisam mogao tačno ni da odredim kad. Na doručku? Ne, tokom drkanja. Ne, ne, sve vreme sam lud, otkako sam se probudio. A čini mi se da sam bio malo lud i pre nego što sam zaspao. Doduše, bio sam uduvan kao stoka i tad i sad, ko će ga znati. Kako god, šamaranje hirurga bilo je neviđeni amaterizam. Upitao sam se ima li u ovim planinama neko zgodno mesto da srolam džok, pa sam zaključio da bih, umesto toga, mogao svoju putnu torbu da stavim malo dublje ispod sedišta, imajući u vidu šta sve u njoj ima.

Stavio sam karticu u telefon. Jebeš ga, ionako je sve ovo verovatno bila Kikijeva paranoja. Kao što je i sve od jutros bila moja podsvest. Idem kući.

Imao sam čak deset propuštenih poziva od Šestića. Verovatno ga je druga šema za kokain ispalila. I tri propuštena poziva od keve. I jedan od ćaleta. I jedan od Kikija. Bila je tu i poruka od Jasne: „Govno smrdljivo narkomansko, dabogda crko. Poslednji put smo se videli pre godinu dana, nisam imao pojma ni gde živi, ni gde radi, bolje je bilo i za nju i za mene da ne znam. Jedini naš kontakt su bili njeni SMS-ovi sa uvredama. Od same pomisli na Jasnu malo mi se pridigao i ja sam zaustavio auto na benzinskoj pumpi, na putu Užice - Požega, da sipam benzin, ali i da ga brzinski izdrkam.

Bilo je osam i petnaest izjutra. Pumpadžija za kasom jedva je gledao na oci. Bio je mlad, rumen u licu i verovatno je petak veće proveo opijajući se po okolnim šumama i karajući seosku radodajku.

„Benzin za tri soma i litar i po kisele“, rekao sam. ”Tri hiljade pedeset dinara, družē“, odgovorio je on, bunovno.

Izašao sam, seo u lanser, odvezao se na parking s pogledom na stenu išaranu poklicima Ratku Mladiću i krenuo da prekopavam po mobilnom. Trebalo je biti brz. Imao sam folder s posebno jebozovnim fotkama, baš za ovakve situacije. Jasna na prvi pogled kleči na mom krevetu, a kad se malo bolje pogleda, vidi se da se, u stvari, nabija na cmi dildo od sedam inča koji sam joj kupio za dvadeset osmi rođendan. Faca joj je neprocenjiva. Otkopčao sam šlic, moj glupi kurac izleteo je napolje, ja sam ga stegao kao najvećeg neprijatelja. Krenuo je da pulsira i tek što sam počeo da ga drkam, svršio sam kao stoka. Ekspertski. Dohvatio sam s patosa salvetu, koju sam dva dana ranije dobio uz komplet-lepinju i njome obrisao đoku. Onda me je uhvatio kratki napad smeha, posle kojeg sam duboko uzdahnuo, otvorio kiselu i otpio pola flaše.

Razmišljao sam koga bih od onih čije sam propuštene pozive imao, mogao da pozovem. Najbolje bi bilo Šestića. Taj se verovatno snašao za gudru, pošto me je poslednji put zvao juče u devet uveče. Ovog, trenutka verovatno je negde drhtao, lud od kokaina, u društvu neke maloletnice. Okrenuo sam ga, čisto iz zezanja. Nije ni dvaput zvonilo.

“Pa, gde si, bre, ti, jebote?!“, dreknuo je.

„Evo me, bio na putu. Vraćam se za Beograd.“

“I ti i onaj tvoj ste otišli na put i niste mi se javili! Kad si ovde?“

“Popodne.“

„Popodne? Gde si to, jebote, u Bugarskoj!?“

“Ma, imam neka posla uspuť“, lupetao sam. “A šta ti radiš?“

“Ma, tu sam s jednom malom droljom... jao! Ne grizi, kurvo! Jao! Matori, javi se popodne, pa, ako ima nešto ovo-ono, da se vidimo! Joj! Pažljivo s tim zubima! Ima protezu s bubamarama, zamisli...“

Veza se prekinula. Naš najčitaniji pisac. Težak narkoman. Još teži pičkopaćenik. Ali sjajna mušterija. Kiki mi ga je prebacio jer je Šestić bio javna ličnost, pa, kao, nije zgodno da ih neko vidi zajedno, jer je Kiki nekada bio u Jedinici za specijalne operacije, a ovaj je redovno

gostovao u "Peščaniku". Ipak, sve mi se činilo da mi ga je prebacio jer je snabdevati Šestića drogom bio zahtevan posao za koji Kiki više nije imao živaca.

*

Pozvao sam ćaleta. Taj je sigurno već bio na pijaci.

"Pa, majku mu, je l' ima signala na toj tvojoj planini?", javio se, posle četvrtog zvona.

„Nema. Vukojebina. Ej, vraćam se dan ranije. Nešto mi iskršlo u Beogradu.“

„Stvarno? Znači, dolaziš sutra na ručak?“

„Dolazim. Šta ti radiš?“

„Evo me na pijaci, taman ću da uzmem više sira, za meze.“

Keva je vikendom duže spavala, pa sam joj pustio poruku: "Šta se radi", da je ne budim bezveze. Međutim, kako joj je poruka stigla, tako me je pozvala.

„Gde si, živa sam se nasekirala! I sa Ratkom sam se čula...“

„Jebo te Ratko“, prekinuo sam je. „Evo me, vraćam se. Biću gajbi oko podneva.“

"Pa, znači, stići ćeš na ručak?"

„Stići ću.“

Otkako sam, pre pet godina, počeo da iznajmljujem gajbu na Karaburmi, kod keve sam išao na ručak subotom, a nedelja je, kao i sve nedelje u poslednje dve i po decenije, bila rezervisana za matorog. Zazvonio mi je telefon. Kiki.

"Alo!", rekao sam.

"Si lud!? Što ti je uključen fon?! Alo!"

"Pa i tebi je uključen."

„Uključen je jer proveravam kome je sve isključen! Što si uključen!?"

„Morao sam da odem iz hotela.“

„Morao? Što?“

„Naleteo sam na neke doktore...“

„Kakve, bre, doktore? Koristi dogovorene šifre, alo!"

"Ma, prave doktore. Napravio sam neki problem, pa sam zapalio da i tebi ne napravim problem."

„Napravio si problem s doktorima? Otkad ti praviš probleme?“

"Ma, slučajno nešto... da ne serem sad."

„Znači, divimo se večeras, a?“

„A ti nisi na Kopu?“

„Bio sam dva dana, pa mi javili da je bila lažna dojava. Najebo je Miki s Pevca, 'se sećaš te budale?“

„Ne.“

„E, on je najebo. Javi se čim dođeš, da uzmeš ono, izmasirao me onaj naš drugar što voli kolače, dvaput sam noćas morao da prelazim most zbog njega i njegovih kurvi.“

„Znam, čuli smo se.“

„A s njim si se čuo! A bratu da se javiš, ništa, a?“

„Posao na prvom mestu. A i otkud znam da je bezbedno da te zovem.“

„Ma, daću ti ja bezbednost po zubima! Idem sad na Avalu da trčim, javljaj se čim stigneš da dođeš po kolače, za onog našeg druga što voli kolače, moraš da mu odneseš, taman da plati i ono od sinoć. Taj je lud, u pičku materinu.“

„Jeste. Lud je trista na sat.“

„Nije mi jasno što ga pičke toliko vole. Što ja moram da plaćam za pičke, a on kara pičke na lepe oči?“

„Pa, on piše knjige na koje se pičke pale.“

„El vidiš kol'ko su žene glupe! Napišeš im neko sranje i one odmah šire noge. A ja sam, tebra, ginuo za ovaj narod! I šta sad? U Mirijevo, na kurve!“

„Nepravda, burazeru.“

„Znaš šta, ja po tonu provalim kad me neko zajebava, a tvoj ton je sad u tom tonu!“

„Istripovao si se, Kiki.“

„Alo, ludak, mojne koristiš prava imena preko mobilnog!“, dreknuo je i prekinuo vezu.

*

Konačno sam krenuo. Put je bio prazan, nebo je bilo plavo, sunce je pržilo, drveće se zelenelo, poneka baba u prolazu, uglavnom - smaranje.

Zaustavio sam se u Ovčarsko-Kablarskoj klisuri, na proširenju puta iskopanom u stenčugi, i srolao buksnu. Otvorio sam prednje prozore i duvao, vukući se iza prašnjavog kipera s užičkim tablicama. Onda sam tako uduvan, milio pored Čačka, u koloni koja se tu napravila i

pitao se ima li kraja blatu u ovoj zemlji. Bilo je suvo i toplo, danima nije padala kiša, što, doduše, nisam mogao sa sigurnošću da tvrdim i za Čačak, a put je bio blatnjav kao da su se svinje valjale po njemu.

Na pumpi, neposredno pred izlazak na Ibarsku magistralu, stao sam da kupim sendvič i sokove. Odjednom sam ogladneo, usta su mi bila suva kao barut, a imao sam utisak i da sam uduvan više nego što bi trebalo. Sve mi se nešto vrtelo, čak mi se i povraćalo, a hladan znoj počeo je da mi obliva čelo i dlanove. U nekoliko navrata mi se učinilo da mi neko sedi na zadnjem sedištu i to je prelomilo da se zaustavim, pa makar na pumpi bilo deset autobusa punih dece.

Ispred mene, u redu za kasom, bila je neka mala plava u blatnjavim starkama, s kikicama i torbicom s resama o ramenu. Bila je previše matora da bi se oblačila kao klinka, to jest, bila je tu negde mojih godina. Kupila je pljuge i izašla napolje. Ja sam kupio tri mala tetrapaka sa sokom od pomorandže i sendvič s pohovanom piletinom, za koji sam znao da će biti jedan od najodvratnijih koje sam u životu okusio. Radnica na kasi, ruralnog vajba, sve je to provukla kroz čitač, ja sam bez reči platio, ona mi je bez reči vratila kusur i tako smo se rastali.

Na izlasku sa pumpe, video sam malu plavu kako stoji i puši. Znak za zabranjen pristup otvorenim plamenom stajao je na dva metra od nje. Kako sam prišao kolima, tako je ona na brzinu ugasila pljugu i pritrčala.

„Ej, beogradske tablice!“, odglumila je iznenađenje.

“Je l’ to ovde retkost?“, odbrusio sam, suvih usta. “E, jesi bezobrazan. Je l’ ideš za Beograd?”

“Ne, krenuo sam u pakao, ali sam se, izgleda, usput izgubio.”

“A je l’ mogu ja s tobom za Beograd? Pa ti posle nastavi za pakao“, zakikotala se.

Pogledao sam je. Mirisala je na prošla vremena. Bivša tinejdžerka, izgubljena na Ibarskoj. Od Jasne nisam bio ni sa kakvim ribama, a ni pre nje nije bilo baš sjajno. Još od studentskih demonstracija sam kuburio s naletanjem na dobre ribe. I kako je vreme prolazilo, više nisam bio siguran da li sam uopšte materijal koji zaslužuje da naleti na dobru ribu.

“Ja sam Aleksandra, a svi me zovu Saška. Neki su me u školi zvali i Vaška, jer sam malecka, naklonila se i ispružila mi ruku.

„Drago mi je“, promrmljao sam. „Upadaj.“

*

“...i upoznam ja tog lika, on lep, kao Edi Veder, i imao je dugačku kosu i flanelsku kariranu košulju i odlepim!” Otkako je ušla u kola, Saška je prepričavala svoj život. Stigli smo do 1996. „Jebali smo se kao nenormalni. Izvini, a je l’ mogu ja ovako da se izražavam? Mislim, ipak sam ja žensko, bilo bi drugačije da ti kreneš da pričaš o nekim tamo jebačinama.“

„Ne, ne, u redu je. Jebali ste se kao nenormalni.“

Njeno kokodakanje je pomagalo. Teralo me je da se fokusiram na put. Setio sam se kako je Šestić pričao da ga je baš na ovoj deonici pre nekoliko godina zamalo udario kamion, naravno, opet zbog neke ribe, i svima koji su vozili Ibarskom govorio je da se čuvaju tog dela između Čačka i Gornjeg Milanovca, osim, naravno, onog ukletog dela, kod Stepojevca.

“...i cele demonstracije provela sam šetajući sa stomakom do zuba. Sama. Džukac se više nikada nije javio. I tako je na svet došla Nadica. Malo pošto su se protesti završili. Sećam se kao da je bilo juče.“

„Šta?“

“Šta?“, zakikotala se.

“Šta si rekla? Izvini, misli su mi malo odlutale.“

„Koje si đubre, a mislila sam da me slušaš!“, nasmejala se i lupila mi čvrgu. „Ispricala sam ti kako sam zaglavila i kako je Edi Veder nestao bez traga i kako sam digla mke od faksa...“

“Kog faksa?“

„Bila sam na trećoj godini istorije, ti ništa ne slušaš, bre!“, ovaj put me je pesnicom udarila po ramenu. “I tako se rodila Nadica. Onda, posle toga...”

„Ko je Nadica?“

„Moja ćerka, jebote! Šta je s tobom, je l’ se to meni čini ili ti auto smrdi na vutru? Hoću i ja malo, aj’ nam smotaj, što samo tebi da bude lepo?“

Ta jebena žena bila je pravi hodajući spomenar, koji me je podsetio svega čega nisam želeo da se sećam. Stao sam kod kafane “Šofer“ i smotao džoint. “Ti si moj mali princ! Znala sam da će danas nešto lepo da mi se desi! Kada sam krenula od sestre, zamisli udala se za

Čačanina, koji blam, kažem joj ne daju mi se pare za bus, sigurno će neka dobra duša da me pokupi. I, eto, ti si ta dobra duša! Šta si u horoskopu?“

„Kakve su sad to gluposti?! U koju osnovnu ti ideš, jebote?“

“E, baš si bezobrazan. Kad sam bila mala, išla sam u Drinku. I Nadica je išla u Drinku...”

„Izbacili je?“

„Dokle ćeš više da me prcaš, bre! Ej, ali ako stvarno budeš pokušao da me prcaš, mislim, ako si neki manijak, mada ne izgledaš, izgledaš kao neki dobri meda, ali uspešni manijaci su verovatno uspešni zato što izgledaju kao dobre mede... Uglavnom, smiri hormone ili ću te isprskati suzavcem!“, pobedonosno je uskliknula i iz torbe izvukla suzavac u spreju i počela da mi maše njime ispred nosa. Taman sam mislio da skrenem ka Topoli, ali sam se setio kako je Šestić pričao da je jednom tu negde upao u jarak, pa sam zaključio da je bolje da nastavim Ibarskom, nego da i ja rizikujem jarak s ovom ludačom u kolima.

„Skloni to sranje da te ne bih izbacio napolje“, rekao sam.

„Dobro, jebote, zezam se. U stvari, malo se i ne zezam, bolje da znaš da imam suzavac, pa da ništa ne pokušavaš, nego da nešto umisliš. Možda si primetio, ali ja ne umem usta da zatvorim i onda muškarci dobijaju svakakve ideje, recimo da mi ih začepim kurcem, ha-ha-ha, evo vidiš na šta mislim! Ko zna šta si ti sad pomislio, ali ja te uveravam da sam se samo zezala. Nisam htela tvoj kurac u ustima, mislim, i ne znamo se, ha-ha-ha, nije ti loša ova vutra, nije, nije! E, da - nemoj da mi sereš za dete! Nadica je pametna kao pčelica, definitivno nije na mene. Sad je u gimnaziji, prirodno-matematički smer. Nikada neću moći na to da se naviknem, meni je nekada i dva i dva teško da saberem.“

„Znao sam ja jednu Nadu“, promrmljao sam.

„Ajde!? I moje dete se zove Nada, ali joj tepam Nadica. Ali, to si, vidim, shvatio, čim te asociralo na tu tvoju Nadu. Ko je ta Nada?“

„Poslednji put sam je video u proleće 1997. Sada bi moglo da joj bude skoro pet banki.“

“U jebote! Tetka i po. Uvatila pilence, pa ga navukla na seks, a? Umem i ja to ponekad da uradim, potpuna dominacija. Mi žene smo stvarno stoka.“

*

Gužva je kod Ljiga postala nepodnošljiva. Ljudi su se probudili, seli u svoje krševe i krenuli na daće, svadbe, pijace i subotnje ručkove. Dve trake Ibarske magistrale jedva su to podnosile. Nailazili smo na sudar svaka dva kilometra.

„Piški mi se“, izjavila je Saška posle nekoliko minuta ćutanja i gledanja kroz prozor.

„Strpi se, sad će Beograd.“

„Kad će Beograd?“

„Za sat.“

„Si lud!? Ne mogu toliko da trpim! Molim te, stani negde da piškim!“

Zaustavio sam se pored jednog od auto-otpada, a ona je otvorila svoja vrata, pa za njima i zadnja, izašla napolje, čučnula tako između, i počelo je da žubori.

„Dobar ti je ovaj auto. Malo mator, možda. Odakle ti?“

U jesen 2001, parama koje sam uzeo preprodavajući robu koju smo u poslednje dve godine Miloševićeve vlasti krali preko interneta, kupio sam lanser. Istini za volju, čale je dodao pola, pošto sam ja od svojih poslovnih uspeha u to doba mogao da kupim eventualno polovnog stojadina.

„Zaradio, pa kupio. Imam ga već deset godina.“

„Sjajan je, odličan je da čučneš i piškiš i da te niko ne vidi.“

„Osim, možda, ovih auto-limara iza tebe.“

„Šta... ko...“, zamucala je, osvrćući se.

„Zajebavam se.“

„Stvarno si kreten, medo!“, dreknula je i pogodila me kamenčićem.

Kod Lipovičke šume zaustavila nas je murija.

„Reći ću da si mi riba,“

„Što? Mislim, može, ali što? Nisi nekog ubio?“

„Nisam.“

„Dobar dan, isprave“, rekao je pandur i ja sam mu dao. Nije trebalo da bude nikakvih problema, bio je to samo najobičniji saobraćajac, ali ja sam osetio kako mi trepere ramena i kako mi brada podrhtava, i tog trenutka bih mu najradije zviznuo jedan metak pravo u čelenku, samo zato što me je pogledao ispod oka i malo podigao obrvu, kao da će nešto da mi prisere. Nadao sam se samo da to neću zaista i uraditi. Neću, nisam bio toliko lud. Ali pandur mi je samo odmagao.

Njegova nadrkana njuška s dlakama ispod očiju žešće me je nervirala. Obišao je oko automobila, vratio se i pitao me: "Kuda?"

„Bio sa devojkom kod njenih u Čačku, pa se sad vraćamo za Beograd.“

On se nagnuo, pogledao Sašku i salutirao joj. „Dobar dan, čika policajče!“, rekla je ona razdragano. „Je l' vam težak posao po ovoj gužvi?“

Daj bože da ne pomisli da smo na nečemu, pa krene da pretura po kolima.

„Nije, nije. Sve je pod kontrolom“, zbunio se.

„Je l' vidite kako je toplo?“, nastavila je ona. „Kao da smo na Veneri, a ne na Zemlji. Je l' vam teže kad je vrućina ili kad je sneg?“

On se, u čudu, namrštió, a zatim mi je vratio vozačku i saobraćajnu.

„Srećan put“, brecnuo se, a ja sam bez reči zatvorio prozor i ubacio u prvu.

*

Uparkirao sam se u Vladetinoj kod vrtića i srolao nam džok, za rastanak. Saška je sa svojim detetom živela u potkrovlju, u zgradi na čošku s Dalmatinskom, pa je, osim što je insistirala na buksni, insistirala i da se uparkiramo malo dalje od njene zgrade da nas mala slučajno ne uhvati kako duvamo.

„Znaš kakva je, kao policajac. Tu se više ne zna ko je kome keva“, rekla je, uvukla dim i malo sačekala. „Zeka“, rekla je, ne ispuštajući vazduh, a zatim je otvorila vrata i izašla napolje.

„Šta?“

„Zeka“, rekla je normalnim glasom. „Znaš onaj fazon kad uzmeš dim vutre, pa kažeš zeka? E, pa, zeka.“

„Nikad čuo.“

„Hajde, javi se, malo da izblejimo, misteriozni medo. Nadica iduće nedelje ide pre podne u školu, pa možemo da se družimo dok je ona u školi, a možemo i kad ode s drugaricama napolje, zapravo, možemo kad god hoćeš, jer mi se dete realno otrglo kontroli. Tinejdžerka moja nenormalna“, zaključila je i izvadila vizitkartu. „Nije moja, ne brini, napisaću ti broj na drugoj strani“. Zatim je hemijskom napisala svoj broj. „Aj' ćao“, rekla je i poljubila me u obraz. Pogledao sam. Broj ko broj. Pogledao sam zatim čiju sam karticu dobio. „Kostić - auspusi. Barajevo“. Upisao sam je u imenik kao „Vaška“ i

poslao joj poruku: "Meda". Bilo mi je malo gadno što sam takav, ali mi je još gadjije bilo to što ću, čim dođem kući, opet da ga drkam na Jasnine fotke.

„Misteriozzzzni :)“, stigao je odgovor.

Otvorio sam prozore i krenuo na Karaburmu. Bilo je sunčano i toplo, preko dvadeset stepeni, pilići su verovatno unaokolo padali mrtvi od sreće. Prošao sam pored Novog groblja, izašao na Omladinski stadion i spustio se među kućice, razbacane po brdovitoj staroj Karaburmi. Jedna nikakva, druga velelepna, treća od pre Hrista, četvrta čeka upotrebnu dozvolu i pored nje, zgrada u kojoj sam stanovao.

Deca su se igrala s kućicama lutalicama nasred ulice. Parkirao sam se malo ispod njih, i sa torbom pod miškom izašao iz kola. Komšija, divlji taksista, opet je pobjegao od žene da čačka nešto po mečki iz devedeset druge, na prolećnom suncu. Nikad mu se nisam javio. Niti on meni. A stanovali su u stanu do mog. Imali su i dva debela klinca, kojima se, takođe nisam javljao. Niti oni meni.

*

Kod keve sam došao u jedan i deset.

„Sanjala sam Kristinu“, rekla je, sipajući mi u tanjir supu iz kesice. „Kao, mlada, na nekom vašaru. Mislim, mi nikada nismo išli na vašare, a eto, ona u mom snu na vašaru. I to tačno na četrdeset dana. Svašta.“

Moja tetka Kristina je pre četrdeset dana krenula na pijacu, na pešačkom prelazu joj je pripala muka, pala je i umrla u naručju nepoznatih ljudi, pre dolaska hitne pomoći. Pošto su njih dve, osim što su bile sestre, bile i najbolje ortakinje, keva ju je i tog dana zvala da proveri kako je bilo na pijaci, šta će da kuva i da li je sinoć na televiziji gledala „Bolji život“. Tetka Kristina se, međutim, nije javljala, a keva nije imala koga drugog da pozove, pošto je teča Boško umro od raka debelog creva, još pre sedam godina. A decu nisu imali. Kevu je, međutim, pozvao neko od komšija kome je jedan od komšija rekao da je komšinici Kristini pozlilo i da je najverovatnije mrtva.

Majka mi je, dakle, bila u delikatnoj fazi, a meni je bilo trulo što nisam mogao da se do kraja s tim sa-živim, jer sam s tetka Kristinom, kao i sa ostatkom familije, izgubio skoro svaki kontakt, još

pre petog oktobra. Zakrvili smo se jer su oni i dalje bili za Slobu, a mi smo tada bili u stanju da ih se odričemo preko novina i vršili smo intenzivan porodični pritisak na sve koji su hteli opet da glasaju za njega. Na kraju, posle dolaska slobode, tetka je izgubila posao u banci, teča je dobio rak i mi se nismo bogzna kako ni čuli, osim što bi mi tetka za svaki rođendan slala SMS i štrudlu s makom, preko keve. Tetka je, zapravo, za mene, bila duh već godinama pre nego što je umrla. Kevi nije. Mogao sam samo da zamislim kako je kad ti umru keva, ćale i sestra, u penziji si, bivši muž ti je već decenijama sa drugom ženom, a ja sin.

„E, doneo sam neke kese, staviću ih u svoju sobu, u fioku ispod kreveta. Ako bude dolazila policija, bacaj s terase.“

„Okej, nema problema“, potvrdila je keva, a ja sam iz torbe izvadio kese u kojima su bili marihuana i pištolj s municijom, odneo ih u sobu koja je i dalje izgledala kao da bi trebalo da ja budem u njoj, i vratio se nazad za sto.

„Zajebano je to s mrtvacima“, lupetao sam. „Mada, taj san mi zvuči kao da joj je okej. Mislim, pod uslovom da ima nešto kada umreš. Ono, mlada je i smeje se i na vašaru je, to zvuči kao da joj je okej.“

„Ma, dobro, svi ćemo da umremo pre ili kasnije: Naročito ako imamo trideset kila viška i bubreg manje, kao Kristina.“

Keva je bila vrlo kul za nekog ko je u totalnom kurcu.

Čak me je i pitala: „Je l' ti treba neka lova?“

„Ne treba, hvala, ide posao. Je l' treba tebi?“

„Ne, pa ja sam tebe malopre prva pitala.“

„Zezam se.“

*

Posle keve, otišao sam kod Kikija u blok. Ušao sam u zgradu u kojoj je on pokvario interfon, uz obrazloženje kako će lakše da „čuje žandare ako upadnu u zgradu bez interfona, nego ako im otvori neki od klošara koji u njoj žive“. Popeo sam se na treći sprat i pokucao šifru. I još jednom. Ništa se nije desilo. Sišao sam niz stepenice i zašao u blok. Bilo je pola četiri popodne, sunce je grejalo vozeći me kroz detinjstvo, jer babin i dedin blok bio je odmah tu pored. Ko zna, možda bih, kada bih tamo otišao, zatekao malog sebe kako se pentram po ljuljaškama? Nekoliko osnovaca sedelo je na klupici u parku. Golobradi monstrumčići u trenerkama i patičicama, s

poludugim kosama, koji li je kurac toj deci s tim frizurama, da li je moguće da sam upravo to pomislio, jebote, pa ja sam jedan jebeni matori konj! Seo sam u kola, koja sam, svestan onoga što će se možda desiti', a što se zatim i desilo, parkirao s pogledom na Kikijev ulaz. Babe su se bezbrižno šetale između parkiranih automobila i čavrljale. Bivše omladinke, članice udarnih brigada, šta li se tek u tim glavama kuvalo, osim sutrašnjeg ručka. Pozvao sam Kikija. Nedostupan. Pozvao sam ćaleta, njegov broj mi je bio odmah ispod.

„Ej, evo stigao sam“, rekao sam. S druge strane treštali su narodnjaci.

„Čekaj!“, dreknuo je on i ja sam sačekao i čuo korake, a zatim i glas: „Jebote, na nekoj svadbi u Ripnju smo, dvesta ljudi ima!“

„Udarnički ste krenuli danas, a?“

„Kao i uvek.“

I onda malo ćutanja.

„Okej, vidimo se sutra. Samo sam hteo da potvrdimo“, rekao sam, pomalo razočaran što se ovo i nije izrodilo u neki razgovor.

„Važi, važi, uzeo sam kilo sira, ima na uši da nam izađe! Uf, šta bih sad dao za pljugu!“

Ćale je, posle četrdeset godina, prestao da puši, tačno na Svetog Nikolu. Zainatio se, uporno ponavljajući kako hoće da proveri snagu volje.

„Pa zapali pljugu, neće da te ubije jedna pljuga“, rekao sam mu.

„A, ne! Princip je princip! Idem unutra, ovde puše kao nenormalni, ima dve pakle da popušim samo dišući.“

„Okej, ajde vidimo se. Uživaj.“

Onda sam spazio interventnu kako ulazi u blok i hitro se sagnuo, kao da tražim nešto ispod suvozačevog sedišta, u nadi da me neće primetiti. Kopao sam i kopao, po otiscima Saških starki, po davno bačenim računima iz Mekdrajva, po svakom mogućem kurcu i palcu sam prebirao, samo da odu, samo da odu. I onda sam, posle nekoliko minuta, podigao glavu i njih nije bilo. Iste sekunde stigla mi je poruka. Kiki je ponovo bio dostupan. Sledeće sekunde, zvonio mi je mobilni.

„Jesu otišle ustaše?“, škrgutao je kroz nos. Bio je nacepan ko zver.

„Otišle su“, rekao sam.

„Hajde, penji se.“

*

Izašao sam iz kola i krenuo ka njegovom ulazu. Ušao u ulaz i popeo se na treći. Tamo me je ispred vrata čekao Kiki, u crnoj trenerci i majici kao nindža, samo bez maske.

“Upadaj“, rekao je, povukao iz dubine nosa, da potera kroz grlo ostatke kokaina, i otvorio vrata od stana.

„Kako si ušao u zgradu, nisam te primetio?“, pitao sam ga, uveren da je, u stvari, sve vreme bio u stanu.

“Ma, bio sam gajbi sve vreme. Baš si ubo da dođeš kad ustaše idu u obilazak. Da si došao ranije, mogli smo zajedno da se zezamo, ali jebiga, zvezde se nisu poklopile, pa sam se zezao sam. Kapiraš, he-he?“, namigivao mi je. Krajnuo je Šestića. Uvek smo to radili i uvek je pazio da ne pretera, ali bi ili preterao, pa upaljačem zapečatio kesicu s pola grama u njoj, ili bi pošmrkao celu kesicu, pa spremio novu, koju ni za živu glavu ne bismo smeli da otvorimo.

“Ma, i bolje. Šta može da mi bude od dve lajne? Mogu samo da izudaram glavom o zid“, rekao sam.

„Mnogo si ti svilen, mali. Mnogo. Evo ti, idi nosi onoj budali ovo.“ Seo je, bacio kesicu s belim kamenčićem na sto pokriven miljeom i ja sam je strpao u čarapu. „Hajde da duvamo nešto“, rekao je, i sa terase doneo saksiju s fikusom, uhvatio biljku, izvukao je iz saksije sa sve busenom, izvadio kesu s vutrom i pištolj, a zatim vratio fikus u saksiju i sve to bacio u ćošak, ispod zavese.

„Sjebaće ti se taj fikus, ako ga stalno budeš tako drkao“, rekao sam.

“Šta?“, zbunio se on, mrveći travu po stolu i gurajući ruke u džepove, verovatno u potrazi za rizlama.

„Biljku ćeš da sjebeš tim stalnim vađenjem iz saksije.“

“A šta si ti, Dejvid Belami? 'El se sećaš onog bradatog, a? 'Esi to ti?“

„Nisam, nego čistom logikom...“

„Imamo moj Fića i ja drugu logiku“, skočio je sa stolice i pomazio fikus. „Junačku logiku. Ako treba, i deset puta dnevno u šetnju iz saksije! Brate, znaš šta smo radili po Kosovu s tom logikom, znaš!“, vratio se nazad za sto i lupio šakama o njega. “U to ime, daj ono, da mu uzmemo još malo!“, dreknuo je.

„Nije red da ga toliko krajcujemo, dobro plaća...“

„Jeste, u pravu si, ovo izdrkano vreme u kome živimo sjebalo me. Napravilo je od mene životinju, gladnu jedne jebene lajne od nekog tamo kurca što piše knjige na koje pičke drkaju! Ej, Kosovo, srpsko sudilište, šta si dočekalo?! Da tvoj sin plaća kurve, a da neki tamo petooktobarac kara napupele studentkinje! Ovde je sve naopako. Mada, dobre su i kurve, nisu loše, ništa ne zanovetaju... Gde mi je rizla, u pizdu materinu... Ma, da mu drpimo još malo, pizda li mu materina. Evo, ti ne moraš...“

*

Šestić se probudio negde oko četiri, a ja sam još uvek bio kod Kikija kada je počeo da me proganja.

„Kad će ona farba, plače mi špajz za njom“, poslao mi je SMS.

„Evo, stiže. Pola čuke“, odgovorio sam mu.

„Dolazim do tebe za pola čuke.“

Kiki je pustio *Corrosion of Conformity* na dvokasetašu, skinuo majicu i počeo da luduje po sobi.

„Hajde idem ja, cima me ovaj“, rekao sam i ustao, a on je đuskao, polugo, s pištoljem upasanim u trenerku, buksnom u ustima i pesnicom u vazduhu. Tako igrajući, zatvorenih očiju, vitlajući rukom, ispratio me je sa gajbe. Na vratima smo se triput poljubili i on ih je zalupio i dvaput zaključao.

Kad sam stigao na Karaburmu, Šestić je već bio tamo. Prepoznao sam njegov drečavo žuti kineski džip koji je dobio od ovlašćenog distributera, kao deo njihove kampanje približavanja lažnog SUV-a pseudomladim pseudoodmetnicima. Šestić je poslednju knjigu napisao pre sedam godina, a u tom trenutku svoje reči trošio je uglavnom na vabljenje čitateljki preko interneta i smišljanje novih simboličnih izraza kojima se naručuje gudra, a koje je plasirao kroz SMS-ove.

„Gde si, jebote!“, dreknuo je, izašavši iz kola, neobrijan i podbuo, u donjem delu trenerke i vijetnamci.

„Evo me, jebote!“, rekao sam i mi smo se zagrlili, kao da smo najrođenija braća. „Aj' gore, a?“

„Nego šta, nego gore“, nakezio se, trljajući ruke.

„A ona?“, pokazao sam ka ženskoj silueti, koja je sedela na mestu suvozača u njegovom *kinezu*.

„Šta ona? Neće ni da primeti da je sama, drka onaj mobilni, skajpuje, fejsbuči, prepričava drugaricama šta radimo, a u stvari jedva čeka da minira nos. Karanje je više moja zabava“, bio je preopširan.

„Neka je onda“, rekao sam i mi smo uleteli u ulaz i trčeći se popeli na drugi sprat.

*

Izvadio sam kokain iz čarape, bacio ga na sto i upalio televizor.

„Naš reporter javlja da su se sinoć, iznad Svrljiga, mogla videti nepoznata svetla, a ljudi koji su duže gledali u njih, prijavili su mučninu, glavobolju i krvarenje iz nosa. Mole se građani da ne gledaju u nepoznate pojave na nebu, jer ne znamo o čemu je zapravo reč, izjavila je državna sekretarka Ministarstva vera, prostornog planiranja i zaštite životne sredine...“ Promenio sam kanal. Spasavanje zbunjene engleske lisice iz šupe, po kišnom danu.

„Smak sveta, fala kurcu“, oblizivao se Šestić, dok je članskom kartom biblioteke mrvio kokain po mom stolu. Insistirao je da to uvek radi tom karticom. Zamotao je novčamcu od sto evra i ušmrknuo jednu svinjsku lajnu. „To su jasni znakovi. Ko zna, možda već uveliko traje. Mi, kao jedan od najbednijih prdeža u svemiru, mislimo da smak sveta traje kao holivudski film. Može ladno da traje sedamdeset hiljada godina i da se zove *čovečanstvo!* Proglasimo lepo sebe za smak sveta, ionako jedini to možemo. Zamisli, molim te, konji proglašavaju sebe za smak sveta, ha-ha, nema šanse! Objavimo, dakle, da smo mi smak sveta i onda se, u skladu s tim, i ponašamo. Dobro vam je ovo sranje, šteta što su vam porcije ovako male“, namignuo mi je i dobacio mi stotku.

„Nisam ni liniju povukao.“

„Vidim po tebi da nisi, mora da se onaj manijak posle trčanja uneredio na moj račun. Ako, ko me jebe kad sam narkoman“, od srca se nasmejao. „Srećom, pa će sve ovo uskoro da prođe.“

„Koje?“, pitao sam ga, a on kao da se malo zbunio. „Pa, sve ovo. Smak sveta je u toku, malopre smo to utvrdili. Baš da vidim onda ko će da čita moje knjige, kad ne bude više nikoga na planeti. Zamisli, ostanu živa samo dva Indijca i ostanu samo dve knjige. I to moje. E, to ja zovem književnim uspehom. Sve ovo ostalo je teško sranje“,

zaključio je, oteo mi onu stotku, savio je i povukao još jednu liniju. "E, sad može da se diše", ustao je i udario sebi dva šamara.

„Gde ćeš, smaku sveta, tek si došao?“

„Idem, da onoj maloj ne padne na pamet da mi nešto ukrade iz kola. Znaš da te ludače hoće i da krađu? Šta god im padne pod ruku! Prijave gaće, poluprazne bočice s parfemima, čak su mi i neki duksevi dobili noge! Jedino knjige neće da krađu. Zvaću te kasnije, zafaliće mi ovoga“, rekao je, zabacio glavu unazad, ušmrknuo iz sve snage i izašao.

Legao sam na kauč. Lisica sa Animal Planeta bila je u azilu za divlje životinje. Sad je red bio na jazavca. Upao je u kamp-prikolicu, napravio sranje i nije umeo da nađe izlaz. Prosedu gospodin i stanja gospođa pokušavali su, uz pomoć mreže, da mu pomognu. Stigla mi je poruka. Vaška.

„Misteriozni medo, šta radiš?“

„Gledam kako spasavaju jazavca iz kamp-prikolice“, odgovorio sam.

„Nadica će večeras da spava kod drugarice, pa sam mislila... :)“

„Pokupim te kod vrtića u 7?“

„Baš to sam mislila.“

Bilo je još dosta vremena i ja sam prvo, progonjen grižom savesti što odjednom imam dejt, odlučio da ga izdrkam. Otvorio sam laptop, otišao u folder "Razno", pa u podfolder „Pribor za pecanje“, pa u podfolder "Mamci", pa u podfolder "Mušice" i na kraju, u podfolder „Leto 2007.“. Bile su to fotke s Jasninog i mog jedinog letovanja, koje smo proveli u Crnoj Gori, jebući se uzduž i popreko njihovom obalom, po plažama, brdima, plićacima, kafanskim klonjama, parkinzima i borovim šumicama. Evo, Jasna ga puši na zadnjem sedištu. Curi joj balica niz bradu. Napolju je mrak. Pod svetlošću blica zenice su joj crvene. Zatim, Jasnino dupe otpozadi, s mojom levom šakom na njemu, kurcem u njoj i tragom od kupaćeg kostima na sredini njenih leđa. Da, to je to. Svršio sam, navukao gaće i besno zalupio laptop.

*

Kad sam stigao do vrtića, Saška me je već tamo čekala. „Gospodine, kao da ste mi odnekud poznati“, zakikotala se, ušavši u lanser. „Ako biste mogli da nas odvezete negde gde možemo

opušteno da duvamo i da nas niko ne uznemirava“, izrazila je želju i ja sam joj namignuo, skrenuo desno u Cvijićevo, pa napravio polukružno posle podvožnjaka, ušao u Ruzveltovu i pošao ka Karaburmi. Bili smo ispred moje zgrade za manje od pet minuta.

„Jao, pa mi mu dođemo komšije, pod uslovom da praviš prekršaje i voziš kao manijak“, zaključila je, izašavši iz kola. U tom trenutku, stigla mi je pomka od Šestića. „Još“. Kad pre?

„Sačekaj, nešto mi je iskrslo“, rekao sam Saški, ona nije stigla ni da odreaguje, a ja sam već otišao dvadesetak koraka ka samoposluzi i pozvao Kikija.

„Dođi, ajde“, rekao je.

„Onaj hoće još“, insistirao sam na koliko-toliko civilizovanoj komunikaciji ni sam ne znam zašto. „Da, znam, dođi, ajde! Šta ti je, jebote?!“

U međuvremenu, Saška mi se prikrala, nisam ni izvalio, pa sam se malo i prepao.

„Šta je, problemi?“

„Moram na Novi Beograd, pa onda u centar, pa tek onda ovamo. Hoćeš sa mnom?“

„Ne, sedeću ovde sat i po, sve dok ti ne završiš sve svoje šeme, misteriozni medo“, rekla je, trepnula i krenula ka kolima.

*

„I tako, sedam poslova sam promenila u poslednjih sedam godina“, zaključila je Saška referat o svom radnom iskustvu, dok smo stajali na crvenom kod Fontane. „Neko bi rekao da u ovoj zemlji ima posla, ali, u stvari ga nema, jer sve to što oni zovu poslom je, u stvari, pranje para i uništavanje talenata. U ovom slučaju, mojih talenata. Još ako imaš dete, najebao si za dvoje. Zaključila sam da mi se više isplati da igram nagradne igre, nego da tu, kao, nešto, glumim da radim. Svima je bolje ako sam ja srećna, je l' tako, misteriozni?“

„Izdržavaš sebe i dete tako što igraš nagradne igre?“, pitao sam i skrenuo u Kikijev blok.

„Pa, ako već tako postavljaš stvari, lepše zvuči ako kažem da tražim posao, a u međuvremenu nas moj tata malo pomaže. Je l' tako okej, da ne ispadne da sam neka potpuna lujka. A, je li, misteriozni, je l' mogu nešto da te pitam?“

„Pitaj“, rekao sam i ugasio kola.

“A čime se ti, u stvari, baviš?”

„Kakav bih to misteriozni meda bio kada bih ti sve odmah rekao?“, odgovorio sam, otvorivši vrata.

„Pretpostavljam da ne mogu s tobom tamo gde ti ideš?“

“Ne možeš. Sad ću ja brzo, izvini“, odglumio sam dobrotu i izašao napolje.

Jebote, toliko torokanja teško se moglo podneti, bez obzira na to što je, s jedne strane, bilo simpatično. Napolju je bilo sjajno, ni toplo ni hladno, i osećao sam se kao da se švercujem u nekom lepšem dobu od ovog u kome smo. Prošao sam kroz prolaz za kola, pa zatim pored onih istih klupica, odakle su se čuli potmulji krici nove divlje omladine, ogovaranje odeljenskih kurvi i opijanje pivom iz plastičnih flaša. Uleteo sam u ulaz, odleteo na treći, a tamo mi je vrata otvorio Kiki, isti onakav kakvog sam ga ostavio, polugo i lud, samo što su mu sada oči bile skoro sasvim zatvorene od duvanja.

„Nije mi dobro, brate“, rekao je i počeo da se kikoće. „Prezupčio sam, a nije ni mrak ljudski pao. Pa, kakva sam ja to stoka od čoveka, bože?!“

Ušao sam u trpezariju, a on mi je dobacio kesicu s belim kamenčićem, ovog puta malo većim, i počeo da mrvli vutru za novi džok. Što je izgledao impozantno. Drvo je bilo prelakirano sedamdeset treće, milje kupljen šezdeset sedme i u njemu čitava šuma cvetova, listova, grančica, semenki i pepela marihuane. Kesa je ležala položeno i iz nje je ispao skoro sav Kikijev štek.

„Dobro je ovo sranje za ovog našeg druga, vidi kako me kažnjava, vidi! Jer sam bio alav! Nisam smeo toliko da ga kradem! Srećom pa imam gde da nabavim, moram da se snađem nekako za stotku, ej, bre, je l' ti dao ovaj stotku, daj mi stotku!“ Dao sam mu Šestićevu stotku. „Okej, do jaja. Dođem ti deset, upiši tamo, sad mi ovo sve treba, jebaće me ovi od kojih sam ovo uzeo ako im budem kratak, ono, ne mogu da budem džukac, a oni kao gospoda, kapiraš, valjaju belo, kapiraš, avioni, kamioni, gajbe po Vračaru, ribe sa šipki, pa je l' oni misle da gospoda tako radi? Gospoda, tebra, sedne u avion, pa ode u San Trope, tebra, pa onda najlepše Moldavke što možeš da zamisliš, na izvol'te! Kao švedski sto, samo moldavski sto. I prirodne sise i prirodno mlade, jao, tebra, moram da nabavim cijalis, moram u Mirijevo posle, jesi znao da i te kurve iz Mirijeva čitaju knjige od ovog

našeg druga!? Odem ja u bordel, kapiraš, bordel?! I vidim tamo, na stolu, ono što je on pisao, znaš onu tebra...“, mučio se on s vizuelnom šifrom za Šestićev bestseler *Crveni nokti*. „Nije ni bitno, i ja pitam kurvu je l' to ovaj dolazio pa vam ostavio umesto da plati, a ona se još nadrka, kao, sve se ložimo na njegove knjige, on ne bi morao da plati kad bi došao. I ja u fazonu izvini jebote nisam te prepoznao, al' samo da ti dojavim, dečko je moj ortak, znaš kako su zinule, odma' puše s osmehom! Obećao sam im da ću da ga dovedem jednom, da ga upoznaj, reci mu to, u stvari pustiću mu ja poruku...“

„Kiki, čeka me cupi u kolima...“

“A, pa reci, tebra, jebote! Jesam reko da sam prezupčio, prekini me, opali mi šamar jebote, što si tolika sisa! Ajde, ljubi te brat, dođem ti onih deset, zapiši tamo...“

*

„Dobro, stvarno si bio brz“, pohvalila me Saška. “A sad, idemo u centar, a? Hi-hi-hi“, kikotala se. “Avantura.“

Jaka avantura, pomislio sam, ali neka je, nek se vozi. Ionako smo bili dva isprtku iz dvadesetog veka koji su pokušavali da maznu za sebe neko parče dvadeset i prvog. Osećao sam da me, odjednom, opet hvata ono ludilo od jutros. Ova jebena Saška me samo podseća na to koliko je sve otišlo u kurac. A možda i nije sve otišlo u kurac?

“Je l' se cepaš ti koksom?“, pitao sam Sašku dok smo stajali na semaforu, pored Zelenjaka. Setio sam se kako sam zbog Nade propustio batiranje na Brankovom mostu. Bila je to jedina mrlja u mojoj demonstrantskoj karijeri. Jebote, hajde, zeleno, upali se! Zašto li sam je pitao za kokain? Jebeni simpatikus i parasimpatikus i njihova smenjivanja pri pominjaju teških droga. U najmanju mi se ruku priprdelo.

“...i onda sam sebi rekla, nikada više kokain neću probati! Osim ako nije baš dobar! A kakav je taj tvoj?“

„Dobar je. Baš je dobar, nego, moram da odnesem jednom liku, pa ćemo malo od njega da maznemo. Mislim, ne piše mi na čelu 'poštar', je l' da, što se i mi malo ne bismo zezali?“

„Ako te je to što si sad rekao ubedilo da nisi lopov, onda super, zašto se i mi ne bismo malo zezali?!“, uskliknula je Saška.

Šestić je dobio nekakvu stipendiju i deo love je potrošio na sobu u hotelu "Moskva", sa pogledom na Terazije. Rekao je kako mu je želja da, ličnim primerom, od Beograda ponovo napravi metropolu, tako što će da sprca svu lovnu od stipendije na hotelsku sobu, gudru i benzin za *kineza*, kojim je razvezao svoje čitateljke po studenjacima. Imali smo naše posebno mesto, u parkiću između Balkanske i Narodnog fronta. Ja bih se tu parkirao, popeo u park, on bi izašao iz hotela, sišao u park i onda bismo se izgrlili i pri grljenju jedan drugom u džepove stavili pare i gudru.

*

Parkirao sam prvo malo niže, kod pekare, odlomio komad kokaina, stavio ga u kesicu u kojoj je do tog trenutka stajala opomena od Parking servisa i strpao ga u gaće. Onda sam upaljačem zatvorio Šestićevu kesicu, upalio kola i odvezao nas do parka. Saška nije ni reč rekla.

„Ako nas prepadnu panduri, ti si mi riba“, rekao sam.

„Dobro je da smo već uvežbali te uloge“, odgovorila je, trepnula i uvukla vrat u ramena, tako da joj je glava upala u kaput.

Izašao sam iz kola i primetio Šestića, koji se već spustio do same ivice parka.

„Evo, to je sve što je ostalo, daj sedamdeset, a ne sto“, rekao sam. On je stavio ruku u džep od vijetnamke, opipao kokain koji sam mu tamo ubacio i procedio: „Firma vam je stvarno neozbiljna. Onaj manijak mi šalje poruke o nekim kurvama iz Mirijeva koje čitaju moje knjige, a ti mi donosiš pola od onoga što smo se dogovorili. Jebote, kuda će moja dobrota da me odvede, kuda, ajde reci mi, ti si dobar dečko!“

„Stvarno, te kurve iz Mirijeva čitaju tvoje knjige, i meni je pričao.“

“Ma nemoj, pa puno ih pozdravite, eto! Jebote! Ej, čekaj, je l' ti to neka cupi u kolima?“

„Jeste, neka, danas smo se upoznali.“

„Što mi je nešto poznata, ne mogu odavde dobro da vidim“, savijao se. „Nije ni bitno, neka je sa srećom. Ej, a lova sledeći put, nisam stigao da odem do bankomata. I ljubi mi Kikija puno. I ovu tvoju malu, za Šekija, u ono mesto između pičkice i one druge rupice.“

Potapšao me je po ramenu i otrčao uzbrdo.

“Je l’ to bio Boban Šestić?“, pitala me je Saška kad sam ušao u kola.

„Jeste.“

“Ti si Šestićev diler?“, obradovala se.

“Ne baš diler, više smo ortaci...“

“Ti si Šestićev diler!“, zaključila je oduševljeno.

“Ti si čitateljka?“

“I to ne bilo kakva! Pratim ga od prvog romana! A i jebali smo se, mislim, ima tome već pet godina, bio je baš lud tada! A knjige su mu tako bolno bolesne...“

“Ne znam, nisam čitao.“

„Nisi? Pa, ti ne znaš šta propuštaš! Znači, ti si Šestićev diler! Pa da, čula sam da on živi u ‘Moskvi’, pozdravi ga puno sledeći put od Vaške!“

„Jebali ste se, znači?“

“Pa da, ali to je bilo pre sto godina, a i to je s njim kao dobar dan, a i dobro je bilo, nisam se zeznula. I posle toga smo ostali kul, mislim, nije da smo u kontaktu, poslednji put smo razmenili poruke na fejsbuku pre dve godine, ali uvek mi odgovori, srce jedno od čoveka, šteta što je od sebe napravio čudovište. Mislim, ja to onako, odokativno, ali mislim da sam u pravu. E, nisi ti sad nešto valjda ljubomoran na Šestića? Ajde, nemoj, on je ionako jebao pola grada, to je ko da sam pojela burek s njim. U stvari, da smo jeli burek, to bi bilo nešto posebno, ovako, samo smo se karali. I duvali smo, da, i duvali smo. E, a ako ti je sad to nešto gadno, što si ti sad sa mnom izašao, a ja se karala sa tvojim nazovi drugom, onda je to već tvoj problem i zapravo dokaz da nisi misteriozni meda nego posesivni seljak. A nisi to, a nisi, nisi, a?“, štipkala me je za obraz. I izmamila mi osmeh. „Eto, znala sam da nisi seljak, sad si opet misteriozni meda, koji zamalo da ispadne seljak. Ljubi te tvoja Vaška!“, zaključila je i poljubila me u obraz.

*

Došli smo kod mene i ja sam se uhvatio za onu kesu u gaćama, izvadio je napolje i skapirao kako u njoj nema kokaina.

„Jao, pa nije ti loše ovde“, osvrtala se Saška po stanu, a ja sam bukvalno bio na ivici nervnog sloma. Svukao sam farmerke do članaka i počeo da prebiram po nogavicama. “Šta je, nije valjda

ispalo? Nemoj da se nerviraš, pa to je samo glupa droga koju smo maznuli Šestiću.“

„Sačekaj tu“, rekao sam i istrčao sa gajbe. Gde li je ispalo to sranje, baš sad, kad sam se naoštrio! U farmerkama nije bilo ničeg. Na hodniku nije bilo ničeg. Učinilo mi se da sam ga ugledao kod poštanskih sandučića, ali to je bio opušak od cigarete s belim filterom. Izleteo sam na ulicu, pokušao da rekonstruišem putanju kojom sam od kola došao do zgrade, pa sam se setio da mi je to ispod jaja bilo i u onom usranom parku i ko zna gde je ispalo i koji li mi je kurac bio da uopšte krajcujem Šestića!? Baš sam ja za kokain. Ionako bih se samo isparanoisao i ne bi mi se ni digao, ako bi sa ovom ludačom nešto ispalo.

Duboko sam udahnuo i izdahnuo, pravo ka nebu, na kome su se, čak i sa Karaburme, videle zvezde.

Vratio sam se gore, a Saška se već izula, sela na kauč, prekrstila noge i vrtela kanale.

„Jesi li video za ove ptice u Svrljigu? I za ta svetla? Koliko je taj Svrljig daleko od Čačka, da nismo mi nešto nakačili?“

„Daleko je. Nema koksa.“

„Rekla sam ti već da nema veze.“

U tom trenutku stigla mi je poruka. Od Jasne.

„Ti si probušeni kurton pun govana“.

„Opet moramo na Novi Beograd, pa kod Šestića?“, zakikotala se Saška.

„Ne. Ne moramo“, rekao sam i isključio mobilni.

Nedelja

Verovatno me je probudilo to što nisam spustio roletne, pa je dan neometano vršio invaziju na sobu. Saška i ja smo zaspali na kauču, naduvani kao svinje, obučeni, uz Animal Planet na televizoru, bez poljupca. Ona je, sećam se, trtljala o svojih milion omiljenih životinjskih vrsta, i u nekom trenutku, nije bilo ni jedanaest, ja sam zakucao, a za mnom, očigledno, i Saška. Ležala je ispod mojih nogu, skvrčena, s glavom zabodenom u kauč.

Ustao sam i spustio roletne. Napolju nije bilo kao juče. Bilo je oblačno, drveće se povijalo pod naletima vetra, a Dunav je izgledao kao da teče u suprotnom smeru, uzburkan i siv. Čoveče. Podsećalo me je na prvo polugodište treće godine srednje škole. A nije bila ni jesen. Nije, čak, bio ni radni dan, a ja sam se osećao kao da kasnim na prvi čas. Okrenuo sam na sekund Studio B da vidim koliko je sati. Šest i dvadeset. Dobro, srolaću džoint, israću se i odspavaću još malo.

U klonju sam otišao s džointom u desnoj i mobilnim telefonom u levoj ruci, taman da, kenjajući, pročitam elektronska svedočanstva o Kikijevim i Šestićevim napadima panike od prethodne noći. Imao sam propušten poziv i poruku od Šestića, koju je poslao petnaestak minuta pre ponoći. "Ej?" Bio je to Šestić, učtivi očajnik, koji šalje poruku od dva slova, kao da će dva slova manje da me iscimaju od dvadeset i dva. No, dobro. To se dešavalo bukvalno svaki put. Imao sam i jedan propušten poziv od Kikija, odmah posle Šestićeve poruke i još sedam propuštenih poziva s nepoznatog broja i jednu poruku s istog tog broja: „Javi mi se hitno! Dušan.“

Kakav sad Dušan? Sledeće sekunde, mobilni je pozvonio. Šestić.

„Alo.“

„Ej, mangupe, ustao si?“, drhtao mu je glas.

„Aha. Kenjam.“

„Ovaj...“

„Reci.“

„Ništa, ništa. Otišla mi ona mala, pa poslednja dva sata buljim u porniće na netu i ne može da mi se digne.“

„Moraš da smanjiš sa kokainom“, rekao sam mu najiskrenije, a on se najiskrenije nasmejao.

„Ti si katastrofa od dilera, jebote“.

U tom trenutku iz slušalice se začulo "bip-bip" - zvao me je taj Dušan.

"E, sačekaj, imam drugu vezu", rekao sam Šestiću.

„Drugu vezu u pola sedam ujutru? Da nije neko riknuo?“, kikotao se.

"Alo!", dreknuo sam drugoj vezi.

„Hej, ovaj, Dušan ovde.“

„Kakav sad Dušan?“

"Pa... ovaj, Dušan, ovaj, od tvog tate... ovaj, tvoj tata mi je očuh."

Tata? Uf. To nikako nije moglo da valja. U glavi mi se sve složilo za sekund i ja sam pre sledeće rečenice koju ću izgovoriti već bio uveren da mi je čale mrtav.

„Šta ima, Dušane?“

„Pa... ovaj... tvoj tata je... ovaj... sinoć umro.“

„Izvini sekund, molim te“, rekao sam i prebacio vezu na Šestića.

„Alo, Šestiću, umro mi je čale, moram da prekinem.“

„Ajde ne zajebavaj!“

"Ne zajebavam."

„Sad ću da dođem!“, dreknuo je i prekinuo vezu, pre nego što sam uspeo da mu kažem da mi uopšte nije potreban.

„Alo, Dušane?“

"Da?"

„Sad ću da krenem na Novi Beograd.“

Zapalio sam džoint i nekoliko sekundi ga pušio, gledajući kroz prozor u sivo nebo i đubre koje je vetar raznosio Karaburmom. Obrisao sam, potom, dupe, posle čega sam jedva ustao sa šolje jer mi je desna noga utrnula, pa sam ušao u kadu da se, prema čaletovim uputstvima, zaperem, i tu me stiglo, i počeo sam da cmizdrim kao dete, perući usrano dupe i poskakujući, zbog trnaca koji su mi boli nogu.

Nekako sam se sastavio i izašao iz kupatila u nekom stanju koje nikada dotad nisam osetio, verovatno jer mi do tada nikada nije umro čale. Bilo je grozno. U dnevnoj sobi ništa se nije promenilo: Saška je džonzala, glave zabodene u kauč, a na Animal Planetu manekenke su bežale od slonova u afričkoj savani. Obuo sam patike, rasturio kutiju od jafa keksa, na kartonu napisao: „*Umro mi čale. Otišao na Novi Beograd*“ i ostavio je na stolu. A onda sam izašao iz stana.

Taman sam seo u kola da završim džoint, kada je do mene dotutnjao Šestićev džip. Izleteo je iz njega, u papučama, gaćama, majici i vijetnamci i uleteo u lanser. Seo je na suvozačko sedište i zagrlio me.

„Izvini, burazeru, za ono što sam reko da je neko riknuo, nisam mogao da znam, nisam mogao da znam...“, jecao je.

„Šta ti je, bre, nisi mogao da znaš?!“, našao sam se odjednom u poziciji da tešim ja njega, a ne on mene.

„Jao, jebote, ja bih se roknuo da mi umre ćale, a umreće i on jednog dana sigurno!“, davio se u suzama, što je i meni opet nateralo suze na oči. Sedeli smo tako u mojim kolima i plakali, a ja sam krajičkom oka spazio jednu babu s cegerom, verovatno na putu ka samoposluzi, koja nas je odmerila mršteći se. Šestić mi je, zatim, oteo džoint iz ruke i zapalio ga.

“Pa, šta je bilo, jebote, šta se desilo?“, pitao me je.

*

„Vratili smo se sa svadbe oko deset uveče i odmah smo legli da spavamo. I tek što me je uhvatio prvi san, Ratko me uhvatio za ruku i kaže: 'Zovi hitnu' i ja ih zvala i oni su došli, ne mogu da kažem da su bili spori, došli su za petnaestak minuta, ali on je već... on je već...“, pričala je poslednju priču mog oca njegova žena, očigledno nadrogirana sedativima kao životinja, jer joj je pogled bio mutan, a glas ravan. Ja sam sedeo u dnevnoj sobi, u ćaletovoj omiljenoj fotelji, s pogledom na drveće u bloku i prisećao se kako su se nekada davno komšije odozdo bunile jer sam preglasno trčao kad sam bio kod babe i dede na raspustu.

“Je l' živ komšija Brana?“, pitao sam, a ona mi je odgovorila: „Živ je“.

„Jebeš Branu, burazeru, izvinite, gospođo“, započeo je Šestić, koji je, u zakopčanoj vjetnamki, sedeo na kuhinjskoj stolici, lagano vibrirajući. „Zamisli da si i dalje tamo, gde god da si bio, a ćale ti umro. Šta god da te je poteralo nazad, prijatelju, u direktnoj je vezi s nevidljivim silama koje upravljaju životom i smrću!“

“Da, Ratko se baš obradovao što si se vratio ranije. Mnogo mu je bilo drago što ćeš da dođeš na ručak“, nije bila od pomoći maćeha, koja je potom počela da cvili, pa zamalo da se i ja rasplačem zajedno sa njom.

„Evo, rakijica“, pojavio se iznenada Dušan i dao Šestiću i meni po čašicu.

„Hvala, matori. Kako su ti žena i dete?“, pitao sam ga.

„Ovaj, dobro su, hvala na pitanju“.

U tom trenutku, pozvonio mi je mobilni. Kiki.

„Ej, matori, imam problem...“, počeo sam tiho da mu objašnjavam.

„Znam, tebra, da imaš problem!“, prekinuo me je. „Pustio mi ovaj naš drugar poruku malopre! Gde ste?“

„Tu, u bloku, kod ćaleta. Zapravo, faktički kod moje maćehe“, rekao sam i ušao u sobu koja je nekada bila Dušanova, a koja je i dalje izgledala tako, valjda da bi imao gde da se vrati kada ga šutne žena.

„Koji ulaz?“

„Pa, tu živi keva od Pere Kljove! Jesi li video neko obezbeđenje u zgradi?“

„Ne, danas ih nisam video.“

„Kad nisu tu, znači keva zapalila u Rim, u šoping!“

Sad ću da dođem!“

„Ovaj...“

„Šta?“

„Ništa, dođi.“

*

Stajao sam kraj prozora i prisećao se starih babinih i dedinih tapeta čije su me šare plašile kad sam bio mali, zato što su me podsećale na namrštene ljude. Tih tapeta odavno nije bilo. Babe i dede odavno nije bilo. Sada ni mog ćaleta više nije bilo. Stigla mi je poruka od Saške.

„Medo, glup ti humor. Ako nije humor, onda užas.“

„Nije humor, sačekaj me tu“, odgovorio sam.

„Ok-cmok :(“, zaključila je.

Tek što sam se vratio u dnevnu sobu, neko je zakucao na ulazna vrata. Sudeći po tome što je kucao šifru, bio je to Kiki. Otvorio mu je Dušan, a on je uleteo kao lokomotiva u stan i bacio se na mene grleći me i ljubeći.

„Bratić moj napaćeni! Moje realno saučešće! Znam ja kako je to, znam, kad mi je keva riknula trebalo mi je izvesno vreme da skapiram da je stvarno nema. I to vreme nikako da prođe! Gospođo!“, okrenuo se zatim mojoj maćehi, koja se prepala, jer je

bio u kožnoj jakni, donjem delu pamučne trenerke, najkama i s pederušom oko vrata u kojoj je najverovatnije bio pištolj. „Vi mora da ste udovica! Moje saučešće!“, čvrsto joj je stegao ruku, a zatim iz zadnjeg džepa izvadio butku evra. „Ako treba bilo kakva pomoć, mislim, ako je drama za keš, Kiki će da uleti, mojne da brinete!“

„Ne, ovaj, ne, hvala. Imamo mi...“, zamucala je.

„Konobar!“, dreknuo je Kiki zatim, a Dušan je ušao u sobu. „Ako može i meni jedna šljiva, ovo je šljiva je l' da, pokojniku za dušu.“

„Evo, ovaj, stiže.“

Sedeli smo tako nekoliko trenutaka, nas trojica i moja maćeha, i ćutali.

„De si majmune“, namignuo je Kiki Šestiću, a ovaj mu je diskretno mahnuo srednjim prstom desne šake. „A gospođo, je l' gospodin otac mog druga patio od nečeg?“

„Da, jeste, imao je problema sa srcem, ali doktor je rekao da mu je stanje stabilno i...“

„Čekaj! Izvinite! Daćete mi posle ime tog doktora. Jebote!“, okrenuo se ka meni. „Je l' ti kapiraš da je ono juče bilo providenje! Gospod lično te je doveo sa... s onog mesta u Beograd!“

„To sam mu i ja rekao“, ubacio se Šestić.

„Ajde, ćuti tu“, breknuo se raspomamljeni Kiki na njega, a zatim mi se uneo u facu. „Zamisli da si i dalje tamo, a ćale ti riknuo, mislim, umro! Pa sjebo bi se do daske! Mislim, i ovako si se sjebo, ali, tebra, samo da znaš, to što te juče dovuklo u Beograd istovremeno je i dokaz da nečeg gore ima! Mislim, znam ja čega ima, Isus, pravoslavlje, ali, kada se desi nešto ovako, to je dokaz! Mislim, kud ćeš bolju priliku da ti se onaj odozgo javi?! Nagledao sam se ovakvih situacija na ratištu samo tako. Ovo ti je, mali moj, ravno čudu... Izvinićete me na sekund, gde vam je klonja?“

„Tu... odmah, u predsoblju“, odgovorila mu je moja maćeha.

Kiki je ustao i otišao u klonju, a Šestiću je zaiskrio pogled, jer je znao da je ovaj verovatno išao tamo da se doradi. Kad je izašao, odmah mu je rekao: „Mislim da se i tebi ide u klonju, je l' da? Mislim, toliko se dugo znamo...“, a Šestić je kao oparen ustao i promrmljao: „Da, skroz si u pravu“. Onda je zapalio u kupatilo, u kome je moj ćale prethodnog jutra oprao zube pred odlazak na pijacu, i ne sanjajući

da će mu to biti poslednje jutro na ovoj planeti. „Dušane, daj mi, molim te, još jednu rakiju“, procedio sam.

„Evo, ovaj, stiže.“

*

Kroz pola sata i posle pet rakija, bio sam mrtav pijan. Jutro je odmicalo i maćehinim prijateljima, ćale ih i nije baš imao, tragični događaj je polako ali sigurno sjebavao vikend. Telefon je zvonio, komšije su polako pristizale i ćaletov stan je uveliko izgledao kao stan pokojnika.

Nafrakane tetke i sjebani čilageri prilazili su i izjavljivali mi saučešće, a meni se vrtelo u glavi i polako sam smišljao strategiju kako da odmaglim s tog prokletog mesta, jer je jedini razlog što sam tu uopšte proteklih godina i dolazio - ležao u mrtvačnici. Šestić mi je prišao.

„Burazeru, nije mi dobro. Kad gledam tebe, kao sebe da gledam.“

„Onda nije čudo što ti nije dobro.“

„Ne, ne, hoću da kažem, i meni su baba i deda živeli na Novom Beogradu, i ja idem kod ćaleta nedeljom na ručak, jebote, čak smo i isti faks studirali! Kao da si mi brat blizanac, samo što si mi, u stvari, lerd“, brbljao je.

„Mnogima od nas su babe i dede živele na Novom Beogradu i mnogima od nas su roditelji razvedeni. To kokain govori iz tebe.“

„Kokain poslednjih šest godina govori iz mene i, mogu ti reći, uopšte nije glup“, zaključio je i pošaošljio me po glavi. „Nego, muka mi je od ovih licemera ovde, pa ću ja polako da krenem.“

Palo mi je na pamet kako će taj kroz nekoliko sati uspešno odraditi nedeljni ručak kod ćaleta i bilo je teško iskulirati takve misli.

„Gde ćeš, bre, u toj vijetnamci i gaćama?“, promrmljao sam.

„Ja sam Boban Šestić. Mogu gde hoću u gaćama.“ Otišao je do Kikija koji je čučao pored moje maćehe i u mobilni zapisivao ime, prezime i adresu kardiologa koji je lečio mog matorog.

„Odo' ja“, rekao mu je, a Kiki je ustao da ga isprati i verovatno da mu u hodniku strpa gudru u gaće. Prišla mi je neka smežurana.

„Nemaš pojma koliko mi je žao. Nemaš pojma koliko je to dobar čovek bio.“

„Nemam pojma?“

„Ne, ne, nisam tako mislila! Htela sam samo da kažem da je tvoj otac bio divno ljudsko biće.“

„Hajde, gospođo, idi malo u kuhinju, što će reći, ne smaraj“, zagrlio ju je Kiki i nežno odgurnuo od mene. „Nego, hajde ti sa mnom na jedno mesto.“

„Molim?“

„Opalim te golim. Na jedno mesto sa mnom, hajde! Nećeš valjda da sediš pijan među ovim fosilima što se hrane sirom i pršutom tvog matorog?“

„Hajde“, rekao sam, ustao i zateturao se.

U tom trenutku, u stan su upali moj stric i strina. „Neki kreten je parkirao audi nasred ulice, niko ne može da prođe! Morali smo da idemo okolo! Gde si, mali?“, rekao mi je zatim i zagrlio me, a meni su suze krenule na oči.

„Taj kreten bih bio ja, gospodine“, umešao se Kiki i otrgao me iz stričevog zagrljaja. „Idemo da ga preparkiramo. Ponizno molim da mi oprostite“, nakezio mu se, a stric je najpre malo ustuknuo, pa krenuo ka mojoj maćehi da joj izjavi saučešće.

*

Kiki je divljački vozio, prolazeći, kako je to uvek radio, kroz svako crveno svetlo. Imao je po jedan par lažnih tablica za svaki dan u nedelji, a na saobraćajce je gledao kao na najniži oblik života. Čutao je i škrgutao zubima, a meni se, od brzine i rakije, sve vrtelo. Novi Beograd se, kraj nas, krivio i uvijao, zelene krošnje letele su na sve strane, ljudi su bili čas kratki čas dugački, meni su suze svake druge sekunde navirale na oči, ali bi ih odmah obrisala Kikijeva samoubilačka vožnja koja me je bacala levo-desno, napred-nazad, čak i u dubokim kožnim sedištima njegovog srebrnog audija S4.

„Okej, stigli smo“, rekao je, uletevši kolima u podzemnu garažu u tridesetom bloku. Sve se pretvorilo u mrak. Otvorio je gepek, istrčao napolje i vratio se u kola s automatskom puškom i dve fantomke. „Uzmi ovo“, dodao mi je kalašnjikov, stavio jednu od fantomki na glavu i dao mi znak da i ja uradim isto. Stavio sam je, onako pijan, naopačke, tako da je mrak u podzemnoj garaži postao mrkli mrak i ja sam se zapitao šta bi bilo kad bi se čovek koga su proglasili mrtvim probudio u mrtvačnici. Verovatno bi umro od straha. Mom matorom definitivno nije bilo spasa. Počeo sam da plačem ispod kape i

suzama kvasim njen zadnji deo. Kiki mi je okrenuo fantomku i ja sam opet progledao. Izvadio je i dva para hirurških rukavica ispod sedišta i bacio mi jedne od njih u krilo.

„I ovo stavi“, naredio mi je, navlačeći rukavice, a ja sam tek sa tim imao problem, jer mi se, dok sam ih navlačio, sve lepilo. I rukavice i ruke i koža i lice i kapa i puška.

Kiki je izvadio pištolj iz torbice i njime mi dao znak da krenem.

Izašli smo iz kola i utrčali u jedan od ulaza. Neonka pored lifta je žmirkala, a ja sam se klatio.

„Okej, idemo gore nešto da obavim. Ti samo izgledaj zajebano, a? Može?“

„Kiki, ja nemam pojma šta s ovim da radim.“

„Šta, bre, nemaš pojma?“, oteo mi je pušku. „vidi, otkočiš, repetiraš i jebeš kevu! Ništa lakše! Samo, mojne pucaš u liftu i mojne uperuješ ka meni!“ Zatim smo ušli u lift a prizor u ogledalu bio je kao iz filma, dve maskirane glave, puška i pištolj. Izašli smo na četvrtom spratu. Svetlo u hodniku nismo palili. Kiki mi je prstom pokazao da stanem pored vrata, tako da ne mogu da me vide kroz špijunku, i ja sam ga poslušao, taman da se malo naslonim na zid. Sledeće sekunde, počeo je da lupa na vrata.

„Policija, otvaraj!“, dreknuo je. „Otvaraj, imamo nalog!“, zaurlao je odmah potom, posle čega se tiho zakikotao i pokazao mi prstom da budem tih.

Iz stana se, zatim, čuo lanac koji je neko stavio, pa zatim zvuk otključavanja brave i napokon bojažljivo otvaranje vrata.

„Izvolite, je l' ima neki problem?“, čuo sam nečiji glas.

„Ima problem!“, rekao je Kiki, šutnuo poluotvorena vrata i uleteo u stan. Bez razmišljanja sam uleteo za njim i zatvorio vrata za nama.

„Lezi dole! Glava u tepih!“, urlao je Kiki, a ćelavi čilager u plavoj košulji i farmerkama bespogovorno ga je slušao. „Gde su pare?“

„Ovaj... sve su na račun“, mrmljao je taj u patos, a Kiki ga je iz sve snage šutnuo u dupe.

„Neću dvaput da te pitam!“, zaurlao je, a zatim zavrteo prstom u mom pravcu, što nisam znao kako da protumačim, jer mi je ovo bio prvi put da radim nešto slično. „Sobe, tebra, sobe“, procedio je i ja sam pretpostavio da bi trebalo da proverim ima li još nekog u stanu.

Krenuo sam da bazam po gajbi. Pogled je bio lep, na crkvu Svetog Dimitrija Solunskog i drveće koje se savijalo pod vetrom, i ogromno novobeogradsko prostranstvo sivih zgrada. Opet su mi krenule suze, ali me je veoma brzo prenulo kukanje iz predsoblja.

„Pevaj, gde je lova, doktore, ili odoše prstići!“, klečao mu je Kiki na leđima i uvrtao šaku, i ja sam tog trenutka shvatio da je na patosu ležao kardiolog mog ćaleta.

„Aj, aj, u vodokotliću je, u vodokotliću je!“

„Si čuo burazeru?“, dreknuo je Kiki i ja sam se odjednom uživeo u lik i zaurlao: „Čuo!“

S puškom na gotovs, krenuo sam da tražim klonju. Jedna vrata. Spavaća soba. Druga vrata. Neka druga soba. Treća vrata. Kupatilo. Zaključano. „Zaključano!“, dreknuo sam.

„Šta?“, prenuo se Kiki. „Miran budi, ruke na potiljak“, naredio je doktoru, dotrčao do mene, šapnuo mi: „Čuvaj ga“ i, iz sve snage šutnuvši vrata, provalio u kupatilo.

Stigao sam do doktora u dva koraka i ćutke mu prisionio cev puške na glavu. Bili smo sami možda pet sekundi, ali i to je bilo dovoljno da mi padne na pamet kako bih mogao i da povučem oroz.

„Koliko ti je godina?“, pitao sam ga.

„Šezdeset pet, nemojte molim vas, molim vas...“, počeo je da kuka, a ja sam ga ućutkao tako što sam mu jaće prisionio cev na potiljak.

Sledećeg trenutka, Kiki, kome se maska malo pomerila ulevo, vratio se s najlonskom kesom punom para u jakni, pištoljem u levoj ruci i babom u spavaćici, koju je desnom rukom uhvatio za vrat i bacio na patos pored dede.

„Zamalo babetina da pozove muriju“, škrgutao je kroz zube, „nego, slab domet u klonji. A, baba?“, dreknuo je i šutnuo je u dupe. Oni su se, tamo dole, na patosu, uhvatili za ruke i ćutke drhtali. „Sad još samo da ih spakujemo i palimo.“

Otrčao je do dnevne sobe, pokidao zavesu, pocepao je na nekoliko traka, pritrčao doktoru i babi, vezao im ruke i noge munjevitom brzinom i na kraju im gurnuo po parče u usta, da ne mogu da se deru. Onda je, bez reći, prošao pored mene, otvorio ulazna vrata, izleteo napolje, a sledećeg trenutka sam i ja izleteo za njim.

„Eto, radna terapija“, zaključio je Kiki, skinuo fantomku, upalio kola i krenuo, jurcajući kroz garažu, napolje, pa desno, pa levo, pa opet

levo i mi smo za minut bili kod Fakulteta dramskih umetnosti. Tu smo skrenuli desno i kroz minut i po bili smo ponovo kod ćaleta u bloku, tačnije, štekovali smo se na parkingu kod solitera što gledaju na auto-put.

Kiki je iz jakne izvadio kesu s parama i počeo da broji.

„...petsto, šeststo, sedamsto, osamsto! Kurac živi. Evo tebi trista, pošto si, realno, bio u svojstvu pomagača, a sledeći put ćemo popola.“

„Sledeći put? Ćale je imao još jednog kardiologa?“

“A, skapirao si kod koga smo bili, a? Znao sam ja da si ti pametan. Nego...“, zavukao je ruku u trenerku i izvukao kesicu s kokainom. Izvadio je ključ iz kontakt brave, gurnuo ga u kesicu, zatim ga nabio ispod nosa i snažno ušmrknuo. “Ti nećeš, pretpostavljam? Mislim, možeš, al’ ne znam koliko ti je pametno. Ja sam cepao sedam dana i sedam noći bez prestanka kad mi je keva umrla i zamalo da umrem i ja!“

„Neću, hvala.“

„Eto vidiš da si pametan. Možda si, čak, pametniji i od mene! Nego, moram samo ovo...“, oteo mi je pušku i kapicu, istrčao iz kola i ubacio ih u gepek. „Rukavice opuštено baci“, rekao je, vrativši se.

Zatim me je otpremio nazad kod maćehe na gajbu, rekavši da ide na jedno mesto da nešto sredi.

*

Nisam imao snage da odmah idem gore, već sam otišao u obližnje školsko dvorište, gde je vetar uvijao drveće, a duhovi nekadašnjih učenika igrali fudbal. Seo sam na zidić. Trebalo je da javim kevi šta se desilo i to me je dodatno sjebalo, pošto sam se setio kako smo jednom keva, ćale i ja, kada sam imao sedam-osam godina, na istom ovom igralištu pucali na gol, mojom crveno-belom bubamarom.

„Halo, ej, umro je Ratko“, bio sam direktan.

“Šta, stvarno?“, iznenadila se.

„Najstvarnije.“

„Pa, kad ide sa bolesnim srcem po svadbama. Najverovatnije se prejeo i eksplodirao.“

„Otkud ti znaš za svadbu?“

„Ma, pusti to sada, nije bitno. Šta se tačno desilo? Jesi li ti dobro? Zamisli da si i dalje na planini!“

„Legao da spava, probudio se posle petnaest minuta i umro. Gde sam dobro, bre?“

„Lepo sam mu rekla da mora na operaciju, to je rutinska intervencija i...“

„Kad si mu, bre, rekla?!“

„Nema veze to sada, nego, kada je sahrana?“

„Otkud, bre, znam, tek što je umro!“

„Dobro, dobro, samo se ti smiri. To je život. Mora nekad i da se umre. Hoćeš da dođeš na ručak? Tamo, pretpostavljam, danas neće biti ručka?“

Keva je bila 'ladna ko špricer. Doduše, to je i razumljivo, imajući u vidu prirodu njenog odnosa s pokojnikom. Odgovorio sam da ću joj se još javiti.

Zatim sam pustio poruku Jasni: „Umro mi je ćale, iskuliraj sa porukama“. Dosta je glupa kurvetina krivila mene za sve svoje životne neuspehe. Bude li mi stigla još jedna poruka od nje, poslaću joj Kikija na gajbu.

„Moje saučešće, ali to ne znači da ti i dalje nisi samoživo đubre i neopevani govнар“, odgovorila mi je kroz deset sekundi.

Nekako sam se nakanio da krenem. Vetar me je šibao po licu i, kako sam se približavao ćaletovom ulazu, tako me je sve jače stezalo u grudima. Prisećao sam se svih mogućih ručkova, slava, rođendana i večera na koje sam tu dolazio. Gejm over.

U ulazu, kod poštanskih sandučića, prepala me je nekakva baba, sva u crnom.

“Ne valja ti posao, sine...“, počela je da mekeće.

„Nemam ja posao, gospođo“, odgovorio sam joj i krenuo da se penjem, a ona me je ćutke ispratila pogledom.

Stao sam ispred stana i oslušnuo. Dreka. Okupili su se, šljemali i govorili sve najlepše o pokojnom Ratku. Koje sranje. Okrenuo sam se i krenuo ka stepeništu. Bolje da opet naletim na onu babu nego da se sretnem s ožalošćenima. Babe, međutim, nije bilo. Ni u ulazu, ni ispred njega. Seo sam u lanser i odvezao se na Karaburmu.

*

Ispred zgrade je i dalje stajao Šestićev džip. Bio je tu i komšija, koji je uronivši pod haubu rondao po mečki.

„Dobro jutro, komšija“, rekao sam, a on je zbunjeno provirio ispod haube.

promrmljao je i vratio se svom automobilu. Nisam otključavao, nisam kucao, samo sam upao u stan, a tamo, u sobi, sedeli su Šestic i Saška, on na stolici, ona na krevetu. Ispred njih, na stolu, bila je klopa iz Meka.

„Ej, uzeo sam ti nešto da jedeš“, prijavio je on umesto pozdrava, a Saška je skočila sa kreveta i poletela mi u zagrljaj.

„Medo, jesi li dobro, medo?“, cvilela je i ja sam sledeće sekunde bio ponovo spreman da zaplačem, ali mi nekako nije išlo, pored Šestića i nje. Nije bilo u redu da plačem za svojim tvorcem pred ludačom koju sam upoznao juče i narkomanom koji me je svake noći proganjao.

„Gde sam dobro, bre?!“, promrmljao sam i uleteo u kupatilo. Tamo mi nije bilo ništa bolje, ali makar nije bilo njih dvoje. Seo sam na klozetsku solju i stavio glavu u šake.

„Druže“, oglasio se Šestić s druge strane vrata, „pa Saška i ja se znamo! Samo što sam ja zaboravio kako se ona zove, ali toliko brblja da sam se za minut svega setio. Jao, ne udaraj me, ludačo! Inače, Saška je sjajan lik. Sjajan!“

„Skloni se odatle, pusti ga...“, čuo sam Sašku. „Nego, druže, ja ću sad da palim, znaš, moram da se odmorim, idem večeras u Šabac, imam tamo tribinu... Ej, bre, hajde sa mnom!“

Nisam mu odgovorio.

„Hajde sa mnom, a? Šta ćeš koj' moj u Beogradu?“, ponovio je. Zamislio sam sebe te večeri. Saška će biti sa ćerkom, a ja eventualno mogu da se preselim kod keve, ovako polupan.

„Hajde“, odgovorio sam.

„To; legendo! To! Kupim te oko pola sedam! Aj lav juu! Čaoo!“, zapevao je na kraju i kucnuo nekoliko puta u ritmu sambe na vrata od klonje. „Ćao, Vaško“, rekao je zatim Saški, a ona mu je odgovorila: „Doviđenja, Šestiću.“

Zatim su se čula vrata, pa se čuo ključ, pa je nastala tišina. Saška je otišla u kuhinju i tamo čeprkala po posuđu, ali to je bio lep zvuk, zvuk detinjstva, zvuk vremena koje se nikada neće vratiti. Onaj zvuk koji slušaš dok crtaš svoj prvi strip, keva u kuhinji pravi ručak, a oboje čekate dobro poznatu melodiju, koju će na zvonu ispred

ulaznih vrata odsvirati ćale kad se vrati s posla. Zvr zvr zvr... zvr... zvr.

*

„Uveravam vas da su slučajevi pomora živine izolovani, da nema opasnosti po stanovništvo i da ministarstvo čini sve da se uzroci što pre identifikuju i problem reši na adekvatan način“.

Gost u vestima u podne na RTS-u bio je ministar vera, prostornog planiranja i zaštite životne sredine, Dragoljub Batrović.

„Znam ovog kretena“, rekao sam, proždirući big mek.

„Stvarno? Ministra?“, iznenadila se Saška.

„Da. Pokrali smo ga na izborima za Savez studenata na Pravnom, pre šesnaest godina.“

„Ma daj! Zezaš!?“

„Ne. Da nismo to uradili, da smo ga pustili da pobedi, možda ne bi dovde dogurao. Možda bi se smorio od politike još na faksu i postao nešto normalnije.“

„Jao, medonjo, još ti samo fali da okrivljuješ sebe za političku situaciju! Baš si blesav! Taj ne bi dogurao do ministra samo da ga je neko ubio. Piše mu na čelu da je rođen za fotelju.“

Gledao sam zatim ministra Batrovića, kako obilazi mrtve piliće u Svrlijigu, s maskom na licu i, bez obzira na to šta Saška priča, opet sam se osetio krivim što tog morona nisam zaustavio u njegovom pohodu na funkciju, dok je još bio u povoju. Saška je, zatim, uzela daljinski, ugasila televizor i sela kraj mene.

„Medo“, trepnula je, „s jedne strane, sve ovo što se odjednom dogodilo, užasno je. Ali, s druge strane, mislim da naš susret, na ovaj način, u ovakvom trenutku, uopšte nije slučajan. Evo, recimo, sinoć. Uopšte se ne sećam kad sam zaspala, ne sećam se ni kada si ti zaspao, ali sećam se da si zaspao pre mene, jer hrčeš, medo, to ti je najverovatnije od kokaina, joj, ne znam šta bih ti sve rekla, mnogo toga bih ti rekla, ali je teško, jer se jedva poznajemo, a opet, kao da te znam hiljadu godina. Ne zato što znam dosta toga o tebi, ne znam skoro ništa, nego jer te osećam, osećam te skroz, baš si mi nekako drag. Mnogo pričam, je l' da?“

„Da.“

„Izvini, izvini, možda ja i nisam prava osoba koju je trebalo da sretniš baš pred tatinu smrt, ali. mene si sreo, i ja sam tu, i ja puno

pričam. Zato me bolje slušaj šta pričam, jer možda usput kažem i nešto pametno. Molim te izvini, kad se uzbudim, počnem da govorim u stihovima. A sad sam uzbuđena. Jebiga, tužno je sve ovo...”

Ne vredi. Opet sam se isključio. Ovaj put ne zato što me nije zanimalo šta ta lujka truća, već zato što mi je nje najednom bilo žao. Sjebana keva tinejdžerke, ogrebala se za prevoz do Beograda i sad još mora da gleda moj horor-film.

„Hajde da te vozim kući.“

„Jao, a baš sam htela da ti kažem kako moram kući. Nadica će se vratiti, moram da pravim ručak, ne znam ni šta ću da kuvam...”

„Svratićemo usput na pijacu.“

„Joj, medo, nemoj da si toliko divan, istopiću se, pa šta ćemo onda“, obesila mi se oko vrata i poljubila me u obraz. Onda se malčice odmakla i zagledala mi se u oči. Skrenuo sam pogled i ustao.

“Ajmo.”

*

Bobana Šestića upoznao sam na ispitu iz sociologije, pošto smo on i ja, igrom slučaja, bili ista generacija na fakultetu. Čuo sam to ime još na vežbama iz rimskog prava, na koje nijednom nije došao. Tada asistent, a danas, prema rečima jedne studentkinje kojoj sam valjao vutru, glavno mudo za rimsko pravo, Borislav Milovanović, neprestano je pizdeo jer je Šestić bežao s vežbi.

„Ovaj kolega je osuđen na propast, čim se na ključnom predmetu u prvoj godini studija nijednom nije pojavio“, gotovo svaki put je komentarisao Milovanović, a ovaj svejedno do kraja nije dolazio i tako izgubio pravo da polaže rimsko u junskom ispitnom roku, što ga je, siguran sam, izuzetno potreslo.

Dok smo čekali ispit iz sociologije prvo smo razgovarali o muzici, obojica smo slušali pank, a onda je on počeo da komentariše sise na koleginicama i dok nije ušao u kabinet, nije prestao. Bio je napaljen kao stoka, samo što je tada bio niko i ništa, pa je za ribama balavio bezuspešno, što ga je u mojim očima, u tom trenutku, činilo paćenikom. Međutim, nekako je dobio sedmicu iz sociologije, bacio mi kosku i otišao. Ja sam dobio šest. I nisam ga više sretao, sve dok jednog dana nisam, menjajući kanale, opet naleteo na njega, i to u ulozi najčitanijeg mladog srpskog pisca.

“Ej, izvini što kasnim“, rekao je, pokupivši me te večeri, „jedva sam se probudio.“

Lice mu je bilo izgužvano i podbulo od spavanja, uz nekoliko crvenkastih fleka oko usta.

„Imaš nešto na ustima“, rekao sam mu.

“Ma lizao sam neku balavicu što se brije, sav sam se išmirglaio. U poverenju, mislim da mi je to namerno uradila“, nakezio se.

Na kraju se ispostavilo da je upravo Boban Šestić bio ta Kikijeva poznata ličnost koja je navučena kao životinja, a i dobro plaća.

Izdržao je bez kokaina sve do “Zmaja“.

„Ej, ovde ćemo da sipamo čorbu i ja malo goriva da sipam u nosić, i avantura može da počne“, promrmljao je šačicu praznih reči.

Pošto je sipao benzin, odvezao nas je na parking, izvadio omot Prti Bee Gee diska koji mu se tih dana neprekidno vrteo u kolima, izvukao kesicu u kojoj je bilo bar tri grama kokaina i prosuo malo po flekama od prethodno iscrtanih lajni.

“Je l' to naše?“, pitao sam ga, misleći na poreklo robe.

„Nije, nego moje, pošto ga ja plaćam“, nakezio se i užmrknuo jednu slonovsku crtu. “Uf“, uzdahnio je. „Nego, nešto sam hteo da te pitam...“

„Reci, drugar“, zaškripao je Šestić zubima i nagazio gas. *Kinez* je poleteo ka zalazećem suncu.

„Jesi bio ti na protestima?“

„Bio sam na svim.“

“I devedeset šeste-sedme?“

“Naravno!“

“I na studentskim?“

“A, ne. Išli su mi studenti na nerve. Bio sam samo na koaliciji 'Zajedno'. Jednog dana ćeš pročitati, mrzi me sad da ti objašnjavam, ionako sam sve napisao. A ti?“

“Ja sam išao i na jedne i na druge.“

“Da, ti si uvek bio dobar student, koliko se sećam. Jesi li završio taj usrani fakultet, na kraju?“

„Kao što vidiš, nisam.“

Nije mu se izgleda svideo moj ton, pošto je nekoliko trenutaka razmišljao šta sledeće da mi kaže.

“A je l’ se sećaš kako je bilo čupavo na Brankovom mostu? Vodeni top zamalo da mi izbije bubreg.“

„Nisam bio na Brankovom mostu“, procedio sam. „Nisi? Pa to je pored kontramitinga bila najbolja žurka!“

“Znam.“

“A na kontramitingu si bio?“

“Da. Prebio sam jednu ribu nasred Terazija.“

„Ribu? Iz SPS-a?“

“Ne, jednu moju ribu. Mislio sam da me vara. „Biješ ribe, koja glupost“, cerekao se on, a ja sam se zapitao kako to da odjednom on mene ispituje o protestima, a ja sam njega pitao prvi. Kokain.

Do Šapca smo se zaustavljali još tri puta da on vuče, a ja nisam osećao potrebu čak ni za džointom. Plašile su me mračne misli koje bi sa džointom došle. Dok smo prelazili Savu, Šestić je urlikao i udarao po volanu obema rukama u ritmu muzike.

“Šabac, Šabac!“, skandirao je samom sebi. “Jesi li bio ovde nekad?“

“Nisam.“

„Ništa nisi propustio, mada, ribe im nisu loše. U stvari, kad malo bolje razmislim, svuda su ribe u ovoj proklesoj zemlji dobre. Idemo samo tu na jedan parking da...“

Zavukli smo se između nekih zgrada, pa između nekih kola, on je ugasio motor, nabio ključ od kola u kesicu s kokainom, vrh ključa gurnuo u nos i snažno uvukao.

“Ajmo“, rekao je i počeo me po glavi.

*

Sala biblioteke bila je krcata, uglavnom omladinom i penzionerima. Za velikim stolom sedeli su Šestić, jedna ribica koja je trebalo da vodi tribinu i direktorka biblioteke - kandidatkinja za duplericu, koja nas je ugostila domaćom rakijom i kiselom vodom, kod sebe u kabinetu, dok je Šestić potpisivao ugovor.

Stao sam sa strane, kako bih sve lepo video, i te sluđene face u publici koje su od ovog narkomana očekivale ko zna šta, ali i Šestića za stolom, koji se smestio između svojih cura.

„Dobro večer, čast mi je i zadovoljstvo da po jubilarni peti put pozdravimo našeg najčitanijeg mladog pisca, Bobana Šestića!“, najavila ga je direktorka, kao da najavljuje boks-meč.

„Hvala, direktorka, ali ja više ne spadam u mlade pisce. Sa skoro trideset i osam godina konačno sam zaslužio da mi se iz naziva profesije izbaci mladost“, mumlao je Šestić u mikrofon.

„Aha, dobro“, nije se dala zbuniti. „Sa nama je i naša Maja, koja će voditi tribinu“, dodala je. Šestić je poveo aplauz, a mala za stolom se sva zarumenela.

Zatim je direktorka ustala i sela u prvi red, pored nekih baba. Šestić me je pogledao i namignuo.

„Gospodine Šestiću“, zamucala je mala Maja, „šta mladi u Srbiji treba da rade da bi nam svima bilo bolje?“

„Trebalo bi svi da se naoružaju i da čekaju“, odgovorio je kao iz topa Šestić, a neka tri zvrndova s kraja sale urlajući podržala su ovu ludačku izjavu.

„A šta da čekaju?“, pitala ga je Maja.

„Kako šta da čekaju? Pa, pravi trenutak da ga upotrebe!“, dreknuo je on, a salom se prolomio smeh pomešan s aplauzom.

„Da li naša omladina treba da ide da živi u inostranstvo?“, nastavila je sa intervjuom za školske novine Maja.

„Ne, nema kuće kao što je kevinova i čaletova kuća i nema naroda kao što je naš. Zato, jebeš pranje sudova Švabama i njima sličnima, bolje je ostati ovde i boriti se do kraja! Pre svega, jer uvek možeš kod keve na ručak ako pukneš s parama.“

Aplauz.

„Dobro, a kako se treba boriti?“

„Prvo, deco, morate da znate protiv čega se borite. Borite se protiv vaših roditelja, sve dok ne pređu na vašu stranu. A onda ćete zajedno sa svojim roditeljima da se borite protiv tuđih roditelja koji vaše mlade živote guraju u ambis.“

Aplauz.

„Vi ste malo revidirali svoje stavove u odnosu na ono što ste pričali kad su izašli *Crveni nokti*.“

„A vi ste malo revidirali svoj rečnik u odnosu na prošli put. Eto, oboje smo u nečemu napredovali. Samo potpuna budala ne revidira stavove, naročito kada ima nove informacije.“

Naročito kad poludi od kokaina, dodao sam u sebi.

„Pričali ste kako treba ginuti za demokratiju i Evropsku uniju“.

„Zajebo sam se. Demokratija je sranje, a Evropska unija još veće.“

„Pa, za šta onda treba da se borimo?“, smorila se ona.

„Otkud ja to znam. Sve ideje dvadesetog veka otišle su u kurac. Lično mi smo ih obesmislili i poslali u istoriju. Sada je na klincima da smisle nešto novo. Ukoliko su to u stanju, s obzirom na to koliko su zaglupljeni glupim roditeljima, lošim obrazovanjem i igricama na fejsbuku.“

Mrak aplauz.

*

Šestić je odlajao svoje, potom je otrčao u klonju, baš mu je bilo hitno, pa se vratio da pljuvačkom izrešeta mikrofon lokalne televizije, posle čega mi je dao znak glavom da krenem za njim. Vratili smo se kod direktorke u kancelariju.

„E, pa, Šestiću, jesi lud“, smejala se direktorka. „Lud, nego šta!“, uskliknuo je Šestić.

Ona je zatim iz fioke izvadila koverat s njegovim imenom i prezimenom i uručila mu ga.

„Evo, honorarčić. Po današnjem kursu.“

Šestić je izvadio crvendaće iz koverte, odbrojao osam i dodao mi.

„Za ono što ti dođem, burazeru“, namignuo mi je, a ostatak love strpao u džep.

„Nego, Bobane“, isprepodobila se najednom direktorka, „jeste li vas dvojica za neku večeru, možda?“

„Ja stvarno nisam gladan, a za momka ne znam.“

„Ni ja nisam gladan, hvala“, promrmljao sam, a njoj kao da na trenutak nije bilo pravo.

„E, pa, momci, šta mi drugo preostaje osim da vam poželim srećan put za Beograd!“, ustala je, zagrlila se sa svojim gostom, a meni pružila svoju malu čvrstu direktorsku šaku.

Izašli smo napolje, veče je bilo hladno, duvao je vetar, prskala je kišica, ali bez obzira na to, Šestića je ispred čekalo desetak klinki s knjigama.

„Kome potpisujem?“, pitao je Šestić jednu malu kovrdžavu debelu, na ivici histerije.

„Meni!“, zakreštala je.

„Aha. A je l' imaš ime?“, bio je bezgranično strpljiv. Ja bih je već oterao u pizdu materinu.

„Dragana... ovaj, Gaga!“, zakreštala je, a on joj je nešto nažvrljao na koricama, posle čega je skičeći otrčala do svoje dve drugarice, koje su je čekale šćućurene ispod drveta.

Kad su se sve izređale, Šestić je krenuo lagano ka meni.

„Koliko si prodao tih knjiga uopšte?“, pitao sam ga.

„Četrdeset hiljada, i nikako da stane. Prosto da čovek ne poveruje“, iskreno se čudio on, a ja sam primetio kako nam s desna, iz mraka, prilaze neka tri lika.

„Jesu li ti i ovo fanovi?“

Pre nego što je stigao da mi odgovori, jedan od njih je dreknuo:

„Šestiću! Kućo stara!“

To *kućo stara* bilo je izgovoreno kroz zube, nimalo prijateljski. Za čas su nas opkolili i na trenutak sam pomislio da su panduri, podsećali su na njih, u ko-žnjacima i s čvornovatim facama.

“Da?“, odgovorio je Šestić nonšalantno.

“Je l’ ti misliš da možeš da ideš unaokolo i jebeš nečije ćerke tek tako?“

Kućo stara bio je naših godina i ako mu je Šestić stvarno jebo ćerku, njegov nastup je odjednom dobio smisao.

“Ne razumem“, odgovorio je Šestić, zavukao mku iza leđa u farmerke i izvukao pištolj. “Ali vi jedno morate da razumete: doviđenja!“, nakezio se, repetirao i uperio oružje, prvo ka *kući staroj*, a zatim i ka drugoj dvojici. “Ajmo“, naredio mi je, a njih trojica su ustuknula.

„Doći ćeš ti opet u Šabac!“, zapretio je išti lik dok smo se udaljavali, licima okrenutim ka njemu i njegovim ortacima. „Ako nećeš ti u Šabac, doći će Šabac tebi!“, dreknuo je drugi.

Konačno, stigli smo do džipa i ušli u njega.

„Srećom, sve gume su čitave“, rekao sam, a Šestić se nasmejao.

“Šta si se usro, ovo se dešava svaki drugi put“, nakezio se i zavukao pištolj nazad u farmerke.

„Svaki drugi put?“, iznenadio sam se.

„Zajebavam se, ovo je bilo prvi put. A lepo sam rekao onoj maloj glupači da se ne hvališe. Blokiraću je na fejsbuku čim stignemo u Beograd!“

Vozili smo se mačvanskim krivim putevima i ćutali. Šestić nije bio euforićan, bio je nadržkan. Pre izlaska na auto-put, stali smo u Jarku da smota džoint. „Smorila te ona trojica, a?“, pitao sam ga.

„Sve me smorilo. Pun mi je kurac više tih gostovanja. Ne znam šta više da pričam tim izgubljenim slučajevima. I još kad krenu da me spopadaju rođaci pojebanih seljanćica, sve izgubi smisao. Sve.“

„Pa, što to onda i dalje radiš?“

„Zbog love.“

„A stipendija?“

„Kakva bre stipendija? Je l' znaš ti koliko ovo kinesko govno troši? Je l' znaš koliko košta soba u 'Moskvi'? Svakako znaš koliko košta kokain. E, kad se sve to sabere, nema više stipendije.“

„Au.“

„Ali, kapiram da ti je to najmanji od svih problema u ovom trenutku, pa ću prestati da kukam“, potapšao me je on po ramenu i zapalio džoint. Posle nekoliko dimova dodao mi ga je i upalio auto. Bio je to moj prvi džoint od jutros, pojma nisam imao kako će da me šljaka, ali, pre ili kasnije, ponovo ću početi da duvam, pa zato bolje da se to desi pre nego kasnije.

Tri dima su me ošamutila kao dva šamara od King Konga i ja sam, potpuno tup, zverao napolje u mrak dok su retke svetiljke žmirkale u daljini. Stigla mi je poruka od Saške.

„Medonjo, kako ide?“

„Kao po govnama“, odgovorio sam.

„Ako hoćeš, mogu sutra ujutru da ti donesem doručak.“

Razmislio sam.

„Hoću.“

„Ljubac medi.“

*

Šestić nije preterano dugo izdržao, pa se, opet na „Zmaju“, samo ovog puta ka gradu, zaustavio i nacrtao sebi lajnu na disku.

„Jebeš ti to. Ćim se približim Beogradu, moram da krećim nos“, rekao je i povukao. „Ovo prokleta mesto ubija svoju decu.“

„Šta ćeš sad da radiš? Neka riba?“ Upitao sam ga, ćisto da i ja nešto kažem.

„Ma, kakva riba, muka mi je od riba! Kad upoznam neku novu, kao da sam upoznao Frankenštajnovu nevestu. Sve one su kombinacija

svih riba s kojima sam dosad bio. Na jednoj prepoznaš sise od druge, na drugoj dupe od treće, na trećoj hysteriju od četvrte, ali nikako da se sve najbolje sklopi u jednoj. Katastrofa.“

„Dobro, bar ih karaš“, dolio sam ulje na vatru. „Aha, na belom mogu da karam samo sebe u dupe. Znaš kako to izgleda? Hoćeš da ti slikovito objasnim kako to izgleda?“, dreknuo je on, što je bio znak da je počelo da ga radi.

„Hoću.“

„E, pa, ovako izgleda! Dođe riba, krenemo da se cepamo koksom, kad se nacepamo ona se napali, a ja postanem jako pametan, evo, kao sad, što će reći, da bi mi se digao, moram ponovo da postanem glup, to jest, da nisam na kokainu! I tako se maltretiramo celu noć, dok mi se nekako ne digne i onda je opalim i hoću da se ubijem. Nekad mi se uopšte i ne digne, što je zapravo bolje nego da mi se digo, jer u tom slučaju sledećeg dana mogu lepo da ga izdrkam kad se probudim, a ne da se znojim ne bih li zadovoljio neku izgublenu ludaču koju je nemoguće zadovoljiti!“

„Pa, ti si baš zaglibio, jebote! Šta ćeš da radiš? Što ne napišeš neku novu knjigu?“

„Ma, kakvu novu knjigu! Ovim govnarima je previše i ovo što sam dosad napisao! Neću! Mislim, počeo sam da pišem jednu pre šest godina, ali sam na pola zaključio kako nemam pojma šta u stvari pišem i kome pišem i zašto pišem i kuda to ide - i batalio sam. Ti smrdljivi *Crveni nokti* načisto su me izmalerisali! E sad ih čitajte i nadajte se da će jednog lepog dana Šestić napisati još nešto, ćerke vam jebem, da vam jebem!“, drao se on kroz otvoren prozor dok smo prolazili pored Arene.

Zatim mu je zazvonio mobilni. Pogledao je ko je i javio se.

„Kiki, družo stari!... U Šapcu... Ma, jedva smo živu glavu izvukli... Neka mala kenjala više nego što to njena familija može da podnese... pa, da... ha-ha-ha... Jeste, evo ti ga“, zaključio je i dodao mi telefon.

„Ej, manijače, kako si?“, brinuo se Kiki.

„Evo, jebem li ga, ne znam.“

„Je l' te nije ovaj naš drugar nešto ozračio?“

„Nije, nije, okej je.“

„Nego, tebra, pazi, izvini što ću ti se obratiti na ovakav način, ali treba mi ona tvoja salata, pošto ove moje ponestaje, a ti sigurno nećeš raditi narednih dana, a?“

„Ne verujem.“

„Sad ću se zaletim do tebe da mi to daš, da bacim u distribuciju.“

„To mi je kod keve.“

„Što tamo, tebra?“

„Nemam pojma, nešto sam se istripovao, pa sam tamo odneo.“

„Pa, šta ćemo da radimo?“

„Je l' može to da sačeka do sutra?“

„Ne može. Imam ozbiljne porudžbine koje ne mogu da sačekaju do sutra“.

Bio je samleven od kokaina, i ta akcija jednostavno je morala biti izvedena te večeri. S druge strane, bilo je nešto manje od jedanaest sati i ja sam pomalo bio u frci od toga šta će biti kad ostanem sam.

„Hajde, nađemo se ispred zgrade moje keve za deset minuta.“

„Petnaest! Ljubi ga brat!“, obradovao se i prekinuo vezu.

*

Stajao sam ispred lifta. Pored njega bila su metalna vrata koja su vodila u podrum, a na njima zalepljen karton na kome je pisalo: „Zaključavati obavezno“, ispod čega je neko dopisao: „Jedi govna“. To, „Zaključavati obavezno“ napisao je moj ćale, pre dvadeset osam godina, kada je bio predsednik kućnog saveta. Smorio sam se. Lift je stigao, a ja sam i dalje stajao ispred njega, uplašen da ću da se raspadnem ako napravim ijedan korak. Na kraju sam napravio dva koraka i ušao u lift, i nisam se raspao.

Gledao sam svoje izbečeno lice u ogledalu, punom belih tačaka od gnoja iz bubuljica, i zaključio kako moram da se dovedem u red. Bilo je toliko teško dovesti se u red, tako da sam zaustavio lift između šestog i sedmog sprata i nekoliko puta duboko udahnuo. Stigla mi je poruka.

„Buđavi, jesi tužan?“

„Jasna, o'ladi ili ću te isprebijati“, odgovorio sam.

„Hajde više“, odgovorila je ona. Uopšte nisam hteo da tumačim ta sranja. Pomahnitala ženturača.

Završio sam vožnju liftom besan kao ris, izašao, ušao u mrkli mrak i tiho otključao vrata.

Kod keve je goreo televizor i ona je, čuvši me kako ulazim, izletela iz sobe.

„Ej, otkud ti?“, pitala me je bojažljivo.

„Svratio po jednu od one dve kese, moram da dam drugaru“, odgovorio sam.

Ona je bila u fazonu kud bi - šta bi, da li da me zagrlji, šta da uradi, ali mi se nismo od njihovog razvoda nijednom zagrlili, pa to nismo uradili ni ovaj put.

„Hajde, sedi malo. Jesi gladan?“

„Nisam, hvala.“

„Sedi malo, bez obzira. Kako je kod Ratka?“

„I ne sećam se više, bio sam prekratko i bio sam previše pijan.“

„Je l' ti bio stric?“

U tom trenutku pozvonio mi je mobilni. Kiki. „Evo, matori, silazim“, rekao sam.

„Ko je to?“, pitala je keva.

„Kiki.“

„Neka se popne, Kiki je super dečko.“

„Hajde penji se, keva hoće da te pozdravi“, rekao sam mu, a on je iste sekunde pozvonio na interfon.

*

„Evo, na ovoj slici je moj sin pred doček Nove 1985. Vidi ga kako je debeo“, smejala se keva, držeći u krilu veliku kutiju sa fotkama iz sedamdesetih i osamdesetih. Fotografiju je dodala izbezumljenom Kikiju, koji je sedeo u fotelji i tresao se kao prut. „Da, ha-ha, a kako je sada ovako šlang?“

„Pa, gladovali smo od devedeset i prve pa maltene do danas, to provereno sređuje liniju. Ej, na ovoj fotografiji smo svi zajedno, u Rovinju, 1984. Vidi kako je Ratko bio lep.“

„Da, gospođo, izuzetna šmekerica! Ovaj...“

„A na ovoj fotografiji je i moja pokojna sestra, Kristina. To je bilo odmah pošto je izašla iz bolnice...“, zastala je moja keva, jer joj je verovatno zastala knedla u grlu od svih tih uspomena i dogodovština i ja sam samo čekao kad će da pukne. Međutim, nije pukla. „Pa, dobro, dosta sam vas davila. Kiki, je l' sigurno nećeš ništa da pojedješ?“

„Sigurno, gospođo, imao sam izuzetno kvalitetne obroke danas“, rekao je on srdačno i meni krišom namignuo.

Ustao sam, on je ustao odmah za mnom, keva je ustala odmah za nama dvojicom i ispratila nas do vrata.

„Javi mi se kada se probудиš, ako ti nešto treba“, rekla mi je.

„Važi“, odgovorio sam.

Krenuli smo stepenicama ka prizemlju.

„Keva ti je fajter, samo takav. Što si tako iskuliran prema njoj?“, pitao me je zadihano, trčeći niz stepenice.

„Eto, takav nam je odnos. Volimo se na daljinu.“

„Nemoj posle da ti bude žao, mislim, u kontekstu svega što može da se desi u životu.“

„Već mi je žao.“

Sleteli smo u prizemlje i tamo naleteli na komšiju Peru, koji se pijan držao za zid.

„Ej, mali! Otkud ti?“, iskrivio se sav ka meni. „Bio kod keve.“

„Pa šta ima novo?“, dreknuo je.

„Umro mi ćale.“

„Ratko? Umro Ratko?“

„Umro.“

„Kad, jebote?“, smorio se i seo na beton.

„Pre otprilike 24 sata. Čuka.“

„Jao, pa on je bio strašan laf. Šta li mene čeka ako je on umro? Mislim, ja sam stariji od njega, bre...“

„Hajde, komšo, hajde gajbi, laganeze“, prekinuo je agoniju Kiki, uhvatio ga ispod miške i podigao.

„Ajde, ajde... Jebote, umro Ratko...“, mrmljao je komšija Pera sebi u bradu. Uhvatio sam ga ispod druge miške i, zajedno s Kikijem, dovukao do lifta i pritisnuo dugme.

Kad smo seli u audi, Kiki je rekao:

„Jebote, zaboravili smo vutru!“

*

Ležao sam u krevetu i gledao vesti.

„Gospodine Baletiću, da li tužilaštvo ima nekih informacija o uginulim životinjama i misterioznim svetlima koja plaše stanovništvo?“

„Uveravam vas da nema razloga za strah. Tužilaštvo intenzivno saraduje po tom pitanju s policijom i spremno je da reaguje čim bude naznaka o počinjenom krivičnom delu.“

Baletić, koga sam upoznao za vreme protesta, već dve godine me je zasmejavao sa ekrana, s pozicije portparola javnog tužilaštva. Njegovog ćaleta povremeno sam viđao na slavama kod mog matorog, ali njega samo na televizoru.

Zatim su počele vesti iz sporta. Zvezda je igrala nerešeno. Setio sam se kako me je ćale, kad sam bio klinac, vodio na stadion. Setio sam se kako sam protiv Vardara celu utakmicu vikao: “Ua, sudija!“, a pola zapadne tribine mi se smejalo. Bilo mi je pet godina. Ćale i nije baš mario mnogo za sport otkada je otišao od nas, ali mene su vesti iz sporta podsetile na to šta će sve moj ćale da propusti od sinoć pa nadalje, i ja sam, boreći se sa bedakom, promenio kanal. Animal Planet. Pomahnitali fotograf unosio se u facu belom nosorogu, želeći da napravi što bolju fotku. Ne vredi. Toliko smo tokom nedeljnog ručka vrteli kanale, da me je sada svaki jebeni kanal podsećao na njega. Da li da uključim komp? A šta me pa tamo čeka? Uspomene na krađu preko interneta i onaj dan kada sam, sav u panici, jer se pronela vest da će nas sve pohapsiti, pun kofer pokradenih patika, knjiga, diskova, parfema, gaća i ručnih satova odneo kod njega u kancelariju, a on oberučke prihvatio da bude jatak.

Hvatala me je sve veća tuga, a ja nisam znao šta da radim. Na trenutke bila je neizdrživa, a ja nikakvih opcija nisam imao. Ni džoint nisam smeo da smotam, znao sam da će mi od njega biti još gore. Mogao sam samo da sedim na Karaburmi i tugujem.

Kad je ridanje u mraku postalo nepodnošljivo, izašao sam na terasu. Pančevačkim mostom prolazili su farovi i štop-svetla automobila. Dunav je tekao ka Smederevu. Prestala je kiša. Prestao je vetar. Na nebu su se pojavile zvezde. Mir i tišina. Lavež u daljini. Jedna od zvezda na nebu, i to ona najsvetlija, pomerila se. Ubrzo joj se pridružila još jedna i njih dve su, jedna pored druge, krenule ka severu. Otrčao sam po mobilni da snimim to što se dešavalo iznad moje glave, međutim, kad sam se vratio na terasu, misteriozna svetla su nestala. Prošla me je jeza. Iz jedne nozdrve krenuo mi je tanak mlaz krvi.

Ponedjeljak

Na jedvite jade sam, pred zoru, zadremao, a probudio me je zvuk komšijskog struga, u osam i pet minuta. TV je bio uključen. Decu koja su se plašila ovaca vodili su u tor da ih vide. Ovce su bežale, a deca vrištala. Promenio sam kanal.

„Požar koji je jutros izbio na Drugoj hirurškoj klinici još uvek je van kontrole. Šesnaest vatrogasnih ekipa trudi se da zaustavi stihiju. Prema poslednjim podacima, dva doktora i dve medicinske sestre izgubili su život u nusprostoriji na trećem spratu, najverovatnije usled gušenja. Uzrok požara još uvek nije poznat, ali postoje špekulacije o tome kako je vatra podmetnuta. Na licu mesta je naš reporter Janko, a sa njim je i portparol javnog tužilaštva, gospodin Baletić. Janko, kako...“

Ma, jebo vas Baletić više. Isključio sam televizor. Pogledao na mobilni. Osam i deset. Neko mi je zakucao na vrata. Pogledao sam kroz špijunku, otključao i otvorio.

„Ćao, izvini što ti upadamo ovako u tandemu, ali Nadicu je jutros nešto bolelo stomak, pa su je poslali da vadi krv i zove me iz kliničkog i, zamisli, tamo požar!

Ispred vrata, u mraku hodnika, stajale su Saška i njena ćerka Nadica. Saška je u ruci imala kesu, a Nadici su ruke bile u džepovima.

„Dobar dan, moje saučešće“, rekla je klinka i provukla se pored mene.

„Izvini, u kretenskim je godinama, pa je malo kreten, ali je, u suštini, zlato“, objasnila mi je Saška, poljubila me u obraz i provukla se pored mene. Zatvorio sam vrata i zaključao dvaput.

„Uzele smo burek, svako voli burek, je l' više voliš s mesom ili sa sirom? Ili možda prazan? Mada, imamo samo dva sa sirom i jedan s mesom...“, pravdala se Saška, vadeći burek i jogurt iz kese, a Nadica ju je prekinula.

„Mama, ne smaraj ga. Ja ionako neću da doručkujem. Boli me stomak, seti se.“

Mala je drkala mobilni i razgovarala sa Saškom, gledajući u ekran.

„Nadice, obe znamo da je malo stomak, a malo pismeni iz matematike, ali nećemo sada o tome...“

„Ako nećemo sada o tome, zašto sada pričamo o tome?“

Pogledao sam je malo bolje. Smeđa kosa. Smeđe oči. Minduše u obliku slonova. Nos, malo ulevo. Oko vrata lančić s priveskom u obliku astečkog sunca. Približio sam joj se.

“Gde su ti trepavice?”, pitao sam je.

„Pa, preživela sam požar, ili ste to zaboravili?“

*

Borio sam se s najmasnijim burekom koji je Karaburma ikad videla, neuspešno ga gaseći jogurtom i krišom gledajući Saškinu ćerku, koja je izašla na terasu, da malo drka mobilni pod prepodnevnim zracima sunca.

“Je li“, pitao sam Sašku, maltene šapatom, “što si detetu dala ime Nada?“

Ona me je začuđeno pogledala, pa onda nju na terasi, pa mi se, zatim, sasvim približila.

„Sve prisluškuje, pa moram ovako... mislim, nije neka posebna priča, ali ne volim kad me neko prisluškuje, a ona me uporno prisluškuje i proverava. Kao da sam mentalno retardirana...“

„Zašto si joj dala ime Nada?“, pitao sam je šapatom.

“Pa, Nada... to je bar lako. Znaš valjda šta je nada, to je kad se nadaš nečemu lepom. Nada, to je kada si danas U sranju, a nadaš se da će sutra sve da bude u redu. Nada, to je kad ti ne preostane ništa drugo nego samo da se nadaš. E, pa zato Nada. Izgledalo mi je zgodno u tom trenutku. A što?“

“A kad je sjebala nos?“

“To? Igrali su se...“

„Između dve vatre?“

“Ne, nego je preskakala lastiš, pa je...“

U tom trenutku, Nadica se vratila s terase. „Mama, meni je dosadno i malo mi je muka. Jeste jeli?“

“Da, da, evo, krećemo!“, skočila je Saška sa kauča i počela da kupi masne papirčine i prazne čaše od jogurta i da ih stavlja u kesu.

„Neka, ja ću“, rekao sam i oteo joj kesu iz ruku. “Doviđenja!“, javila mi se Nadica, otključala vrata i izletela iz stana pre nego što sam uspeo da je još jednom osmotrim.

„Izvini za ovo. Ona nema pojma ni šta je smrt, ni šta je tuga, ona je praktično još uvek dete. Razmaženo dete“, cmoknula me je Saška u

obraz i pošla za svojom ćerkom. „Nadice! Nadice, nemoj da trčiš niz stepenice!“

Zaključao sam vrata. Da li je to ona, ili sam ja do te mere očajan da sam počeo da umišljam? Nestala i pojavila se šesnaest godina kasnije, kao tinejdžerka s mobilnim? Zvuči bedno. A, istini za volju, to nije bio prvi put da od nekog pomislim da je Nada, samo zato što ima minđuše u obliku slonova ili nos nakrivljen u stranu. Kao da Nada mora uvek da ima nos nakrivljen u stranu. Zvonio mi je mobilni. Šestić. Kad pre?

„Druže, šta planiraš da radiš danas?“, pitao me je, glasom iznemoglim od nespavanja.

„Da jebem bar tri ribe i onda letim na Havaje.“

„E, imam bolji predlog za tebe. Ujak mi je pao jutros i izgleda da je nešto slomio. A živi sam. Pa me keva zamolila da ga odvezem u Urgentni. Hoćeš da mi praviš društvo?“

„Naravno, što da ne? Samo da otkažem avion.“ Israo sam se, oprao dupe, oprao zube, obukao se i izašao napolje da sačekam Šestića. Nebo je bilo plavo. Deca su vrištala iz obližnjeg školskog dvorišta. Vrištala su, a nisu ni bila svesna da je razlog njihovom vrištanju grob koji ih čeka, ma šta u životu da urade i koliko god da naprave istih takvih malih vrištećih budućih leševa, spasa nema.

Taman sam hteo da iskočim iz kože od muke, kad je naišao naš najčitaniji pisac u najružnijem motornom vozilu koje se ikada kretalo Beogradom. Duboko sam udahnuo i krenuo ka suvozačkim vratima.

*

Šestićev ujak bio je stvarno poseban tip, živi dokaz ludila koje se generacijama genima provuklo sve do njegovog sestrića. Sedeo je u fotelji i držao cigaretu u levoj ruci, dok mu je desna nekako visila, pa sam zaključio da je nju sjebao prilikom pada.

„Ej, gde si ti?“, viknuo je ugledavši me, iako smo se tek tada upoznali.

„Ovaj... dobar dan. Kako ste?“

„Ne persiraj mi! Kako sam? Svet ide u kurac, dakle, do jaja sam!“, uskliknuo je.

„Ajde, šmekeru, da krenemo polako“, rekao mu je Šestić, uhvatio ga pod ruku, a ovaj je jedva ustao. Bio je mršav kao štap, retke,

masne kose do ramena, i s bradom od bar deset dana. Čim je ustao, zateturao se i maltene ispao Šestiću iz ruku. Pritrčao sam.

„Ala me vuče, sve me tamo vuče“, mahnuo je ujak glavom ka prozoru, a nas dvojica smo polako krenuli da ga nosimo ka izlaznim vratima. Pogledao sam malo tu sobu. Ludačka hipi soba iz praistorije. Par papuča ispred fotelje. Džemper bačen na kauč. Dečak koji plače na zidu. Nešto mi je šapnulo kako je ovo bio poslednji put da je taj čovek na ovom mestu. A možda je to bila i moja lična trauma, nepogrešiva šaptačica groznih misli.

„Jeste li sve poneli?“, pitao sam Šestićevog ujaka i okrenuo ga ka sobi, za svaki slučaj.

„Šta me okrećeš? Zna dobro Džoni Surovi kako mu izgleda soba. Nosim je u glavi već 45 godina! I nemoj da mi persiraš, jebote, štipaću te do smrti“, zarežao je on, malen i tanak, i izmamio mi prvi osmeh, još od subote.

*

Nema ničeg strašnijeg od Urgentnog po lepom danu, a ovog puta bilo je još i gore, jer je u pretrpanim hodnicima sve smrdelo na paljevinu iz komšiluka. Umišljeni bolesnici, uglavnom penzosi, koji tu dolaze da onjuše smrt, kašljali su i kašljali, a oni kojima je stvarno trebala pomoć padali su na bolnički pod.

Stajali smo u dnu hodnika, pored rendgen-sale. Zapravo, ja sam stajao, a Šestić se naslonio na krevet sa točkicama na koji su bacili njegovog ujaka.

„Ej, psst, psst“, dozivao je Surovi neku babu. Okrenula se, a on je dreknuo: „Stiže smrt! Bu!“ Baba se prekrstila i krenula da štrika niz hodnik, a Šestićev ujak počeo je da se smeje. „Ha-ha-ha, uvek ih zajebem! Mali!“, obratio se zatim meni. „Nemoj ništa da brineš! Svi ćemo da riknemo! I ja i ti i svi! Ha-ha-ha!“

„Pa, zašto se smejete onda?“

„Zato što je život jedno teško sranje i treba da se raduješ kad mu se bliži kraj! I nemoj da mi persiraš, poslednji put te upozoravam! Jao, jebem li ti majku...“, počeo je da stenje kroz smeh, a onda počeo da pevuši: „Drvoseča da sam ja, a ti da si dama...“

„Brate“, rekao sam Šestiću u poverenju. „Moramo da čekiramo zbog čega mu se vrti u glavi. Je l' on uvek ovakav?“

„Otkad znam za njega. Samo bez vrtoglavice.“

„Ne znam, možda sam se istripovao.“

Ispostavilo se, međutim, da se nisam istripovao, jer su nas doktori, pošto su mu previli rame, koje je bilo slomljeno na čak dva mesta, poslali na sprat, kod neurologa.

„Vožnja, ludilo!“, ječao je Šestićev ujak dok smo gurali njegov krevet u veliki bolnički lift. S nama je unutra bio jedan medicinski brat. „Mali, mali!“, vukao ga je ujak za mantil.

„Reci, legendo“, odgovorio mu je brat, očigledno naviknut na ispade ovog tipa.

„Gotovo, a?“

„Aha.“

I onda je lift stigao, vrata su se otvorila, a medicinski brat je potapšao Šestićevog ujaka po zdravom ramenu i ostao u liftu.

*

„Pisac, ko ti je ovo?“, obradovao se debeli neurolog kad nas je ugledao kako tovarimo Šestićevog ujaka u ordinaciju.

„Ujak“, promrmljao je Šestić.

„Ortak, bacaj me odmah u đubre, nemoj da se cimaš“, jauknuo je ujak.

„Nemoj tako, drugar, hajde prvo da ustaneš s tog kreveta hajde, samo polako...“, dohvatio ga je doktor, a Surovi je nekako seo, pa odmah zatim, na jedvite jade i ustao. Videlo se da je taj celog života bio zmaj, ali je, kada mu je doktor naredio da krene levo, pošao desno i zamalo pao. Beli mantil se smorio.

„Hajde, odmah u podrum, na magnetnu rezonancu. To vam je levo, niz hodnik, na kraju opet levo, pa liftom u podrum. Super su ti knjige, mogla bi i neka nova, a?“, rekao je Šestiću, a ovaj je bez reči izgurao krevet napolje.

Usred vožnje, Šestićev ujak krenuo je da silazi sa kreveta, a ja sam ga uhvatio za nogu da ne bi slomio i drugo rame. Bio je kost i koža.

U podrumu smo zatekli dva vatrogasca kako sede na bolničkom krevetu. Tamo je bio skoro potpuni mrak, a smrdelo je na paljevinu gore nego u prizemlju.

„Ej, vidi ga, Šestić!“, munuo je jedan vatrogasac drugog.

„Ko?“, zbunio se taj drugi. Obojica su bili znojavi i garavi, i očigledno su seli tu ne bi li malo danuli dušom. Prošli smo pored njih bez reči i stigli do magnetne rezonance. Tamo je jedna neonka

žmirkala s razvaljenog plafona, a šalter je bio prazan. Na vratima je bila sijalica koja je trebalo da gori kad nekog unutra zrače. Bila je ugašena. Šestić je ostavio svog ujaka i mene da čekamo i krenuo da traži osoblje.

„Mali, mali...“, povukao me je ujak za nogavicu. „Daj neku muziku.“

„Muziku? Kakvu?“

„Neku gotivnu.“

U mom mobilnom telefonu, koji je bio u suštini kršina s bednom memorijom, bila je samo „Wish You Were Here“ od Pink Flojda. Jasnina omiljena pesma. Pustio sam. Slab zvuk, kao iz šolje s čajem, mjaukao je bolničkim hodnicima. Već s prvim taktovima, Šestićev ujak potpuno se umirio. Disao je polako i teško, a mene je to odvratno okruženje podsetilo na mog ćaleta i njegovu crnu sudbinu, i počeo sam da udišem sve veće i veće količine smrdljivog vazduha, ne bih li nekako kontrolisao svoje emocije.

„Roka mandoljina“, tiho je zaključio i uzdahnuo. „Kraj vožnje. Poslednja stanica. Uхватite onog što se kešao i bacite ga pod tramvaj.“

Šestić se vratio s nekom nadrkanom prasicom.

„Ko je vaš ujak?“, pitala je ljutito.

„Ovaj što stoji pored kreveta“, odbrusio je Šestić, a ona me je uhvatila pod ruku.

„Ajde sa mnom unutra. Što stojiš ako ti je toliko loše?“

Istrgnuo sam joj se iz ruku, okrenuo se i otišao iz tog predsoblja smrti do lifta. Stao sam i gledao plavo nebo koje se naziralo kroz minijaturno prozorče u gornjem levom ćošku. Čuo sam svađu iz hodnika.

„Otkud ja znam ko ti je ujak?!“, vrištala je debela.

„Šta misliš da ovaj radi na krevetu? Odmara?“, drao se Šestić.

„Udri kurvu!“, dobacivao je Džoni Surovi, smejući se.

Dok su Šestić i njegov ujak s rezultatima magnetne rezonance bili kod neurologa, ja sam stajao ispred ordinacije. Čekaonica je bila puna ljudi sa skenjanim nervima. U ćošku je bio aparat sa sokovima i ja sam otišao da proverim da li radi. Nije radio. Sledećeg trenutka stigla mi je poruka od keve.

„Kremacija je u četvrtak u podne na Novom groblju.“

„Otkud ti to?“, napisao sam joj.

„Pročitala u čituljama u 'Politici'.“

Video sam da imam još jednu neotvorenu poruku, koja mi je najverovatnije stigla dok su se Šestić, debela sestra i njegov ujak rvali. Od Jasne.

„Hoćeš da se vidimo?“

Momentalno mi se digao. Usred tog sranja, usred sveg sranja, moj kurac se Jasni ipak radovao. „Kad?“

„Sutra?“

„Hoću.“

„Puštam ti sutra poruku da se dogovorimo kad me kupiš.“

Eto dejta. Da se ovo desilo prekjuče, skakao bih do plafona. Ovako, skakao je samo moj đoka, a čak i to je prestalo do završetka dopisivanja. Setio sam se svih svojih besomučnih drkanja protekle nedelje i Jasna mi definitivno više nije bila onoliko jebozovna koliko je bila pre samo 48 sati.

Iz ordinacije su, zatim, izašli Šestić, njegov ujak i neurolog.

„Eto, odmah ga vozite na Neurohiruršku i tamo sve kako sam ti rekao“, potapšao je Šestića po leđima i odmah se okrenuo ka sledećoj žrtvi, nekoj skvrčenoj babi u invalidskim kolicima. „Pešićka, kako ste? Je l' se spremate za maraton?“

„Teško sranje, burazeru“, rekao mi je u poverenju Šestić, dok smo Džonija Surovog, na krevetu, sa celokupnom dokumentacijom koja mu je ležala na stomaku i odatle povremeno padala, izgurali iz Urgentnog. „Ima neko govno u glavi, moraju hitno da ga vade, pritom je toliko slab da možda neće preživeti. Ajde da ga spakujemo u bolnicu, pa da javim kevi.“ Izašli smo iz zgrade, prošli pored spaljene klinike, i taman smo skrenuli za ćošak, kad je Šestićev ujak, slabim glasom izgovorio: „Pogledajte iza. Još jedan roštilj.“

Okrenuh smo se i ugledali crni dim kako se vijori, par blokova dalje.

„To je Laza“, rekao je Šestić, namrgođeno gledajući ka dimu.

„Ko?“, pitao sam ga.

„Laza Lazarević', psihijatrijska klinika.“

„Otkud znaš?“

„Ne pitaj.“

„Šta serete, ajde da gledamo!“, dobacio nam je Surovi, s kreveta.

Krenuli smo da ga guramo, a sirene vatrogasnih kola koja su stajala pored Druge hirurške, ponovo su se oglasile. Kad smo stigli do

„Laze“, zgrada je gorela neverovatnom brzinom, plamen se uzdizao visoko ka nebu, a psihijatrijski bolesnici raštrkali su se, zajedno s medicinskim osobljem, po trotoarima i travnjacima. Svi su nemo gledali kako im gori kuća, a onda je jedan s bradom i naočarima, očigledno vođa ludaka, zaurao: „Sloboda!“ i počeo da štrika ka ulici. Još jedan izbezumljeni ćelavi dugajlija potrčao je u suprotnom smeru od bradonje, međutim, niko ih nije jurio. Samo su stajali i gledali.

„Sjajno. Sjajni prizori. Hajde, vodite me na klanje“, naredio nam je ujak i mi smo nastavili vožnju ka Neurohirurškoj klinici, ostavivši iza sebe toplotu plamena i dim koji su gutali Neuropsihijatrijsku kliniku „Laza Lazarević“.

*

Stigavši na Karaburmu, pozvao sam Sašku.

„Ej, medo, gde si? Htela sam da te zovem, ali sam se bojala da ne budem previše dosadna, i baš mi je drago što si se javio.“

Toliko je brbljala da je sve pred sobom uništavala.

„Šta radiš?“

„Evo, slušam neku muziku i đuskam po kući. Nadica je kod drugarice i...“

„Šestićev ujak ima nešto u glavi. Sad smo ga smestili u bolnicu“, prekinuo sam je. Nisam imao pojma zašto sam to rekao. Nisam imao pojma ni zašto sam je pozvao.

„Jao, pa to je strašno!“

„I zapalio se 'Laza'“.

„Videla sam na vestima! Kažu u tužilaštvu da su oba požara podmetnuta!“

„Mnogo oni znaju“, zaškrgutao sam.

„Ali stvarno je malo čudno da izbiju dva požara u istom bloku u roku od samo nekoliko sati.“

„Hteo sam, u stvari, da ti javim da je ćaletova kremacija u četvrtak u podne, na Novom groblju, pa svrati.“

„Jao, stvarno?“

„Stvarno. Ipak smo ga zajedno ispratili u večna lovišta.“

„Doći ću sigurno! Hoćeš da se vidimo, možda?“

„Ne, ne, imam neka posla danas.“

Potom sam uključio televizor. Svi su trubili o novom požaru u krugu Kliničkog centra i o tome kako je vatra neverovatnom brzinom

progutala zgradu. Tri psihijatra izgorela su u njoj. Svi ludaci su preživeli.

„A sad, još malo neobičnih vesti“, rekla je voditeljka, a njen partner je sledeće sekunde počeo da čita s idiota: „Misteriozna svetla, koja su se prethodnih dana videla u južnim delovima Srbije, sinoć su imali priliku da vide i stanovnici prestonice. Pomora živine ovoga puta nije bilo. Naš reporter razgovarao je sa svedocima. Da vidimo prilog.“

Zatim je pet sekundi gledao u kameru i onda je prilog konačno počeo. Reporterka, koja je inače vodila vremensku prognozu, razgovarala je sa štićenicima doma za stare u Višnjici, koji su uzbuđeno i svi uglas objašnjavali kako su se zvezde prethodne večeri pomerale na nebu i izvodile svoj ples. Isključio sam televizor i pozvao maćehu.

„Hej, baš sam se pitala kako si!“, rekla je. „Neviđeno sam. Pročitao sam za kremaciju u novinama.“

„Da, da, baš sam htela da ti javim. Nadam se da se ne ljutiš što sam u čitulji Dušanovo ime stavila ispred tvog.“

„Ma kakvi, ipak mu je moj ćale bio kao otac, a meni samo otac.“

„Ovaj... pa, svrati ako hoćeš, mislim...“

„Neka, hvala, imam neka silna posla, taman ću sve da pozavršavam do četvrtka. Vidimo se.“

Kakav glup život. Kakva glupa smrt. Čim sam ostao sam, crne misli počele su da me saleću. Smrt, kraj, tata, mama, ja, bol, tuga, sranje, kurac, palac. Nisam znao šta sa sobom da radim.

Srećom, pa je neko mislio na mene. Posle pet minuta agonije, pozvao me Kiki.

„Šta radiš?“, dreknuo je.

„Lupam glavom o zid“, odgovorio sam.

„Odlično! Sad ću da te pokupim. Dve jako bitne stvari moram da uradim, a ti ćeš da mi pomogneš. Može, a?“

„Naravno.“

*

„Kiki, moram nešto da ti kažem.“

„Peder si? Napolje iz auta!“

Sedeli smo u audiju, na kome su, samo za tu priliku, bile požarevačke tablice. Obojica smo imali fantomke na glavama i

oružje u rukama. Auto se nalazio zabijen u žbunje, između kvantaške pijace i auto-puta Beograd-Zagreb.

„Ne, ne, nisam. Valjda nisam. Nešto drugo je problem. Upoznao sam danas jednu klinku...“

„Pedofil si? Šta znači klinka? Treći osnovne? Mojne mi to, mojne! Ne želim ni da znam! Mislim, tebra, volim i ja kad sisići napupe, ali o nekim stvarima se ne trtlja, pa čak ni tvom bratu Kikiju!“

Naravno, bio je nacepan. Mobilni telefoni bili su nam isključeni, a baterije izvađene. Imao sam neodoljivu želju da mu ispričam za Nadicu i Nadu, da čujem kako te stvari zvuče kad ih govoriš naglas.

„Ma ne, bre! Znao sam jednu ribu, pre šesnaest godina, i danas sam upoznao klinku koja ima šesnaest godina, a mnogo liči na tu ribu koju sam poznavao“, objasnio sam mu njegovim jezikom. „Stvarno?“, iznenadio se.

„Da. Bar ja mislim da je stvarno. Ima te neke sitne karakteristike, koje su prevelika slučajnost da bi bile slučajnost. Ima kriv nos, doduše zbog igranja lastiša, i nema trepavice, mada, to je zbog požara...“

„Pedofil si, jesam ti rekao!“, prekinuo me je. „Jesi karao tu, od pre šesnaest godina?“

„Jesam.“

„Eto. Čista pedofilija. Možda ipak malo više koke da uzimaš, da ti se neke normalnije stvari motaju po glavi“, zaključio je, gurnuo ključ od kola u kesicu s kokainom i doradio se.

„A ako bismo izuzeli to?“

„Šta?“

„Pa tu pedofiliju.“

„Kako izuzeli kad si malopre priznao da si pedofil, tebra!“

„Nisam pedofil, ti misliš da sam pedofil, ja samo mislim da sam možda naleteo na istu onu ribu od pre šesnaest godina“, izgovorio sam konačno to naglas i zvučalo je stvarno glupo.

„A gde je ta, što si je pre šesnaest godina karao?“

„Nestala je, pre šesnaest godina.“

„Pa, tebra, možda si svedok nekog od čuda gospodnjih. Vidiš da te to hoće. Tri i dvadeset pet. Idemo!“, uzviknuo je, upalio kola i nagazio gas. „Je l' umeš s time sada? Nisi zaboravio?“, mahnuo je glavom ka kalašnjikovu.

„Umem, umem.“

„Aj', bože pomози“, prekrstio se i poljubio krst koji mu je visio na retrovizoru.

*

Zaleteli smo se na Bežanijsku kosu, pa zatim do ciganskog naselja u blizini groblja, gde smo, iza jedne od kartonskih kućica, zatekli štekovan kombi za transport novca.

„Sedi za volan i budi u pripravnosti“, naredio mi je Kiki i izašao. Srce je počelo ubrzano da mi lupa, jer, ma kako čudna lokacija, ovo je očigledno bila oružana pljačka usred bela dana.

Kiki je podigao fantomku do iznad usta, došetao do kombija i kucnuo na vozačeva vrata. Pištolj mu je bio zadenut u farmerke, pozadi. Stanovnici kartonskih kutija bili su potpuno nezainteresovani, kao da se ovako nešto dešavalo svaki dan. Neko je otvorio prozor od kombija i dodao Kikiju crni ranac. Zatim je kombi odjurio, a Kiki je otišao do debelog Cige, čija je rezidencija bila u razjebanoj kamp-prikolici, i dao mu nešto love iz ranca.

„Dobro je, dobro je, sklanjaj se, bre, na suvozačko, tebra, zna se ko vozi ako ostane živ, odnosno na slobodi!“, bio je euforičan po povratku.

„Opljačkali smo kombi za prevoz para?“

„Tako će da kažu na vestima, da“, nasmejao se, upalio kola i krenuo nizbrdo, u blokove.

„Aha. A gde ćemo sada?“

„Da ostavimo ovom liku njegov deo, u poštansko sanduče. A posle, tačno u osam, nalazimo se kod tebe, okej?“

„Ovom liku?“

„Liku iz kombija, jebote! Što si tako glup? Dobro, u stvari, izvini, umro ti je leća, malo sam na to zaboravio pod teretom obaveza, ali, jebiga neke stvari bi bilo poželjno sam da shvatiš, ako misliš da se baviš ovim poslom! Dakle, kod tebe u osam? Na kurcu te nosam? A?“

„Naravno.“

Po obavljenoj isporuci u Gandijevoj, prešli smo preko puta, u Nehruovu, i tu uleteli u jednu od Kikijevih garaža da promeni tablice.

„Nikad ne znaš da li hoće ti govnnari iz obezbeđenja da prave ozbiljan posao ili hoće da naprave neku prevaru. Stoga, mere

predostrožnosti“, poljubio je svoj pištolj i nastavio da šrafi tablete.

Uključio sam telefon. Stigle su mi poruke od keva i od Šestića.

„Kako si?“, interesovala se keva.

„Evo me s Kikijem.“

„Pozdravi ga.“

„Pozdravlja te moja keva“, preneo sam.

„Hvala, pozdravi i ti gospođu. Sjajna žena, mane nema“, veselo je odgovorio on, zavukao ruku u ranac, izvadio odatle svežanj para i dao mi. „Evo za tebe i za gospođu mamu. Kriza prošla.“

U ruci mi je bilo najmanje pet hiljada evra, sve u stotkama.

„Daj ono!“, vrištala je poruka od Šestića.

„Evo, krećem“, odgovorio sam mu. „Naš drugar traži još“, prijavio sam Kikiju.

„Evo mu, nek je živ i zdrav“, odgovorio je i dobacio mi kesicu u kojoj je bilo bar tri grama koke.

„Koliko ovo da mu naplatim?“

„Ma, kuća časti! Otprilike smo ga za toliko krajcovali u poslednjih metar dana, neka se i on poraduje. Čekaj, čekaj, slušaj ovo!“

Odvrnuo je radio u kolima, na kome su išle vesti.

„Zgrada Infektivne klinike počela je da gori pre desetak minuta i, kako javljaju očevici, crni dim guta i okolno šiblje i pretili da zahvati Veterinarski fakultet.“

„Jebote, ko to pali, alal mu vera! Jedino što zbog njih još uvek nema ništa o nama“, zaključio je Kiki.

*

Šestiću sam odvojio pola od onoga što je bilo u kesici, a pola sam ostavio, ni sam ne znajući u tom trenutku ni zašto, a ni kome. Jednostavno, nije bilo okej. zatrpali ga odjednom s triput većom količinom u odnosu na ono na šta je navikao. Našli smo se u parku na uobičajenom mestu. Tačnije, on je sedeo na klupici kad sam ja došao, gotovo zelen u licu, prljave kose i crvenih beonjača.

„Ujak je, izgleda, jebo ježa. Keva je odlepila. Nema mi druge nego da se utopim u kokainu.“

„Šta mi se pravdaš, bre?“, rekao sam i ubacio mu kesicu u zjapeći džep na majici. „Kuća časti.“

On je iznenađeno pogledao, najpre u džep, pa zatim u mene.

„Kuća časti?“

„Tako je.“

„Jesi čuo da gori Infektivna?“

„Čuo sam.“

„Neko je baš popizdeo na doktore.“

U tom trenutku pozvonio mu je mobilni.

„Alo... da... šta? Da mi ga sisaš?... Koliko dugo?... Malo je to, bar dva sata... Eto, dogovorili smo se... Aj vidimo se... Aj...“

Prekinuo je vezu.

„Jebote, koje smaračice!“

“Pa, što se viđaš sa njima ako su smaračice?“

“A šta drugo da radim? Da sedim gore u onoj usranoj sobi, da gledam sve ove seljake na Terazijama i da se peglam? Ne ide. Dok god sam u ovom fazonu, kurva će biti sastavni deo mog života. Mislim, kurve uslovno rečeno. Ova što me zvala ima devetnaest godina i studira španski. Fina curica. Al’ sa mnom je kurva.“

„Blago tebi.“

“Da.“

*

Do dnevnika u pola osam i Kikijev i moj poduhvat postao je vest.

„...Kako saznajemo, pljačkaši, za kojima se intenzivno traga, oteli su oko dvadeset hiljada evra. A sada, vest koju smo upravo primili! Odgovornost za požare u beogradskim klinikama preuzela je dosad nepoznata teroristička grupa 'Srpske junačine'. Oni u svom saopštenju za javnost ističu da im je jedan od ciljeva korenita promena zdravstvenog sistema u zemlji, a ona je, citiram, moguća jedino paljenjem svih bolnica u Srbiji. Policija proverava autentičnost ovog saopštenja.“ Nadam se samo da neće spaliti kapelu u Kliničkom, pa da ćaletov pepeo završi na auto-putu, umesto u boksu na Novom groblju. I upravo te misli odvele su me u dvadesetominutni pakao u kome sam se borio da prihvatim činjenicu da smo od početne ekipe na planeti ostali samo keva i ja, ako izuzmemo mog strica, koji je imao bolje odnose s maćehom nego sa mnom, i moju braću od strica, koja su, sva trojica, živela u Americi.

Setio sam se kako sam se, kad sam bio mali, budio usred noći da proverim da li su keva i ćale, koje sam tada zvao mama i tata, živi. Imao sam veliki problem s tim da nas jednom više neće biti. Plakao sam i plakao, danima i noćima, a oni su me ubeđivali kako je sve u

redu, kako su mama i tata tu, kako ne idu nikud i kako nikada neće umreti. Držeći se za ivicu terase i gledajući u sunce na zalasku, mogao sam samo da zaključim da su me prevarili.

*

„Pošto vidim da si obesio surlu, osećam se odgovornim da ti saopštim nešto“, urlao je Kiki, jurcajući Mirijeuskim bulevarom, dok su s uređaja u kolima treštali Rich Kids on LSD. „Sve je u veri! Moraš da veruješ da te onaj odozgo uvek čuva! Kad čuva mene, koji sam crn kao najcrnji mrak, što ne bi čuvao i tebe, koji si, ipak, benigna pojava! Možda je ovo pravo vreme da se posvetiš veri!“, zaključio je i prekrstio se.

„Ne znam, to mi izgleda potpuno besmisleno!“, odgovorio sam, a on je zakočio pored jednog auto-servisa i pokazao mi brojanicu na ruci.

„Je l' vidiš ovo? Ovo je sa Hilandara!“ Zatim je podigao majicu ispod koje je bila druga majica, sa vukom, amblemom Jedinice za specijalne operacije. „A ovo“, izvukao je drveni krstić koji se krio ispod vučje glave, „ovo je sa Ostroga!“

„A majica?“

„A majica je od kuma! Dok god robija, neću da je skidam!“

„Osuđen je na trideset pet godina.“

„Kakve veze ima? Imam trideset pet ovakvih majica! Propuštaš poentu, magarče!“, razdrao se on, a kad je primetio kako nas posmatra znatiželjno oko auto-mehaničara, utišao je muziku, i pritiskom na dugme zatvorio prozore. „Poenta je“, nastavio je gotovo šapatom, „da za svakog postoji spas, ma koliko spasavano lice bilo negacija pojma pozitivne ličnosti! Samo je bitno da veruješ i da se nadaš. Ajde da se poljubimo“, zaključio je i mi smo se triput poljubili u obraz, posle čega je on nastavio vožnju.

Na kraju Mirijeuskog bulevara skrenuli smo levo i otišli do okretnice četrdeset šestice. Onda smo se tamo spustili među mirijevske kućerke, da bi se zaustavili ispred jedne bele kapije, iza koje se krilo maleno dvorište i u njemu dvospratnica od fasadne cigle.

„Gde ti je prangija?“, pitao me je Kiki.

„Ne nosim.“

„Si ti lud? Idemo u 'kciju, a ti nisi opremljen po propisima profesije! Drž!“, dodao mi je svoj magnum, a za sebe je ispod sedišta iskopao tetejac.

„Opet ćemo da vitlamo oružjem?“, pitao sam, pomalo razočaran što mi se život odvijao u sve gorem pravcu.

“Ne, ne, to je za svaki slučaj! Kao što za svaki slučaj u autu nosiš pribor za hitnu pomoć, tako van auta za svaki slučaj nosiš prangiju!”

“Pa, gde ti je pribor za hitnu pomoć ovde?”

“E, ajde ne seri!“, lupio mi je čvrgu i izleteo iz kola. Usput je otvorio gepek i iz njega izvadio pederušu kao iz devedesetih.

*

Na kapiji je bio interfon, a na njemu tri dugmeta, pored kojih ništa nije pisalo. Kiki je pritisnuo prvo odozdo, triput kratko, jednom dugačko, i namignuo mi. Čulo se kratko *zvrc*, i mi smo ušli u bedno dvorište bez trave, puno građevinskog materijala, i u tri koraka stigli do ulaznih vrata. Kiki je pritisnuo kvaku i ušao u kuću. Ja sam ušao za njim.

Unutra je mirisalo na sveže okrečeno, venecijaneri su bili spušteni, tako da se svetlost, koje napolju inače više i nije bilo, jedva provlačila. Pojavila se neka riba. Plavuša. U miniću i štiklama.

„Zdravo, Kiki!“, rekla je i zagrlila ga.

“De si, tebra!“, poljubio ju je on u obraz i uštinuo za dupe. U tom trenutku, pomislio sam da smo došli u taj njegov mirijeovski kupleraj i od same ideje da će me Kiki terati da karam kurve ne bih li se oraspoložio, život mi se smučio.

“A ti si?“, pitala me je plavuša, s nešto manje entuzijazma.

“On je moja desna ruka, pouzdan u fulu!“, odgovorio je Kiki, umesto mene. „Mislim, ono najbitnije što se radi desnom rukom i dalje obavlja moja prava desna ruka“, nakezio se i pantomimom prikazao pucanje iz pištolja i drkanje kurca.

„Hoće i on sa tobom unutra?“, pitala je.

„Naravno. On je ključni element ove operacije.“

„Okej, sačekajte tu.“

Ona je skrenula levo u hodnik, a Kiki i ja smo ostali da stojimo na sveže prelakiranom parketu. Krajičkom oka sam ga posmatrao. Delovalo je kao da je malčice nervozan, što je bilo čudno, jer on nikada ' nije bio nervozan u ovakvim situacijama, ali istovremeno i ohrabrujuće, jer ne verujem da bi bio nervozan prilikom dvehiljaditog odlaska u kupleraj.

*

Riba se vratila i pokazala nam glavom ka hodniku iz koga je došla.
„Upadajte.“

Krenuo sam za Kikijem u mračni hodnik, dugačak možda četiri metra, na čijem kraju su bila vrata, ništa drugačija od drugih vrata u kuci, osim po tome što ih je Kiki otvorio i prošao kroz njih, a ja za njim.

Tamo nas je, sedeći za stolom na kome je bio otvoren laptop, sačekala riba, sa crnom paž frizurom, u ranim tridesetim, reklo bi se u toj pomrčini. Izljubila se triput s Kikijem, a meni pružila ruku.

„Izvoli, sedi“, rekla je, umesto svog imena, i ja sam seo na plavim meblom presvučen dvosed, pored Kikija.

„Ovo je moj mali, o kome sam ti pričao. On će biti rukovodilac distribucije“, predstavio me je Kiki, a ja sam joj uputio najšmekerskiji osmeh koji sam u tom trenutku uspeo da iz sebe izvučem.

„Je l' da? Baš mi je drago. Izgledaš kao momak na mestu. Štaviše, mogla bih da se zakunem da smo se već negde sreli“, obratila mi se.

„Nemam pojma, ovde je toliki mrak da ni rođenog ćaleta ne bih prepoznao.“

„A i duhovit je. To je baš slatko“, Zaključila je ona, bez osmeha. Odnekud je, zatim, izvadila crnu kesu i stavila na sto. „Da skratimo priču. Evo, to vam je to.“

Kiki je iste sekunde dohvatio kesu, otvorio je i pokazao mi. Gomila crnih tableta.

„Petsto komada?“, pitao je ribu.

„Petsto.“

„Pet soma?“

„Pet soma.“

Dobacio joj je pederušu u kojoj su bile pare, a ona ju je, bez otvaranja i brojanja, stavila u fioku.

„Slušajte me sada pažljivo. Uzima se samo jedna tableta...“

„Po pojedinačnoj ceni od...?“, prekinuo ju je Kiki.

„To ćeš sam da odrediš. Imaj samo na umu da su stvarno jake i da se uzimaju samo jedanput.“

„Koliko jake?“, insistirao je.

„Probaj, pa ćeš da vidiš. Lik koji ih je napravio kaže da je dovoljna samo jedna da ti se sve u glavi okrene naopačke.“

„Ti nisi probala?“

„Nisam, i ne planiram.“

Onda su se njih dvoje nekoliko trenutaka odmeravali, kao da će da potegnu pištolje.

“A kako se to uopšte zove?“, prekinuo sam njihovo ćutanje.

“Av-av“, odgovorila mi je riba.

“Av-av?“, zaprepastio se Kiki.

“Da, što?“

“Pa, podseća na kerove, hoću reći žandare, av-av, kapiraš?“, uzvrteo se.

“Ma, daj, Kiki, u kom veku ti živiš!?“

“Pa, u dvadesetom!“

Onda smo svi začutili, jer je on u svom odgovoru bio potpuno iskren. Malo se preračunao, pa se ispravio.

„Dobro, u dvadeset prvom! Ali, srce mi je ostalo u dvadesetom, pa zato...“, počeo je da se izvlači, a onda je dograbio jednu tabletu i progutao je. „Evo, videćemo već večeras kako ovo šljaka! Nema te gudre koja je prejaka za Kikija, velemajestora!“

“Dobro“, ustala je ona, bez nekih posebnog uzbuđenja. “To bi bilo sve?“

“To je to, snajka“, zaključio je Kiki i njih dvoje su se ponovo izljubili. „Nego, kad ovo kreće da šljaka? „Kao i sve što zgutaš“, namignula mu je ona. Pružio sam joj ruku, stegla ju je snagom kamiondžije i tiho mi rekla: „vidimo se“. Posto smo u tom trenutku bili nešto bliže jedno drugom, osetio sam kako lepo miriše, a u pogledu sam joj uhvatio neki neobičan sjaj.

*

Kada smo seli u kola, Kiki mi je održao kraći kurs o našoj novoj robi.

„Eto vidiš. Av-av. Serem im se u naziv artikla! Ono što je gotivno jeste to što je ovo sranje neki štreber smučkao bukvalno pre par dana, tako da je, u ovom trenutku, potpuno legalna! Dakle, smanjen stres na poslu! Ukoliko se efekti pokažu zadovoljavajućim, prodajemo za dvesta evra komad. Ako ispadne bulja, prodajemo za sto pedeset. Tebi dvadeset posto po komadu. Može? Može. Čekaj... Šta je ono?“, prekinuo je brifing i izleteo iz auta. Visoko na nebu, tačno iznad nas, tri svetleće kugle kretale su se jedna za drugom u krug. Izašao sam napolje za njim.

„Koji kurac...“, gledao ih je Kiki zabezeknuto, pa je pogledao mene, „Ameri?“

„Pojma nemam, Kiki.“

„Ili Ameri ili vanzemaljci! Šta god bilo od ta dva, zaslužuju identičnu dobrodošlicu“, zaključio je i izvadio pištolj.

„Stani, bre, usred Mirijeva smo...“

„Ma kakvog Mirijeva, tebra! 'El vidiš da nas napadaju invazivnom metodom?!“, dreknuo je i sledeće sekunde pripucao. Ništa se nije dogodilo, osim što su svetla nastavila da kruže po nebu i što se iz daljine začuo još jedan rafal. Zatim su odjednom nestala.

Kiki je vratio tetejac za pojas.

„E, tako. Kurac bi ovako provocirali iznad Novog Beograda. Nego, tebra, je l' i ti malo krajcuješ ovog našeg druga, a?“, cerio se on, trljajući se ispod nosa. Opipao sam svoj nos, iz koga je curnulo malo krvi.

„Ne, ne, to je od preterivanja prethodnih godina. Evo, već je prošlo“, odgovorio sam.

„Hoćeš možda sa mnom na kurve? Tu su, blizu.“

„Hvala, Kiki, stvarno nisam u fazonu.“

„Jednom ću možda i skapirati šta nije u redu s tobom. Ajde, vozim te kući, pa idem u zezanje.“

*

Ostavši ponovo sam, pozvao sam Sašku.

„Ej“, rekao sam.

„Jao, ne mogu da ti opišem koliko mi je drago što si me zvao, u stvari, koliko mi je drago što si baš mene zvao. Htela sam ja tebe da zovem, ali mi je glupo, ne znam šta radiš, mora da si ceo dan proveo u pripremanju za sahranu...“

„Tako nekako. Šta ima novo?“

„Gledam vesti. Ovo je kao u nekom filmu. Tri bolnice su izgorele do temelja, ljudi prijavljuju čudna svetla na nebu, zamisli čak su i pucali na njih! Ovaj narod je lud!“

„Lud, da.“

„A ti, kako si? Pričaj, je l' mogu nekako da ti pomognem? Volela bih da mogu. Ne smem ni da pomislim kako ti je.“

Kada bi prestala toliko da blebećeš, pomogla bi mi. „Ne vredi da pričamo o tome, nema tu pomoći, videćeš i sama kad ti se nešto

slično desi. A gde ti je ćerka?“

„Eno je poslednja tri sata u svojoj sobi. Gledala sam kroz ključaonicu, to dete se ne skida s kompa. A nekad sam samo ja visila na njemu, pošto...“

„Špijuniraš je kroz ključaonicu?“

„Pa, da. Majka mora da zaštiti svoje mladunče, naročito ovakvo mladunče kakvo imam ja. Gledanje kroz ključaonicu je najmanje što mogu za nju da učinim, a da ne pobesni. Nego, kada bismo mogli da se vidimo nas dvoje?“

„Kao i danas? Na doručku?“

„Jao, super, jedva čekam! Uplašila sam se da ćeš mi reći posle sahrane, ali nisi, i ja sam sad srećna, presrećna! A koliko...“

„Okej, to je to, dogovorili smo se. Nema potrebe da seremo sad nešto preterano.“

„Tako je. U pravu si. Prekini me svaki put! Ja bih sebe prekinula kad bih mogla!“

Završivši razgovor, sačekao sam možda minut, a kad sam osetio nežni noćni dah prolećnog povetarca sa terase, zgutao sam tri tablete ksanaksa, koji mi je inače služio za spuštanje s kokaina. Onda sam na silu gledao Animal Planet, gde je lik, kome je pola glave bilo od plastike, pričao kako ga je pored potoka, dok je kampovao, napala mama medved da zaštiti svoje mladunce. Dvadeset minuta kasnije bio sam omamljen, a kroz pola sata sam, pretpostavljam, već spavao.

Utorak

„Gori joj škola, pa smo opet došle zajedno.“ Ispred mojih vrata stajale su Saška i Nadica. Nadici je kosa bila raščupana, a lice garavo.

„Niste morale direktno iz požara kod mene“, promrmljao sam i pustio ih unutra. Bio sam samo u gaćama i majici, pošto su me njih dve i probudile, pa sam na brzinu obukao šorts, da Nadica ne gleda moje dlakavo međunožje.

Saška je opet kupila burek i jogurt.

„Kako vam je izgorela škola?“, pitao sam Nadicu. „Nemam pojma, došla sam tamo i već je gorela“, rekla je, punih usta. Bila je vrlo kul za nekog ko je za dva dana doživeo dva požara, ali to su valjda te nove generacije. Verovatno bi je uzbudila samo nova aplikacija na tom tačskrin govnetu koje nije ispuštala iz ruku.

„Nadice, nemoj da govoriš punih usta, nepristojno je.“

“Mama“, breknula se, „pitao me je nešto i mislim da bi bilo nepristojnije da mu ne odgovorim, nego što sam mu odgovorila punih usta.“

Zatim je ustala i demonstrativno izašla na terasu. „Jebote, svaki dan ovako. Ali, volim je više nego sebe“, zaključila je Saška. “Je l’ dobar burek? Nisam neki poznavalac, učinilo mi se da...”

„Isti je kao i juče. Dobar je. Hvala.“

Upalio sam televizor.

„Jake policijske i vatrogasne snage, koje su od juče popodne raspoređene u okolini beogradskih bolnica, i dalje su tamo, dok u Beogradu ovog jutra gore škole. Na vezi imamo gospodina Baletića, portparola tužilaštva. Gospodine Baletiću, da li ovi požari od jutros imaju veze s jučerašnjim? Da podsetimo, trenutno su u plamenu Prva, Druga i Peta beogradska, kao i Matematička gimnazija.“

„Znate šta“, rekao je Baletić preko telefona, “jasno je kao dan da jučerašnji teroristički akti imaju neposredne veze sa današnjim. Dobro organizovana teroristička grupa juče je napala naše najslabije sugrađane, potpuno nesposobne da se brane, i prava je sreća što nijedan pacijent juče nije izgubio život. Ipak, to nije slučaj kada je reč o medicinskom osoblju, a kako čujem, ima žrtava i među nastavnicima.“

“Da, prema prvim policijskim izveštajima u Petoj beogradskoj poginulo je najmanje troje profesora, jer je požar najpre zahvatio zbornicu. Za druge škole još uvek nemamo informacije. Šta tužilaštvo ima nameru da uradi?”

U tom trenutku i Nadica se vratila u sobu, pa smo svi zajedno odslušali do kraja još jedan Baletićev medijski nastup.

„Ponoviću ono što sam rekao i juče - tužilaštvo tesno saraduje s policijom u otkrivanju identiteta počinitelaca, a posao nam je malo otežan jer su kamere za video-nadzor u neposrednoj blizini objekata najvećim delom uništene zbog visoke temperature. Ali, počinio moraju da znaju da će biti privedeni pravdi, kad-tad!”

“Ma, važi“, prokomentarisala je Nadica, a Saška i ja smo je začuđeno pogledali.

*

Mada nije bilo vreme za posete, Šestić i ja došli smo tog prepodneva na Neurohiruršku kliniku da donesemo neophodne stvari za operaciju. Njegov ujak bio je u sobi s nekim šlogiranim ćelavim debeljkom, koji je, ma koliko se trudio, uspevao da izgovori samo “Mmmmmmm“, a trudio se prilično.

“Ha-ha-ha-ha, gledaj ovo“, skakutao je Džoni Surovi po krevetu. „Miki, Miki!“, cimnuo je cimera, a ovaj ga je pogledao iskrivljenog lica. „Kad si karao poslednji put?“

“Mmmmmmm“, odgovorio je.

“Ha-ha-ha-ha-ha, aj ne seri, nema šanse.“

„Mmmmmmm“, pobunio se cimer.

“Ha-ha-ha-ha-haha, e, lud si“, vrištao je Surovi, a zatim se obratio svom sestriću. „Slušaj, ako me ne zateknete ovde sutra, znači da sam skočio kroz prozor. Koji si me kurac ovde i dovodio, ovo je ružan i spor ispraćaj! Bolje da sam riknuo kod kuće k'o čovek, ovde još moram da slušam ovog đembelog kako laže.“

“Mmmmmmm!“, pokušao je da drekne cimer.

„Je l' ga čuješ, molim te?! Klasična lujka! Ej, ti!“, obratio se iznenada meni. „Dođi da ti nešto šapnem.“

Prišao sam mu s određenom dozom opreza, u strahu da mi ne odgrize uvo.

„Nisi loš ti“, šapnuo mi je. „Sutra ću da riknem, ali ću prekosutra naći način da ti se javim.“

„Meni? Što meni? A i nećete da riknete, zašto...“

“Ne persiraj!“, dreknuo mi je pravo u uvo.

„Okej, izvini, nećeš da rikneš, mislim...“

“Ne seri, svi ovde znamo da sam gotov. U svakom slučaju, ni vama preostalima nije još puno ostalo, eto, samo to sam hteo da ti kažem. A ti“, obratio se zatim Šestiću, „reci kevi da pravi najbolje palačinke na planeti. Ja ću sada da padnem u komu, pa neću moći da joj kažem lično.“

„Prekini da mračiš, jebote...“, zaustio je Šestić, ali ga je ovaj prekinuo.

„Ajd zdravo“, zarežao je i izgubio svest. „Mmmmmammm! Mmmmmammm!“, počeo je da kuka njegov cimer. „Mmmmmammm, mmmma-ammmmm!“, bukvalno je ronio suze, a Šestić i ja počeli smo uglas da se deremo: „Sestro, sestro!“

U sobu je utrčala starija sestra, izblajhane kose i kvarcovanog tena, i, ugledavši Šestićevog ujaka, otrčala, vičući: “Na intenzivnu, na intenzivnu!”

Zatim su, gurajući njegov krevet, pojurili ka liftu. Pogledao sam lice Šestićevog ujaka dok je prolazio pored nas. Izgledalo mi je kao da se smeje.

*

Izašavši iz bolnice, naleteli smo na nekakvu debelu rugobu u belom mantilu, koja je prepoznala Šestića.

“Bobane!“, zaskičala je, a on ju je belo pogledao. “To sam ja, Ivana, je l’ me se sećaš?!”

“Ne, izvini.“

“Uf, što si fini! Otkud to odjednom?“

„Stvarno se ne sećam ko si, izvini“, pokušao je Šestić da je zaobiđe, ali ga je ona uhvatila za rukav.

„Stani, bre! Ne sećaš me se? Pa, izašli smo jednom!“

„Nas dvoje?“

“Da! 2008! Sve vreme si blebetao, nisam mogla da dođem do reči! Pravio si se da si najpametniji na svetu!“

“Je l’ da?“

„Da! E, a znaš šta ima novo? Gledaj!“, gurnula mu je mobilni pod nos, a on je počeo da sriče ono što je čitao na ekranu.

„Mlada naučnica... otkrila novu metodu lečenja raka... to si ti?“

“Da! Zajebala sam te! Sad sam ja faca, a šta si ti?”

„Zajebala si me? Tako što lečiš rak?”

“Da! Ko je sad najpametniji? Ko je sad najpametniji?”, drala se, a Šestić joj je odgovorio: “Ti si najpametnija” i krenuo niz ulicu.

“I pozdravi one tvoje kurve!”, zaskičala je za nama i onda je napokon odustala.

„Jebote, ko ti je ova nakaza?”

„Nemam pojma.”

“Stvarno?”

“Stvarno.”

“Pa, što je ovako luda?”

„Očigledno zato što je nisam karao.”

Znači tako se leči rak - Šestić neće da te kara i ti se dokazuješ sebi, kad već ne možeš njegovom kurcu. Pogledao sam ga. Neobrijan, šljampav i utučen. Ali zaslužan za to što će nekom nesrećniku ta luda ženska svinja da produži mizerni život. Sledeće sekunde, stigla mi je poruka. Od Jasne.

„Pokupiš me u osam ispred zgrade?”

“Pokupim.”

*

„Sedam beogradskih škola je izgorelo, a nadležni još uvek nemaju informaciju da li su sve paljevine izazvali teroristi ili su neke od njih izazvali i učenici. A sada, informacija koja nam je upravo stigla: Ministarstvo vera, prostornog planiranja i životne sredine izdalo je saopštenje u kome se navodi kako pomor ribe u Savi nije rezultat izlivanja hemijskih supstanci u reku, već se dovodi u vezu s neobičnim svetlima koje je stanovništvo šabačke regije videlo prethodne noći. Ministar Dragoljub Batrović tvrdi da...”

Okrenuo sam kanal. Trojicu likova napala je šimpanza i jebala im sve po spisku. Kompjuterska animacija dočaravala je gledaocima koliko je majmun zapravo snažna životinja. Taman je počela da me drma groznica zbog susreta koji ću sebi prirediti te večeri, kad me je pozvao Kiki.

„Hej, gde si, čoveče? Kako si preživeo ono sinoć?”, pitao sam ga.

„Nećeš ti daleko dogurati kad tako otvoreno, preko pandurskih kanala, pričaš o tim stvarima. Hajde, dođi do mene.”

Zvučao je neobično smireno i ja sam se uplašio da mu nije možda murija na gajbi, pa mu je takav način razgovora zapravo tajni signal upućen meni.

„Je l' sve okej, burazeru?“, pitao sam ga.

„Jeste. Dođi što pre, svojim kolima“, odgovorio je i prekinuo vezu.

Dobro. Ionako ništa nezakonito nisam imao kod sebe. Izašao sam iz stana i dole, ispred zgrade, zatekao komšiju koji se zavukao pod mečku i nešto čeprkao.

„Zdravo, komšija“, doviknuo sam mu, ali on nije reagovao.

Otišao sam do lansera, upalio motor i krenuo na Novi Beograd.

*

Kiki mi je otvorio začešljan, u košulji, farmerkama i cipelama. I, što je najluđe, strejt.

„Upadaj“, rekao je, zaverenički. Ušao sam, a njegov štek bio je očišćen i usisan. Otišli smo u kuhinju gde je, takođe, sve bilo kao u žurnalu iz sedamdeset treće, i on mi je pokazao da sednem.

„Evo ovako“, započeo je. „Ja idem danas na Kosovo. Tvojim kolima. Da započnem pripreme za ustanak.“

„Ustanak?“

„Ako nisi primetio, Kosovo je okupirano od strane Šiptara i Amerikanaca i to neko mora da sredi.“

Rečenice je izgovarao potpuno hladnokrvno i meni je postalo jasno da ga av-av i dalje radi.

„Mojim kolima ideš, znači?“

„Tako je. Audi previše upada u oči, pa ćemo se stoga menjati. Pretpostavljam da ti to neće smetati. Daću ti i pola mojih tablica, a drugu polovinu ću uzeti za sebe. Marihuanu sam svu rasprodao, kokain takođe, ostalo je samo ono novo. To preuzimaš ti, dok se ja ne vratim.“

„A kad misliš da ćeš se vratiti?“

„Možda se i neću vratiti, jer, ako nisi dobro čuo, idem da organizujem ustanak. Nego, da se vratim instrukcijama. Posao si naučio u poslednja dva video si i sam, samo dobri izvori informacija, dobri poslovni običaji, dobro naoružanje - i sve teče kao mleko. Da vidimo šta još od sredstava za proizvodnju imamo za raspodelu...“

Ustao je sa stolice, otišao u predsoblje, otvorio ormar, izvadio dve kese iz megamarketa, doneo ih u kuhinju i počeo iz njih da vadi

oružje i stavlja ga na sto.

„Evo ovako... jedan kalaš tebi, jedan kalaš meni... tri okvira meni, dva okvira tebi, realno, i to ti je mnogo... tetejac tebi, magnum meni, šest kašikara, četiri meni, dve tebi..., plastični eksploziv, je l' umeš da ga aktiviraš?“

„Ne. Ni kašikaru ne umem da aktiviram.“

„Dobro, onda sve kašikare i sav plastični eksploziv meni. Rambo-nož, može? Imam ih deset. Evo tebi dva. A sad, municija. Evo ti četiri kutije za ono što sam ti poklonio, dve kutije za tetejac, a za kalaš ti je u okvirima. Namešten ti je na pojedinačnu paljbu, da ne isviraš sve metke odjednom. Dobro, to smo sredili. Da vidimo sad šta je još ostalo od finansija.“

Otišli smo potom do čiviluka i on je iz džepova svih jakni povadio brdo dinara i, kad smo sve prebrojali, bilo je tu preko sto hiljada.

„Tebi trideset, meni ostalo i sad najvažnije...“, skočio je do spavaće sobe i odande doneo crnu kesu s crnim tabletama. „Evo. Čuvaj ih ko oči u glavi. I pazi kome valjaš, pošto svašta može da se desi.“

„Po kojoj ceni da valjam?“

„Nebitno. Možeš i džabe da ih deliš, što se mene tiče. A sad, idemo.“

*

Otišli smo do blokova i tamo, u Kikijevoj tajnoj garaži, zamenili tablice na kolima.

„Okej, ovo je bio lakši deo posla. Sad da smislimo kako da te ne roknu“, zaključio je.

„Da me ne roknu?“

„Pa, da, ovi moji klinici, s kojima ću sad da te upoznam. To su ti dva pitbula koji bi i rođenu tetku polili benzinom i zapalili za soma evra. Računaj na to da će odmah, čim ih obavestim da si ti vršilac dužnosti šefa ekipe, krenuti na tebe.“

„Pa, šta da radim?“, pitao sam ga, a on je nekoliko sekundi češao glavu i gledao u alu-felnu na zadnjem desnom točku audija.

„Ništa“, rekao je napokon, „ako te napadnu, ti se brani. Ali, dobro otvori oči, pošto ih možda nećeš ni videti. Ipak su to moji učenici, jebiga.“

„A je l' znaju njih dvojica za av-av?“

“Ne! Za to znamo samo nas dvojica i ona“, pokazao je prstom u pravcu desetak kilometara udaljenog Mirijeva. Zatim je mobilnim pozvao nekog. „Prle! Ajd u bazu tri! Odma’!“

Nekoliko minuta ćutke smo stajali u podnožju solitera, kod garaža, i slušali decu kako se igraju u parkiću iznad naših glava. Vrištala su i vrištala, a Kiki se nežno osmehivao i žmirkao pod suncem. Nisam hteo ništa da mu govorim, nisam hteo da mu kvarim trip, računao sam da će ga kroz nekoliko dana pustiti i da ćemo se ponovo naći na tom istom mestu da menjamo tablice.

Blokejsku bonancu prekinulo je urlanje crnog golfa četvorke sa zatamnjenim staklima i proširenim auspuhom, koji je dojurio do nas. Iz njega su izletela dva gada u trenerkama i patikama, sa cvikerima za sunce na nosevima. Nije im bilo više od dvadeset godina.

“Ovo je Prle, a ovo Tihi, to su im šifrovana imena koja sam im lično nadenuo“, predstavio mi ih je Kiki i zatim se s obojicom srdačno izljubio. Sa mnom su se rukovali.

“Ti si, znači, Kikijev tajni saradnik“, zaključio je Prle.

„Rispekt tvojim godinama, verovatno se iza njih krije veliko iskustvo“, isprozivao me Tihi, a ja sam se osmehnuo.

„Dosta sranja“, reagovao je Kiki. „Dečko je od danas, pa dok se ne vratim sa službenog puta, vaš pretpostavljeni. Ako mu nešto treba, cimnuće vas.“

„Kiki, tebra, a koliko ćeš biti na putu?“, upitao je Tihi.

„Službena tajna. Samo vi nastavite da radite po planu i nemojte mnogo da se brinete.“

„Čekaj, a tvoj deo od... onih naplata što ćemo da realizujemo?“, upitao je Prle.

„Neka bude kod vas. Daćete mi kad se vratim. A sad, voljno.“

„Hajde, pa neka ti je srećan put, šefe!“, zaključio je Tihi i oni su se opet izljubili za rastanak. Meni su samo mahnuli, seli u kola, odvrnuli Acu Lukasa do daske, turirali motor nekoliko sekundi, i odmaglili.

„Okej, ovo nije tako loše prošlo“, rekao sam Kikiju.

„Najebao si“, odgovorio mi je on.

*

Da ne bismo bili sumnjivi, iz bloka sam otišao prvo ja, a petnaest minuta kasnije, mojim kolima na Kosovo krenuo je Kiki. Prema njegovim instrukcijama, išao sam najdužim mogućim putem do

Karaburme, kako bih zavarao trag Prletu i Tihom, koji su najverovatnije neke svoje klince zadužili da osmatraju kada ću otići i jave kuda sam krenuo.

Kod buvljaka sam se popeo na novi most, nagazio audi do daske i četiri sekunde uspeo da uživam u, inače, prelepom prolećnom danu. Gledao sam Avalske toranj u daljini, pa onda senjačke kuće između zelenih krošnji i opet me je obuzela seta. Samom sebi govorio sam da je to normalno, ipak se to desilo, posle toga mora tako.

Prešavši most, prošao sam kroz Topčider, kod crkve skrenuo levo i serpentinama počeo da se penjem ka Topčiderskoj zvezdi. Setio sam se kako sam jednom, kada sam bio mali, čaleta terao da me vozi po Topčideru i Košutnjaku, jer to je, u odnosu na ono gde smo mi stanovali, bila nepoznata prašuma. Gledao sam tu šumetinu zabezegnuto sa zadnjeg sedišta našeg juga i zamišljao kako bi bilo strašno da se tu izgubim. Te misli su me samo još više ubacile u bedak, iz koga sam pokušao da se izvadim tako što sam se setio jedne zgrade, kada sam, u nastupu ljubomornog besa, Jasnu vozio suprotnom trakom, niz iste te serpentine i urlao da mi prizna s kim me vara. Do podnožja ništa nije priznala, a imali smo ludu sreću da nam nijedan auto nije naišao u susret. Kako je samo bila zanosna i nedostižna, u subotu, na fotkama, na mobilnom, na kompu, u mojoj glavi, a kako mi je samo besmisleno izgledao susret sa njom u ovom trenutku.

Iz agonije me je prenela interventna, koja je stajala nasred Topčiderske zvezde i zaustavljala kola. Šta sad? Kiki mi je rekao da pucam ako murija pokuša da me zaustavi, ali tog trenutka stvarno nisam mogao da zamislim da to zaista i radim. Stoga sam odlučio da, ako pokušaju da me zaustave, samo nagazim gas do daske, pa dokle stignem. Prošao sam pored njih, gledajući u drugu stranu i, pošto se ništa nije dogodilo, nagazio gas i pojurio ka Mostarskoj petlji.

Na brzinu sam Jasni otkucao poruku.

“E, u gužvi sam oko sahrane, hajde da se vidimo drugi put.“

“Ispaljuješ?“, stigao mi je odgovor baš kada sam, prema Kikijevim instrukcijama, izašao na auto-put i krenuo ka Dušanovcu.

Otkucao sam samo “Ne“, iako sam hteo da otkucam mnogo više, ali nisam smeo, jer se audi pod mojim stopalima koprcalo po krcatom

auto-putu.

„Onda me kupiš u 8. Neću puno da te davim, ne brini.“

„Ok“, odgovorio sam i skrenuo s auto-puta, u Marinkovu baru, odakle je trebalo da, preko Ustaničke, Bulevara, Dimitrija Tucovića i Ruzveltove, konačno stignem do Karaburme.

*

Nisam znao šta da radim s Kikijevim naoružanjem, pa sam ga ostavio u gepeku. Pre sastanka s Jasnom, svratio sam do keve da joj ostavim pola love od „pljačke“ koju smo Kiki i ja izveli.

„Ju, ju, odakle ovoliko para odjednom!“

„Od Kikija. Da nam se nađe.“

„Ju, ju“, čudila se ona, stari član Saveza komunista i ljuti borac na radničkim savetima. „Nikad ovoliko para nisam držala u rukama. Neka ti stoji to ovde, pa ako ti bude trebalo, ti uzmi.“

„Uzmi i ti, ako ti bude trebalo, nemoj da se stidiš“, rekao sam joj, namignuo i izašao napolje.

Krenuo sam peške niz stepenice i između šestog i sedmog sprata naleteo na komšiju Peru, pijanog kao bulja.

„Dobar dan“, javio sam mu se i prošao pored njega. „Ej... mali, mali!“, krenuo je da se diže, bez uspeha. „Sanjao sam ti matorog sinoć!“

„Stvarno?“

„Ovih mi očiju! Rekao mi je da ću da te sretnem danas i da ti prenesem da će ti se javiti uskoro. Kad sam se probudio, odmah sam počeo da pijem od tuge, čale ti je bio laf...“

„Rekao vam je da ćete danas da me sretnete?“

„Da“, izgovorio je, umoran od svoje prethodne rečenice.

„I da će mi se javiti?“

„Tako je rekao.“

„Dobro, hvala“, rekao sam i krenuo niz stepenice, a on mi je dobacio: „Nema na čemu.“

Izašavši na ulicu, primetio sam drečavo zeleni fijat stilo, isti kakav sam, siguran sam, video i na novom mostu. Bio je parkiran kod samoposluge, dvadesetak metara od audija. Malo sam pretrnuo, ali sam sebe ipak ubedio da je reč o Kikijevoj paranoji koja je prešla i na mene. Seo sam u kola, upalio motor, sačekao desetak sekundi i krenuo.

*

„Odakle ti ta kola, stoko?“, osmehnula mi se Jasna i ušla u audi.

„Nije moj, Kikijev je.“

„Taj kreten je i dalje aktuelan, a?“, poljubila me u obraz i ne sačekavši da joj odgovorim, dodala: „Ne želim da znam. Gde ćemo?“

Pogledao sam je. Crvena kosa, silom ukovrdžana. Zelene oči. Nekako tetkasta.

„Negde na klopu? Nisam jeo, još od jutros.“

„Može. Ni ja nisam jela, još od jutros.“

„Hoćemo u Mek?“

„U Mek!? Još uvek imaš stila.“

Nikako da krene ljudska komunikacija. Bilo je to usmeno merenje kome je duži, a svi smo znali da je duži njoj.

„Pa, gde bi ti, onda?“

„Samo ti kreni, smisliću nešto. U ovom čudu se osećam kao da čekamo nekog da ga izrešetamo.“ Bili smo na Medaku i ja sam izašao na Plavi most i krenuo ka Crvenom krstu. Išlo mi je na nerve što mi Jasna nije izjavila saučešće, ali valjda svako ima svoje običaje, pa tako i ona smradovske.

„Ubijam se od posla, mogu ti reći. Ti? Ubijaš se od droge?“

„Ne, prestao sam. A naročito u ovoj situaciji...“

„Laži se, laži. Inače, nisam ti izjavila saučešće jer sam duboko ubeđena u to da je ovakav događaj za nekog kao što si ti, zapravo, dobar. Ako te to ne vrati u život, ništa neće.“

„Misliš?“, pitao sam, kroz zube.

„Pa da. Kad sam te upoznala imao si još uvek neki sjaj u očima, šta ja znam, verovatno nešto što si povukao iz prošlosti, ali pored mene si se stvarno srozao.“

„Stvarno ne znam da li sam sad u stanju da slušam ta sranja.“

„Sad il' nikad, mili, pošto, iskreno, nemam nameru da se više ikad vidimo. Jao, 'Albasete'!“, dreknula je iznenada u Žičkoj.

„Šta?“

„Stani, stani ovde! 'Albasete', novi španski restoran! Ajmo tamo!“

Na sekund mi je zalčila na onu u koju sam se zaljubio i ja sam stao.

„Jeeeejee! Bravo za mene! Nego, gde je tebi nalepnica od registracije na šoferci?“

„Odlepila se.“

“Ma daj, jedino se vama odlepila! Ljudi idu kod majstora da im odlepi to čudo!”

„Odlepila se, jebiga. Jedino nama.“

„Gospode, samo da neko ne pripuca. Hoćemo li izaći iz auta ili ćemo da gledamo restoran iz njega i zamišljamo kakva je hrana?“

*

Malo sam odugovlačio ne bih li se uverio kako je napolju vazduh čist i kad sam utvrdio da nema drečavo zelenog stila, otvorio sam vrata.

Ušli smo u fensi restoran predrkanog enterijera, u kome su za jednim stolom sedeli tip i riba u žučnoj raspravi, a za drugim nekoliko ćelavih nabildovanih probisveta, i ja sam gledao da sednemo što dalje od svih njih. U trenutku sam zažalio što nisam sa sobom poneo pištolj.

„Dobar dan, izvolite?“, pitao nas je rošavi balavac, obučen kao konobar.

“Večera“, promrmljao sam.

“Izvolite“, ponovio je on i ja sam nas poveo ka stolu u dnu restorana, pored koga je bio samo zid.

Pošto je Jasna sebi naručila flašu belog vina, a ja koka-kolu, konobar je, ostavivši nam jelovnike, otišao.

„Samo da znaš, prevarila sam te“, iznenada je rekla, čitajući jelovnik. „Sad, ako hoćeš, možeš da ideš, a ja ću da ostanem da cirkam vino i da pojedem nešto. Crkoh od gladi.“

“Ne, ne, u redu je.“

“U redu je?“

„Jeste. U redu je.“

“Je l’?“, silno se iznenadila ona, a ja sam razmislio dve sekunde.

“Da.“

„Ono na serpentinama...“

„Baš sam se danas popodne toga setio. Tad?“

„Tad.“

„Alal ti vera na živcima!“

„Nisu to živci, nego, kako bih ti objasnila... Znaš, kad krokodil ujede, onda mu se ukoči vilica i nema šanse da pusti plen.“

„Znam te stvarno jako dobro. Ženka polaže između dvadeset i osamdeset jaja.“

„Kakve to sad veze ima? Htela sam da kažem da kad žena krene da laže, nema šanse da prestane da laže.“

„Aha. Okej“, promrmljao sam, gledajući kako se ekipa tabadžija za stolom komeša. Napokon, jedan od njih je ustao i krenuo ka meni. „Sad samo ćuti, molim te“, dobacio sam Jasni.

„Što? Smorio si se? Znala sam.“

„Samo ćuti!“

„Izvinjavam se“, prekinuo nas je lik u crnoj majici, s kajlom oko vrata, nekoliko godina stariji od mene, „da li je ovo napolju vaše motorno vozilo?“

„Jeste, što? Jesam li nekog zagradio?“

„Ne, nego je reč o vozilu koje jako liči na vozilo koje koristi moj jako dobar prijatelj. Čak su i tablice na njemu jedne od onih koje on koristi. I isključen mu je mobilni već nekoliko sati. A treba da mi nabavi nešto.“

„Ah, pa morao je da otputuje.“

„Ko?“

„Pa, vaš prijatelj.“

„Je li? A koga da pitam za to što mi treba?“

„Ne znam, meni ništa nije rekao.“

„A dao ti je kola?“

„Dao mi je.“

„A Prle i Tihi?“

„Oni imaju svoja kola. Ali, mislim da nemaju to što vama treba.“

Gledao me je nekoliko sekundi.

„Slušaj“, procedio je napokon. „Reci Kikiju da nije u redu da ode, a da se ne javi. Ma kakva žurba bila. Reci mu da ga je pozdravio Ljuba Osmica, iz Albasetea, sa... službenog puta.“

„Jao, bili ste u Albaseteu?“, umešala se, ipak, Jasna. „Ja sam prošla jednom kroz Albasete! Mnogo sladak grad.“

„Grad ko grad“, odbrusio joj je, a meni je namignuo i rekao: „Prijatno“.

U odlasku se mimoišao s konobarom, koji nam je prišao i upitao:

„Jesu li dama i gospodin odlučili šta će da jedu? Gazda je rekao da je sve na račun kuće.“

*

Večera se pretvorila u agoniju, jer sam se ozbiljno isparanoisao kako je Ljuba Osmica zvao Prleta i Tihog i rekao im gde sam. Jasna i ja bili smo kao glineni golubovi, samo što ona to nije znala.

„Uopšte te ne zanima s kim sam te prevarila?“, insistirala je, proždirući paelju.

„Ne.“

„Jebote, ti si se baš promenio. Je l' to već neko duže vreme ili...“

„Ne. Možda dan ili dva. Možda minut ili dva. Ko zna?“

„Uopšte ne znam da li zato što si tako distanciran, ali ponovo ti vidim u očima onaj stari sjaj.“

„Samo se nismo dugo videli, to je. Izvini, moram do klonje.“

„Nemoj samo tamo da drkaš na moje fotke u telefonu“, namignula mi je.

Zapalio sam u klonju, u prolasku klimnuvši glavom Ljubi i njegovim drugarima. Bogu hvala, u klozetu je bio prozor. Zaključao sam vrata i kroz prozor izašao napolje, u dvorište neke udžerice.

„Samo nemoj cveće da mi izgaziš, tako ti boga!“, prepala me je bakuta, koja je sedela u plastičnoj beloj stolici, na malom travnjaku.

„Neću, gospođo, izvinite“, odgovorio sam i u četiri koraka stigao do kapije koja je vodila na ulicu. Napravio sam veliki polukrug, prišao audiju otpozadi, čučnuo, otvorio gepek i maznuo tetejac, koji sam zadenuo za pojas. Samom sebi izgledao sam kao kreten, ali mi je, ipak, bilo lakše.

Vratio sam se istim putem u klonju, pustio vodu, izašao napolje i oprao ruke.

„Već sam pomislila da si iskočio kroz prozor i pobegao“, rekla mi je Jasna kad sam se vratio.

*

Izašli smo napolje i ništa se nije desilo. Seli smo u kola i ništa se nije desilo. Zelenog stila ni od korova. Uključio sam radio.

„Neverovatna vest sa Tajlanda! Preko dvesta mutiranih životinja pobeglo je iz tajne laboratorije! Kako prenose agencije, reč je o inteligentnoj vrsti majmun-pas-svinja-pacov, koja je nekako uspela da obije katance na kavezima i organizovano pobegne. Policija i vojska dale su se u potragu, a lokalno stanovništvo zaključalo se u kuće, uvereno da je počeo smak sveta.“

Isključio sam radio.

“Okej“, nasmejala se Jasna. “Ovo je bio savršen saundtrek za naš dejt. Vozi me sad kući.“

Vozili smo se najpre nizbrdo, do Bulevara, pa onda uzbrdo, do Cvetka, pa sam se premišljao da li tu da skrenem desno ili da nastavim pravo, i ipak sam nastavio pravo, da bih, kod okretnice tramvaja broj sedam, skrenuo u Ustaničku.

“Ne bih da prekidam ovu divnu tišinu, ali me zanima da li si primetio da nas prate“, rekla je Jasna iznenada.

“Ko?“, trgnuo sam se.

„Eno, siva vektra, dva auta iza našeg. Još otkako smo izašli iz restorana.“

“Stvarno?“, osvrnuo sam se i u onom mraku zaista video neka dva auta iza nas, ali da li je neki od njih bio vektra, a kamoli siva, nije bilo šanse da provalim. Dodao sam zato gas, baš da vidim šta će da se desi. Jedan od automobila pozadi takođe je pojurio i nastavio da nas prati, držeći isto odstojanje kao i do tada.

„Stvarno! Stvarno! Sad možeš da mi veruješ, ne moraš da proveravaš sve što izgovorim!“, smejala se ona, klateći se u suvozačevom sedištu.

Koji sam ja amater! Sivu vektru nisam ni primetio ispred restorana. Ne bih je nikada primetio! Jebo me zeleni stilo! Nagazio sam gas do daske i skrenuo iz Ustaničke levo ka Ljermontljevoj i dalje, ka auto-putu. Gledao sam više u retrovizor nego ispred sebe, ali taj govнар bio je uporno iza nas, na istom odstojanju.

„Ako nas ne upucaju, ubiće nas tvoja vožnja“, zaključila je Jasna. „Zašto ne usporiš, možda samo hoće da te prate? Da su hteli da nas ubiju, mogli su to do sada da urade trideset puta!“

Ja sam, zatim, izašao na auto-put ka Zagrebu i usporio.

„Hvala ti! A sad lepo da me ostaviš na prvoj autobuskoj stanici, pa se onda vijaj s ortacima po gradu koliko ti volja!“

„Nećeš da te vozim kući?“

“Ni slučajno.“

*

Ostavio sam je na autobuskoj stanici kod petlje ka Autokomandi i, čvrsto rešivši da pobegnem vektri, vrtoglavom brzinom odatle krenuo ka centru. Stigla mi je poruka. Jasna. Mrzelo me da čitam, morao

sam da bežim. Kad sam stigao do Kalenićeve pijace, skrenuo sam u Vojvode Dragomira i štekovao se kod dečjeg vrtića. Nikakve vektre nisu prolazile. Možda su ipak odlučili da ubiju Jasnu? To bi bilo sjajno. A možda su samo javili gde se muvam, pa će me neko drugi preuzeti. Dođavola. Stigla mi je poruka od Šestića.

„Ujaka su mi operisali, doktor neće ništa da kaže. Daj ono.“

Idi i ti više u kurac, ludi narkomane!

“Nema“, odgovorio sam mu, a on me je sledeće sekunde pozvao.

„Kako nema?!“, dreknuo je.

„Nema, jebiga.“

„Gde je ovaj?“, pitao me je, misleći na Kikija. “Na putu. Ne znam kada se vraća.“

“A ti, je l’ ne možeš nešto da organizuješ?“ Pogledao sam dvoje zaljubljenih kako se šetaju mračnom vračarskom ulicom, držeći se za ruke. „Imam samo nešto skroz novo.“

„Šta?“

“Pa, ne mogu ovako...“

“Je l’ za surlu?“, insistirao je.

„Nije. Za klopu.“

“Pa, ne mogu to, ne znam kako će da me radi! Treba mi nešto što znam kako radi!“

„Nema, jebiga. Ako hoćeš ovo drugo, zovi. Stotka“, rekao sam, ne bi li on odustao.

“U jebote, ala je skupo“, snuždio se i dodao: „Aj, zovem te.“

“Ej!“

“A?“

„Držim ti palčeve za ujaka.“

„Divan si. Aj, zovem te“, promrmljao je i prekinut vezu. -

Pogledao sam zatim poruku od Jasne.

„Bilo je grozno, kao i uvek, uostalom. Moje saučešće.“

Dno. Još tokom razgovora sa Šestićem, rešio sam da iscepam onaj kokain što mi je preostao, a Jasnina poruka bila je samo dodatni okidač. Nek ide sve do đavola.

Malo sam se uprpio pre nego što sam povukao prvu lajnu. Nisam umeo osećaj neopisive sreće koji će uslediti da povežem s tugom koja me je gazila. Skinuo sam goblen „Kosovke devojke“ sa zida, koji je tamo okačila moja gazdarica, penzos star hiljadu godina, obrisao

ga toalet-papirom i prosuo sve iz kesice po ranjenom srpskom junaku. Zatim sam jednom podebljom linijom kokaina povezao junakov nož za pojasom i glavu Kosovke devojke, izvadio novčanicu od hiljadu dinara iz novčanika i srolao je, spreman da je gurnem u nos.

Prisralo mi se. Organizam se bukvalno useravao od sreće što će da se uradi kao stoka, pa je debelo crevo počinjalo da peva svoju odu radosti, nekad čak i dve sekunde pošto odlučiš da ćeš da se iscepaš. Otrčao sam sa goblenom u klonju, skinuo gaće i seo na šolju. Istovremeno s prvom lajnom koju sam ušmrknuo, iz mene je izletelo govno i meni se oteo mali krik, mešavina neviđenog zadovoljstva i potpunog užasa.

Dok sam oprao dupe i izašao iz klonje, pukla me je euforija, koja me je direktno katapultirala pravo u orbitu. Uključio sam televizor.

“Od pre jednog sata, gori Gradski zavod za kožne i venerične bolesti u ulici Džordža Vašingtona i Medicina rada, u istoj ulici. Ovoga puta, međutim, lice koje je podmetnulo požar brzo je uhvaćeno i ispostavilo se da je reč o ozlojeđenom K. C., starom šezdeset tri godine iz Beograda, koji je samoinicijativno podmetnuo požar; inspirisan, kako je naglasio herojskim delima 'Srpskih junačina'. Da li je sumanut čin jedne grupe ekstremista u građanima izazvao ono najgore? Da li je, u stvari, sve vreme to i bio plan? Na vezi imamo gospodina Baletića, portparola tužilaštva...”

“Ma, sisaj ga, Baletiću!“, dreknuo sam i promenio kanal. „Evo ti ga na! Dabogda vam sve izgorelo!“ Onda sam, tako lud, dohvatio pištolj, zadenuo ga za pojas i izašao na terasu. Mir, tišina i disko ritam u mojoj glavi. Koliko je sve ludo, koliko je sve što nam se dešava ludo! Rodimo se i umremo! Vidi samo te proklete životinje, pomislio sam ushićeno i utrčao u sobu da vidim šta se dešava na Animal Planetu, vidi samo te majmunčine koje pticama kradu jaja i te ptičurine, koje žderu nesrećne miševe, i te useve koje proždiru svi, i miševi i ptice i majmuni i mi koji smo ih zasadili. Pa ovde svako svakog proždire! Šta ja tražim ovde?! Ona Jasna je neviđena droljetina! Koja jebena kurva, al' i dalje ima dobre sise, pomislio sam, i na brzinu u telefonu pronašao jednu od njenih fotki na kojoj su joj sise izgledale spektakulamo i skinuo gaće. Krenuo sam da ga drkam s neizmemim uživanjem. Kakva predivna kokainska strast. Međutim, u trenutku

sam pogledao Jasni u oči i pomislio koji je to jebeni ološ i prevarantski smrad, ta gadura odavno nije zasluživala da na nju potrošim i kap svoje sperme! Ali, gaće su bile skinute. Gotovo je. Morao sam nešto s kurcem da uradim. Povukao sam još jednu crtu i javilo mi se. Saška! Ali, kako uopšte izgleda, nisam imao nijednu njenu fotografiju, a nisam bio u stanju da mozak dodatno opterećujem zamišljanjem njenih sisa i njenog dupeta. Prirodno, sledeće sekunde sam ipak pokušao da je zamislim голу i ukrutio mi se kao oklagija.

Bože, koji sam ja kreten. Pa ona je, u stvari, do jaja lik! Srce je krenulo da mi udara kao nenormalno i ja sam dohvatio telefon i pozvao je.

*

“Ej, otkud ti?! Kako ti se obradujem svaki put kad me pozoveš!”

„I ja se tebi obradujem.“

„Stvarno? Ti si to upravo izjavio? Ne mogu da verujem!“

„Ni ja ne mogu da verujem, ali tako je. Baš sam razmišljao o tome kako se super slažemo otkako smo se upoznali. A naročito kad se uzme u obzir kakvo sranje mi se desilo u međuvremenu.“

“U pravu si, medo. Nego, još uvek ne mogu da dođem sebi od čuda. Šta ti je odjednom, jesi uzimao nešto?”

“Ne, strejt sam, nego sam možda samo malo čudan, zbog svega... Jebote, jesi li ti svesna da je trebalo da budem na Zlatiboru još dva dana, ali sam se pokupio onog jutra i krenuo za Beograd?”

„Ne, nisam svesna, jer mi to nisi rekao. Jako malo toga si mi rekao, znaš i sam. Gotivim te najvećim procentom intuitivno...“

„Dobro, jebeš sada to. Nešto me je dovuklo za Beograd! Isto to nešto mi je koknulo ćaleta, petnaest sati kasnije! To su mi svi rekli! I ti si mi to rekla! Nešto, ipak, postoji!“, urlao sam.

“To isto nešto te je dovelo na pumpu gde si upoznao mene!”

“Da, i to je tačno...”

“Je l' hoćeš da se vidimo, možda?”

„Sad? Ovaj... moram nešto da izađem, a kapiram da ću i malo ranije u krevet...”

„Okej, okej. Hoćeš da ti sutra donesem doručak?”

„Naravno, ovaj... naravno.“

„Super! Zašto kvariti tradiciju? Ej, ovaj... sad sam se načisto zbunila i, zapravo, ostala sam bez teksta. Meda je progovorio! Jupi!“

„Sačekaj sekund“, promrmljao sam i povukao lajnu, koju sam nacrtao dok smo blebetali. „Ej, moram sada da idem, izvini. Samo sam hteo da te čujem.“

„Ti si divan! Al’ ono baš! Sad bih te izljubila od nosa do palca na stopalu!“

„I ja tebe. Pošalji mi neku fotku, ako imaš.“

„Šta?“

„Neku fotku mi pošalji. S minimalnom količinom odeće na njoj.“

„Medo? Jesi li ti siguran da nisi ništa uzimao?“

„Ma ništa, bre, nisam uzimao, nego mi se učinilo da si, u stvari, baš zgodna, a realno o tome nisam puno razmišljao sve do danas, pa sam mislio... al, u pravu si, u pravu si, baš glupo od mene. Izvinjavam se.“

„Ne! Ne! Mislim... maltene sam počastvovana. Ha-ha-ha, trebalo bi manje da pričam, stvarno, ej, ovaj, ako nađem neku dobru, poslaću ti je. Može?“

„Naravno da može. Ljubac.“

Ljubac? Koji sam ja drogirani kreten, pomislio sam, prekinuvši vezu. Ali, bez obzira na sve, Saška je bila neviđeni car. I to nije bio kokainski trip. Valjda.

*

Odjednom, osetio sam kao da će mozak da mi eksplodira. Sve je bilo kako treba. A opet, ništa nije bilo kako treba. Nacrtao sam sebi još jednu liniju, ukupno šestu, i ustuknuo. Kuda više? Ne može bolje od ovoga. Zaljubljen sam u Sašku i ona u mene i to je super. Čale je bio mrtav, to je bilo sranje, ali je zato svaki trenutak koga sam mogao da se setim sa njim bio super. Svaki odlazak na more, svaki odlazak kod zubara, svako zajedničko gledanje fudbala, kokain je sve te uspomene obasjao suncem i meni je svaki trenutak koji sam ikad proveo s čaletom bio neprocenjiv. Dok je mene i moj matori će biti živ, ili bar uspomena na njega. Iza svakog takvog naleta suludo srećnih misli, krio se ponor tuge, i ja sam ga uspešno izbegavao tako što sam se dorađivao. Ipak, u tom trenutku našao sam se na ivici jer nisam znao šta me čeka posle šeste linije, a ipak nisam mogao da se zaustavim. Poslednjim ostacima razuma, čvrsto sam sebi obećao

da ću, ako me kokain loše odšljaka, sve što je ostalo na goblenu prosuti u klozetsku šolju.

Povukao sam liniju i istog trenutka u ušima su počeli da mi odzvanjaju ratni bubnjevi Apača, sigurni znak povišenog krvnog pritiska i mogućeg moždanog udara. Onda je i srce počelo da mi lupa u ritmu bubnjeva i ja sam počeo da drhtim kao prut. Zašto samo moždani udar, zašto ne i srčani? Opsovao sam sebi sve po spisku, otrčao s goblenom u klonju, prosuo kokain u klozetsku šolju i povukao vodu. Ništa mi to nije pomoglo. Ramena su počela da mi trepere, a vidno polje da mi se sužava. Stavio sam glavu pod ledeni mlaz vode. Pomoglo je, al' na sekund. Čim sam se vratio u sobu, kao da me nešto ščepalo za gušu, neke nevidljive kandže, koje su mi se usecale direktno u grlo i u glavi su počeli da mi se vrte horror-filmovi: Saška dolazi ujutru s burekom i nalazi me izvrnutog na patosu. Još gore će biti ako povede i Nadicu. Otišao sam do vrata i zaključao ih. Dođavola, da li umirem ili sam samo prezupčio? Prezupčio posle samo šest lajni? To se stvarno retko dešava. Zgutao sam na brzinu preostala dva ksanaksa, znajući da će početi da me rade tek posle pola sata, ali to je bilo jedino što mi je stajalo na raspolaganju. Srce je, kao za inat, počelo da lupa nepar i ja sam opet odleteo do kupatila i polio se vodom. Sebi sam govorio *samo hodaj, samo hodaj i ostaćeš živ*, i ja sam hodao i hodao, ali u tom prcvoljku od stana to je bila teška agonija, jer sam hodao sve brže i brže, i u gotovo tri koraka stizao od jednog do drugog ćoška. Izleteo sam na terasu, potpuno go. Pogledao sam iznad sebe. Činilo se kao da zvezde plešu po nebu i ja sam pokušao da se setim svih slučajeva kada je sin umro odmah posle oca ili brat posle sestre ili muž posle žene i, dođavola, bilo je takvih slučajeva, nije da nije, a naročito ako je sin posle dužeg vremena uzeo kokain dva dana pre ćaletove kremacije, da, da, sve se uklapalo u to da je ovo, u stvari, moje poslednje večer.

Narednih petnaestak minuta proveo sam na potezu soba-kupatilo-terasa, polivajući se vodom, udišući prolećni karaburmski vazduh i bodreći samoga sebe da je sve to samo trip, u nadi da ću se nekako izvući. Krv koja mi je u međuvremenu krenula iz nosa, zadržavao sam šakama, da ne bih gazdarici isflekao tepih. Na kraju, pao sam na kolena i počeo naglas da se molim.

„Znam da sam smrad i znam da ti se nikad nisam obraćao, ni sad ti se ne obraćam zato što mislim da postojiš, nego što nemam drugu opciju!“

Ne, tako se ne razgovara s bogom, jer ako postoji, spržiće te gromom.

„Izvini, izvini za sva sranja koja sam pravio, za život na koji sam se posrao, obećavam da ću biti bolji!“ Bilo je to bedno foliranje, ali onaj odozgo, ako ga ima, verovatno je navikao na takva kukumavčenja u najgorim mogućim situacijama i na sranja koja su ljudi u stanju da izgovore kad im se jaja nađu u procepu. Ipak, molitva na kolenima kao da je malo pomogla. Da li zbog toga što sam se toliko osećao kao debil da bi me to spustilo i sa mnogo više kokaina, ili zbog toga što je viša sila čula moje vapaje, nisam imao pojma.

Polako sam ustao i seo na kauč da srolam džoint. Sledeće sekunde, stigla mi je poruka. Tačnije fotka Saškinog tela bez lica, samo u gaćicama i brusu, uz prateći tekst: „Eto :)“. Šake su počele da mi tresu, da bi drhtanje ubrzo preko ramena stiglo sve do zuba i napad je ponovo počeo, gori nego pre.

Skočio sam, otrčao u kupatilo i polio se vodom. Ništa. Otrčao sam na terasu i duboko udahnuo nekoliko puta. Ništa. Da se ponovo bacam na kolena i molim bogu - ne вреди. Na kraju, setio sam se kese s av-av tabletama i odlučio da zgutam jednu. Možda me to konačno spusti.

Sreda

Probudilo me je cvrkutanje ptica. Ležao sam go, na terasi. Sa susedne terase gledao me je debeli klinac, mlađi sin komšije s mečkom.

“Šta gledaš, pička ti materina?!“, zarežao sam, a on je zbrisao.

Ustao sam. Sirene vatrogasnih kola u daljini. Miris dima. Zastoj na Pančevačkom mostu. Ušao sam u stan. Tamo su se mogli videti tragovi moje sinoćne borbe sa samim sobom. Prevrnuta čaša. Mobilni na patosu. Krvavi peškir na televizoru. Pištolj u sudoperi. Gaće na lusteru. Skinuo sam peškir s televizora i obrisao njime prašinu s ekrana. Nešto nije bilo u redu. Nešto nije bilo kako treba.

Otišao sam u kupatilo. Seo na ve-ce šolju. Ništa. Što je bilo i logično. Ustao sam sa šolje. Pogledao se u ogledalo iznad lavaboa. Musav, od krvi i slina. Pustio vodu. Gledao mlaz. Gurnuo glavu pod mlaz. Dok mi se voda slivala niz vrat i nos, setio sam se kako smo u vrtiću pili vodu direktno iz česme. Sami sebi smo izgledali kao odmetnici. Protivnici sistema. Zašto iz čaše kad može iz česme? Iskrenuo sam glavu i gomila savske vode uletela mi je u grlo.

Neko je pokucao na vrata. Na brzinu sam obukao donji deo trenerke i majicu. Otvorio. Komšija.

“Jesi ti mom sinu rekao da se nosi u pičku materinu?“ Šamar jedan. Šamar drugi. Patos.

“Da ste bili malo ljubazniji prema meni, možda bih i ja bio malo ljubazniji prema vama.“

Počeo je da se pridiže, a ja sam ga zgrabio rukama za obraze i procedio:

„Nemoj da sam više video tu nadrkanu facu. Od sada, samo srdačan komšijski osmeh“, razvukao sam mu kožu na obrazima što sam više mogao, a on je zakukao.

„Ajjj, aaaj, ne...“

“Šta, bre, ne, komšija? Šta ne?!“, dreknuo sam, ispustio njegove obraze i on je pao na dupe.

„Nemaš frke komšija, izvini“, odgovorio je i zbrisao niz stepenice.

Zatvorio sam vrata i vratio se u sobu. Uključio sam TV.

„Ovoga jutra, za sada, nema novih požara, dok se vatrogasci i dalje bore s vatrom koja je, tokom jučerašnje popodnevne smene, izbila u preko dvadeset beogradskih škola. Da li je moguće da su se naša

deca, posle svega čemu smo ih učili, povelu za ovakvim bezumnim potezima? Na vezi imamo gradsku sekretarku za obrazovanje, Ljiljanu Zovko. Gospođo Zovko...“

Okrenuo sam kanal. Kobra pljuvačica pljuvala je otrov po zaštitnim naočarima brkatog Australijanca, napaljenog na zmije. Dohvatio sam mobilni sa patosa. Poruka od Saške: “Ne sviđa ti se fotka?”

„Do jaja je, bukvalno sam pao u nesvest kad sam je video“, otkucao sam, na brzinu, i pozvao kevu.

“Ej, otkud ti, je l' sve u redu?“, iznenadila se.

„Naravno. Samo sam hteo da ti poželim dobro jutro.“

„Stvarno? Pa, ovaj, dobro jutro.“

“Je l' ima dima tamo kod vas?”

„Nego šta. Nisam otvarala prozore poslednja dva dana.“

„Okej. Hajde, čujemo se posle.“

„Važi, ovaj... je l' hoćeš možda da spremim nešto za klopu?”

„Neću, čujemo se“, ponovio sam i prekinuo vezu.

*

Bacio sam se pod tuš. Napolju je bilo toplo, pa sam ostavio otvorena vrata od kupatila, da vazduh s terase prostruji preko mene i izađe kroz prozor. Vrelu vodu iz tuša uperio sam pravo na glavu, da mi spere narkomanski znoj. Zatim je neko pokucao na ulazna vrata. Zatvorio sam vodu i tako go i mokat otišao da pogledam kroz špijunku. Saška. Sama. Otvorio sam.

„Hej, napravila sam prženice, nadam se da voliš! Ovaj... šta to...“

Uhvatio sam je za ruku, uvukao u stan i zaključao vrata za nama.

„Volim prženice“, promrmljao sam i pribio je uz sebe. Počeo je da mi se diže.

„Medo? Ovaj, jesi to srećan što me vidiš ili...“, sva se zarumenela.

„Presrećan“, odgovorio sam i poljubio je.

Ona je kesu s prženicama spustila na sto i pokušavala nešto da kaže, preko mog jezika.

„Mmmm... ovo je... mmm... uf... mmmm za...“

„Prekini da brbljaš, jebote!“

„Izvini, prekinula sam.“

Onda sam je obema rukama preko farmerki uhvatio za dupe, a ona je skinula majicu i ostala u brusu. Jednu ruku sam, zatim, prebacio

napred i gladno gnječio njene sise, naizмениčno levu, pa desnu, što je važno i za obe polovine njenog dupeta.

„Jesi trenirala ti nešto?“

„Samo pljuge“, odgovorila je dahćući dok je skidala farmerke. Kurac mi je udario u njen pupak i ja sam počeo da se trljam. Ona se izvila i tako ukrućenog ga zaglavila među svojim nogama. Bio sam na ivici bola. Oči su joj bile širom otvorene, pogled gotovo razdragan. Uhvatio sam je za dupe, podigao, ona se iskrenula u stranu, svoju levu ruku spustila ispod svojih butina, dohvatila mi đoku i stavila ga u sebe.

Posle nekog vremena, zaključio sam kako više nema potrebe za egzibicijama, pošto smo se uglavnom jebali tako što sam ja stajao a ona se naslanjala na zidove, sto, vrata i kauč. Kao da je pročitala moje misli, počela je da mi dahće na uvo: „Na krevet, 'oću na krevet...“ i ja sam je bacio na krevet, sa sve sobom u njoj, i tek onda je tucanje zapravo počelo. Skroz sam zaboravio koliko je jebanje, u stvari, lepo. Gledala me je pravo u oči, naboranog čela i obrva skupljenih kao pred plač, ali to je bilo baš jebozovno i ja sam gruvao sve jače i ona se nabijala sve jače i to je počelo da se pretvara u jedno od onih tucanja posle koga će se pička pretvoriti u krofnicu, a kurac u gumenog guštera.

Malo sam zastao.

„Medo... jao!“

Prekinuo sam njeno trućanje jednim odlučnim ubodom i ostao tako nekoliko sekundi.

„Oh... medo... ja... jao!“

Ponovio sam postupak.

„Medo, svršiću, samo nemoj da prekidaš, molim te“, izletelo je iz nje i ja sam, s osmehom na licu, počeo ponovo da je jebem. Pojma nisam imao odakle mi takva kontrola, naročito imajući u vidu koliko sam zagoreo. Uhvatio sam je za vrat, a ona se sledećeg trenutka sva zacrvenela u faci.

„Joj... to...“

To? Okej. Držeći je za vrat, nastavio sam da je cepam najjače što sam mogao, a ona je samo dahtala, bez upotrebe glasnih žica, i kada je skrenula pogled, a potom i zatvorila oči, znao sam da je sasvim blizu. Počeo sam da mešam, da vrtim, da ga centriram malo

dole, pa malo gore, i onda sam, pronašavši pravi ugao, krenuo u finiš.

Osetio sam je kako pulsira, osetio sam kako mlazevi tečnosti cure niz moj kurac iz nje i odjednom, više se nije svršavalo samo njoj, već i meni. Počela je da vrišti i ja sam sačekao da se smiri, da bih ga, zatim, izvadio, stao iznad nje i svršio joj u usta.

*

„Vest koju smo upravo primili! Most koji spaja severni i južni deo Kosovske Mitrovice dignut je u vazduh! Kosovska policija, KFOR i EULEKS istražuju šta se dogodilo, a prema nezvaničnim informacijama, reč je o terorističkom činu, koji je očigledno delo profesionalaca. Uskoro više informacija. A sada, sport.“

Saška i ja ležali smo u lomu. Ona je kidala prženicu na parčiće i hranila me, a ja sam ćutao. Za divno čudo, i ona je ćutala. A onda je prestala da ćuti.

„Je l' vidiš, medo, šta se dešava oko nas? Sve ide u pizdu materinu. Šta misliš, je l' počinje smak sveta?“

„I da počinje, smak sveta istovremeno znači i početak nekog novog sveta.“

„Pa, da, joj, kako si pametan, još od sinoć“, mudrovala je ona, a ja sam je uhvatio za sisu, pošto je, pri pogledu na nju i njeno ludo golo telo, ponovo počeo da mi se diže. „Hej! Pa ti si potpuno poludeo! Mislim, što je super, jer i ja umem da budem nenormalna u krevetu, ono, baš volim da se tucam i mislim da je život, u stvari, vreme koje provedeš između dobrih tucanja i onda je glupo da tucanje traje kratko ili da bude samo jedanput, ali je još gluplje to nekom da se kaže. Zato...“

Začepio sam joj usta poljupcem, posle čega se ona pretvorila u malu vreću pijavicu i počela da me mazi po leđima i ramenima i da mi se kači nogama oko struka i ja sam kroz pet sekundi opet ušao u nju. Tucali smo se gledajući jedno drugo u oči, možda minut. Ona se, zatim, okrenula i šakama maksimalno raširila guzove i ja sam uživao u porno-pogledu na svoj kurac koji ulazi u njen mali ružičasti cvetić, pa onda odatle izlazi, ali ne ceo, pa se vrati unutra i sa svakim pokretom sve više i više bubri i... „Neko kuca“, prostenjala je Saška. „Neko kuca na vrata!“, ponovila je i izvukla me iz sebe.

Zaista, neko je kucao. Nisam ni izvalio. U dva skoka, na prstima, stigao sam do špijunke.

„To je tvoje dete“, rekao sam šapatom.

„Molim?“, zaprepastila se Saška i počela navrat-nanos da se oblači.

„Opalim te golim. Evo je ispred vrata.“

Saška je odjednom bila obučena, pokupila je neke moje krpe sa patosa i gurala me u kupatilo.

„Obuci se, obuci se!“, šaputala je, a ja sam se smejao.

Uspela je da me ugura u klonju i zatvorila za mnom vrata. Čuo sam kako otključava vrata.

„Šta ti radiš ovde, Nadice?“

„Zapalila se banka pored škole, pa su nas pustili kući. Nisam ponela ključ, a znala sam da si ovde. Prosto.“

„A što mi se nisi javila?“

„Nemam kredita. A gde je...“

„U kupatilu je! Pere zube! Probudila sam ga malopre, sad ćemo da jedemo.“

Uzeo sam četkicu, iscedio centimetar paste na nju i gurnuo je u usta.

*

Sedeli smo sve troje, kao i prethodnih dana, ispred televizora.

„Vanredne vesti završavamo izveštajem o najnovijem požaru koji je buknuo u Beogradu. Reč je o predstavništvu *Genau cvajta* banke, koje je zapaljeno oko osam časova jutros. Srećom, u banci nije bilo nikog, s obzirom na to da je radno vreme od devet. Ovoga puta, međutim, sigurnosne kamere postavljene na menjačnici koja se nalazi preko puta banke, snimile su mogućeg počinioca. Pogledajte snimak i javite najbližoj stanici policije ukoliko prepoznate osobu na njemu.“

Onda se na ekranu pojavio mršavi lik, sa crvenim kačketom na glavi, u plavom duksu i crveno-belim patikama, kako trči ka pijaci. Saška i Nadica sedele su ispred mene i nemo gledale snimak. Bacio sam pogled na Nadicine patike. Crveno-bele. Pogledao sam ponovo snimak, koji se već sedmi put vrteo pred našim ocima. Iste patike. Saška je gledala u televizor, ali je očigledno razmišljala o nečem drugom, jer bi valjda provalila isto što i ja. Nadica me je, odjednom, pogledala, ja sam joj namignuo, a ona se samo namrštila.

„Dobro, devojke, hvala na doručku, ja bih uskoro morao napolje, pa ako hoćete, mogu da vas odvezem, a ako nećete, možete na autobus“, rekao sam iznenada, lupivši šakama o kolena.

„Da, stvarno, mogle bismo da krenemo“, prenula se Saška i ustala. Za njom je ustala i Nadica, prošla pored mene, promrmljala: „Doviđenja“ i izašla iz stana. „Ej, vidimo se. Izvini“, šapnula mi je Saška na izlasku sa gajbe i cmoknula me u usta.

„Izvinjenje prihvaćeno“, odgovorio sam.

Čim sam zatvorio vrata, pozvao sam Šestića.

„Alo“, javio se, smoren do daske.

„Gde si jebote? Kako ti je ujak?“

„U komi je, uopšte se nije budio posle operacije.“

„Hajde da se vidimo.“

„Što?“

„Kako što, Šestiću, pa valjda smo nas dvojica neki jebeni ortaci?!“

„Hajde, sad ću da sednem u kola, pa...“

„Ne, ne, ja ću da sednem u kola i dolazim po tebe.“

„Šta ti je, čudno zvučiš?“

„Sve je do jaja, ortak.“

„Na koju foru, umro ti je ćale.“

„Svi ćemo da umremo jednog dana. Čekaj me ispred garaže u Narodnog fronta, za petnaest minuta.“

*

„Kad se samo setim kako sam bio srećan kad mi je izašla prva knjiga. Do tada su svi mislili da sam lud. Moji ortaci, pre svega. Nađemo se kod Klipa da gledamo Ligu šampiona i u pogledima im vidim kako misle da nisam normalan.“

Kako je ušao u kola, Šestić je počeo da se ispoveda, a ja sam ga malo slušao, a malo pratio u retrovizoru da nema iza nas slučajno neka siva vektra da nam sjebe dan.

„I onda izađe knjiga. Kao da sam u rukama držao najveće blago na svetu. Moja slova. Moje reči. Neko objavio i stavio u knjižare. Ne znam da li ću ikad u životu nečemu da se obradujem kao tada tome. Na kokainu, doduše, obradujem se svemu kao tome tada, ali to se ne računa, a?“

„Ne računa se.“

“E, onda su se pojavili prvi čitaoci. Retki, doduše. Uglavnom ludaci i izgubljeni slučajevi koji su se vukli po knjižarama i prebirali po knjigama i, ko zna zašto, kupili baš moju. Kako sam ih samo voleo. Mislio sam da su to najdivniji ljudi na planeti. A sad mi i oni idu na nerve.“

“Ko, ti prvi čitaoci?“, zajebavao sam ga.

„Svi moji čitaoci! Pa i to su samo ljudi, zar ne? Posle temeljnog istraživanja koje sam obavio karajući čitateljke, došao sam do zaključka da su i one manipulatorske lažljive drolje, kao i ribe koje mi nisu čitateljke! Uvek ima neki Branica, koji misli da su kod ortakinje i uče, a one...“

“Branica?“

“Pa da. Branica. Bila je ta jedna mala nosata, mislim, tada mi je bila slatka, koja se s tim Branicom vukla godinama i karala mu se iza leđa, sve u šesnaest. I jednog dana ju je Branica pratio kad je išla da se jebe s nekim, srećom, ne sa mnom, i kad je izašla iz zgrade, izbo je nožem.“

„Ajde? I?“

“I nosata u bolnicu, a Branica na robiju. Jebo sam je prošle godine, uopšte joj nije veliki ožiljak. Hoću da kažem, jebote, i ta je moja čitateljka! Ološ!“

„Možda imaš i neke gotivne čitateljke koje su u fazonu da pročitaju knjigu i ne pada im na pamet da jure pisca da ih jebe.“

„Nemam! Svaku svoju čitateljku bih mogao da jebem!“

„Je li, na čemu si ti od jutros?“

„Ni na čemu! Strejt sam! Nemam čak ni vutru!“

„Hoćeš da zavrtim džok, imam ja malo.“

“Ne! Ne, jebote! Prvi put za poslednjih sedam godina sam jedno jutro strejt! I sve jasno vidim! Sve vidim tako jebeno jasno, dođe mi da se raspadnem!“ Pogledao sam ga.

„Izvini družo“, rekao je, zatim, nešto mirnije, „umro ti je ćale, a ja ovde kukam jer karam pičke. Što me opet dovodi do zaključka da je život sranje. Nego, prekosutra idem u Prijepolje. Hoćeš možda sa mnom?“

„Zašto, da te gledam kako karaš čitateljke iz Prijepolja?“

“Ne, družo, evo sad sam sebi obećao, to će mi biti poslednji put da negde gostujem. Jebeš honorar, jebeš sve, ovo više nema smisla.“

„Da mi kremiraju prvo ćaleta, pa ću onda da vidim. Može tako?“
On je uzdahnuo i pogledao kroz prozor.
„Naravno. Izvini.“

*

Odvezao sam nas do klinike na kojoj je ležao Šestićev ujak i ugasio motor. U vazduhu je ostao samo miris paljevine i zvuk radija.

„Prema nezvaničnim informacijama iz Kosovske policijske službe, most u Kosovskoj Mitrovici digao je u vazduh pojedinac, koji je na teritoriju Kosova ubačen iz Srbije. Pretpostavlja se da je reč o pripadniku rasformirane Jedinice za specijalne operacije. Srpska policija obećala je svu neophodnu pomoć da se počinitelac privede pravdi.“

Isključio sam radio i mi smo izašli iz kola. „Nemam pojma da li ima smisla dolaziti ovde, niti je vreme za posete, a čak i da jeste, ujka Džoni verovatno nije u stanju da prima posete.“

„Sve što radimo mora imati neki smisao“, rekao sam. „Brzo ćemo videti kakav.“

„Je li, a na čemu si ti od jutros?“

„Na av-avu. Od sinoć.“

„Av-av?“

„Tako je.“

„Ono novo?“

„Tako je.“

„I kako je?“

„Do jaja je.“

U tom trenutku, ugledao sam crni golf sa zatamnjenim staklima kako izleće iza ćoška i zaleće se ka nama.

„Beži“, naredio sam Šestiću, koji je, valjda zato što je konačno bio strejt, munjevito reagovao i počeo da štrika ka bolnici. Potrčao sam za njim. Čuo sam iza nas škripu kočnica, lupanje vrata i trčanje. Uleteli smo u zgradu i protrčali pored radnika obezbeđenja, crnomanjastog debelog smrde, koji je za nama viknuo: „Kuda, stoj?!“ Srećom, lift je bio u prizemlju i uleteli smo u njega. Šestić je, ko zna zašto, pritisnuo dugme za drugi sprat i vrata su počela da se zatvaraju, taman kad su Prle i Tihi uleteli u bolnički hol. Video sam ih na delić sekunde. Bili su u trenerkama, sa cvikerima za sunce na

očima, sveže ošišani na ćelavo. Prle me je ugledao, ja sam mu pokazao srednji prst i lift je počeo da se penje.

„Šta je ovo sad, jebote? Otkud Prle i Tihi?“, dreknuo je Šestić.

„Hoće da me zveknu. Znete se?“

„Naravno da se znamo, pa to su Kikijevi klinci!“ Lift je tog trenutka stigao na drugi i mi smo izleteli iz njega i utrčali na dečje odeljenje. Deca su uglavnom dremala, potpuno sjebana, ali ja sam ugledao jednu klinku sa kikicama, koja je s medom u rukama sedela na trećem krevetu od vrata, dotrčao do nje, pokazao joj prstom da ćuti i zavukao joj se pod krevet. Šestić je stigao odmah za mnom.

„Zašto smo se ovde nabili?“, siktao je. „Pobiće nas!“

„Kako se zoveš?“, pitao sam klinku, izvirivši ispod kreveta.

„Milica.“

„Sve će da bude u redu, Milice.“

„Stvarno? Ali, rekli su mi da ću ovde da ostanem još najmanje mesec dana!“

Ponovo sam joj prstom pokazao da ćuti. Sledeće sekunde začula se škripa patika s vazдушnim đonovima i Šestić i ja smo se zgrčili što smo više mogli. Video sam samo noge u trenerkama i patike, što je znaćilo da nas oni najverovatnije nisu videli.

„Vidi, klinci!“, iznenadio se Prle.

„Pu, maler! Nema šanse da se ovde zavuko. Ajmo na treći!“

„Je li, a što jurimo i pisca?“

„Ne jurimo ga, sam je počeo da beži. Onog drugog fosila ćemo da...“, bilo je poslednje što sam čuo, pošto su otrčali ka stepeništu.

Izvukli smo se ispod kreveta, ja sam se, uz namig, naklonio Milici s kikicama, a onda smo jurnuli ka izlazu.

*

U prizemlju, gde je stajao lik iz obezbeđenja, nije bilo nikoga. Izašavši napolje, obasjalo nas je sunce. Polumrtvi zombiji sa zdravstvenim knjižicama mileli su unaokolo, svako u potrazi za svojom bolnicom. To što je nekoliko klinika izgorelo nije pomagalo, pa je napolju vladao usporeni haos umirućih i njihovih rođaka, kojima su se obesili o ruke i ramena. Stigla mi je poruka od Saške.

„Ono jutros je bilo predivno. Ako hoćeš, mogli bismo i večeras“

„Bilo je. Mogli bismo“, kratko sam joj odgovorio. „Upadaj“, naredio sam zatim Šestiću i on je uleteo u audija. Ušao sam za njim.

“Da te ne jure zbog kola?”, pitao me je, uvukavši se u sedišta.

“Ne. Sačekaj sekund.“

Startovao sam motor, pritisnuo dugme za otvaranje gepeka, izašao napolje, izvadio kalašnjikov, repetirao ga, došao do golfa i ispalio šest metaka u haubu. Cimalo je kao ludo, zamalo da mi puška ispadne iz ruku. Pacijenti u neposrednoj blizini plegali su na trotoar, a ja sam ubacio pušku nazad u gepek, uleteo u kola i nagazio gas.

“Ej, ako bi mogao da me ostaviš tamo gde si me i pokupio, baš sam se setio da moram nešto da obavim...“, smeškao mi se Šestić sa suvozačkog sedišta.

„Nemaš frke, pisac“, promrmljao sam i nagazio audi Resavskom, ka Crkvi Svetog Marka.

“I ako imaš jedan av-av da mi daš, mislim da ću ipak da ga probam.“

Skrenuo sam u Birčaninovu, pa odatle pod punim gasom u Kneza Miloša. Saobraćajac koji zaustavlja vozače zbog pojasa, mahnuo mi je da stanem, ali ja sam samo prošišao pored njega.

“A pandur ništa, a? Mogao bi negde da promeniš tablice.“

„Ništa ti ne brini, idemo prvo po tvoju tabletu.“

Stigla mi je poruka i ja sam, jednom rukom držeći volan, pogledao od koga je.

„Kod tebe u osam? Na kurcu te nosam :)“, pisala je Saška.

“Može.“

*

Odjurili smo zatim na Karaburmu da uzmemo jedan av-av za Bobana Šestića, posle čega smo se spustili do šikare na Adi Huji, da zamenim tablice. Stavio sam slovenačke. Dok sam to radio, Šestić je zagledao crnu tabletu.

„Ovo je od tebe napravilo Kikija? Ko zna šta će od mene da napravi. Možda može da se smrvi, pa u nos...“, čudio se, podigavši je ka suncu.

Pozvonio mi je mobilni. Skrivena identifikacija.

“Da?“

“Pa, bratić moj mali, gde si ti?!“, razdragano mi se javio Kiki.

„Evo, bežim od ovih tvojih ilegalaca.“

„Već te jure? Šta sam ti reko, je l' te nekad brat zajebo, a? Nego, reci što sam izveo akciju!“

„Alal vera, na svim vestima javljaju o usamljenom teroristi.“

„Videće ti miševi šta terorista još ume! Ništa, to je to, samo sam hteo da ti čujem glas, aj ljubi te brat!“

„Čekaj, pozdravio te Ljuba Osmica iz Albasetea“, viknuo sam, ali on je prekinuo vezu, pa me nije čuo.

“Šta kaže taj ludak?“

„Kaže da je sve bio samo nesporazum i da će ona dvojica sada da iskuliraju. Hajde da te vozim nazad u hotel.“

„Nemoj u hotel, pun mi ga je kurac. Odvezi me do keve.“

*

Ostavivši Šestića, odvezao sam se na Novi Beograd. Parkirao sam ispred ćaletovog ulaza. Ispred je stajao lik u odelu, sa cvikerima za sunce na očima i slušalicom u uvetu. Obezbeđenje Pere Kljove. Izvukao sam pištolj ispod sedišta, zadenuo ga u farmerke prekrrio ga majicom.

“Kuda?“, pitao me je.

„Gore. Umro mi je ćale.“

„Sačekaj sekund“, rekao je i udaljio se nekoliko koraka. „Lik je došao sada, kaže smrtni slučaj u zgradi“, razgovarao je sa slušalicom. „Aha, na trećem spratu... Aha, al' došao je kolima od onog našeg druga... Aha... Aha... Okej“, zaključio je i vratio se do mene. „Izvolite i primite naše najiskrenije saučešće.“

U ulazu me je, na oglasnoj tabli, dočekala ćaletova umrlica. Na slici je izgledao sjebano i bedno, kao neko ko je na korak pred smrt.

„Aha! Jesam ti rekla! Svi rade naopako, a ti, sine, zlo i naopako!“

Ona baba od pre neki dan, prikrala mi se iza leđa počela da grakće.

„Je l' da? A kako to?“

“Pa je l' vidiš šta si napravio od sebe?! A dobar si čovek, u suštini.“

„Gospođo, gledajte svoja posla“, odbrusio sam joj pošao uz stepenice.

Na drugom spratu sam naleteo na još jednog lika iz Kljovinog obezbeđenja, koji je, dok sam prolazio pored njega, promrmljao: “Saučešće“. Napokon, stigao sam do ćaletovog stana, gde me je, takođe, dočekala umrlica. Gledajući njegov utučeni pogled sa fotografije, setio sam se kako je nekada moj deda, partizan u penziji, na terasi gajio ljute papričice. Da ga barem nešto podseća na rodni kraj, u tim betonskim kockama podignutim na mestu nekadašnje

močvare. Pozvonio sam. Posle desetak sekundi, otvorila mi je maćeha.

„Ju, otkud ti?!“, iznenadila se.

„Bio u komšiluku, pa svratio da vidim kako teku pripreme za sutra.“

„Hajde, uđi, uđi!“

Oči su joj skoro sasvim potonule u duplje, obrazi su joj bili ispijeni, a podočnjaci crni kao ugalj. Seo sam na svoje mesto, koje sam obično zauzimao pošto bih se naždrao na nedeljnom ručku. Čaletova fotelja zvrjala je prazna, televizor je bio ugašen, a jedino što se čulo kroz otvoren prozor bila je cika dece i cvrkut vrabaca.

„Hoćeš da popiješ nešto?“

„Ne, hvala.“

„Jednu rakijicu, Ratku za dušu, možda?“

„Ako misliš da će to nečemu da služi, onda može.“ Ona je otišla u kuhinju, a ja sam uključio televizor. „Totalni haos izbio je danas na beogradskim ulicama! Najpre je došlo do mafijaškog obračuna u Kliničkom centru. Kako saznajemo, ispaljeno je nekoliko hitaca iz vatrenog oružja, ali povređenih, srećom, nije bilo. Odmah potom, buknila je filijala *Primo Sensa* banke, u Smiljanićevoj, a za njom i filijala *Grekos* banke, dve ulice dalje. Na vezi imamo gospodina Baletića, portparola javnog tužilaštva.“

„Jao, evo ga Baletićev mali, a sećam se kao juče da je bilo kad ste zajedno išli na proteste“, obradovala se maćeha, vrativši se iz kuhinje s dve čašice i staklenom bocom u koju je moj čale pretakao rakiju koja bi mu iz zavičaja stizala u plastičnim flašama fante.

„Da, sjajan tip“, promrmlijao sam i isključio televizor usred Baletićevog bulažnjenja o tome kako pucnjava u Kliničkom centru najverovatnije predstavlja obračun suprotstavljenih crnogorskih švercerskih klanova. „Nego, kakav je plan za sutra?“

„Pa, ovaj, opelo će početi u pola dvanaest, a polaganje sanduka je tačno u podne.“

„To je kul, s obzirom da je čale bio i vernik, a i veliki fan Garija Kupera. A i kremacija je okej, ako se posle smrti ispostavi da je trebalo da bude budista.“

„Ovaj, pa...“

„Zezam se. Šta nam ostaje drugo, osim šale“, rekao sam, prosuo malo šljivovice po tepihu i ostatak eksirao. Odmah potom sam ustao.

„Okej, odoh ja, vidimo se sutra.“

„Šta? Već? A, pa dobro, vidimo se...“, odgovorila je snuždeno maćeha, prosula malo rakije po tepihu, otpila pola čašice i ustala da me isprati.

*

Izašao sam na auto-put kod Studenjaka i krenuo ka Mirijevu. Dok sam stigao od Novog Beograda do Plavog mosta, nebo se skoro sasvim naoblačilo i prve kapi kiše pojavile su se na vetrobranskom staklu. Dok sam se Ustaničkom popeo do Bulevara, kiša se pretvorila u prolećni potop i ulicom su, u suprotnom smem od mog, tekle bujice prljave vode. Ljudi su se šćućurili ispod nadstrešnica na autobuskim stanicama, čekajući da oluja prođe. Stigao sam ubrzo i do okretnice četrdeset šestice, a kiša nije mislila da prestane. Parkirao sam se pored kuće u kojoj smo nabavili av-av i rešio da, uz zvuke sa radija, sačekam da se nevrete smiri.

„Oluja, koja u Beogradu čupa drveće i nosi crepove s krovova, makar je pogasila sve požare koji su goreli. Nadamo se da će ova kiša da ohladi i usijane glave onih koji su nam život poslednjih dana pretvorili u pakao. Ajmo sad na muziku.“

Krenuo je Road to Hell, od Krisa Rije i ja sam se setio svog osmog razreda osnovne, kada se ta pesma prvi put pojavila. Jebeš kišu. Isključio sam radio. Izašao iz kola. Pozvonio tri puta kratko i jednom dugačko. Začulo se zujanje i ja sam gurnuo kapiju. Utrčao sam u kuću, sav mokar, a tamo me je dočekala ista riba kao i prvi put.

„Ocedi se tu, šefica te čeka“, rekla je, dobacivši mi peškir i šmugnula u hodnik.

Tamo je sve bilo kao i prošli put, to jest, nije bilo ničeg posebnog, osim belih zidova koji su mirisali na farbu i parketa koji je mirisao na lak. Čuo sam lupanje štikli, a onda je, za zvukom, došla i slika.

„Upadaj“, rekla mi je riba i pokazala rukom ka mrklom mraku. Gotovo da sam uživao u tom kratkom boravku u mračnom hodniku, sa kišom koja je dobovala po krovovima i prozorima. Pritisnuo sam kvaku i ušao u sobu, u kojoj je, za stolom, sedela ista riba kao i prošli put.

„Pa, dobar dan“, rekla je veselo.

„Dobar dan“, odgovorio sam, pruživši joj ruku. „Sedi, sedi.“

Rukovali smo se i ja sam seo na plavi dvosed. „Pa? Kako ide? Vidim, zvao te je naš junak s Kosova. Izgleda da je sebi priredio provod života.“

„Vidiš da me je zvao?“

„Pa, da. Vidim i da te jure njegova dva klinca. Ali, ti se snalaziš, je l' da?“

„Snalazim se. A kako sve to vidiš?“, insistirao sam.

„Evo“, rekla je i okrenula svoj laptop ka meni. „Tu mi sve piše.“

Na sekund sam video gomilu otvorenih prozorčića u kojima se dešavalo sve i svašta. Tako nešto do tada nikada nisam video na kompjuteru. Ona je, međutim, sledeće sekunde laptop okrenula nazad ka sebi.

„Ali, *kako* je ipak glupo pitanje u ovom trenutku. Možda neko drugo?“

„Ne doživljavam sebe kao mnogo pametnog.“

„Znam, znam, i ne treba. Čovek je u suštini glupo biće, pa tako i ti.“

„Pa tako i ti.“

„Ha! Pa, sad... Hajde, pitaj me nešto drugo.“

„Kako se skida sa ove jebene gudre?“, procedio sam.

„Zašto? Je l' ti loše?“, pitala me je i podigla obrvu. Blenuo sam u tu obrvu, bez ideje šta da joj odgovorim. „Ne znaš da li ti je loše?“

„Ne mogu da kažem da je loše. Drugačije je. Kao da ovo nisam ja.“

„Kako to misliš?“

„Mislim, jesam ja, ali se ne osećam kao ja.“

„To što si sada rekao nema smisla. Saberi se i pokušaj ponovo.“

„Idem okolo i jebem svima kevu. To nisam ja. Mislim, s jedne strane...“

„To si nekada bio ti. I sada si ponovo to postao. Je l' se sećaš...“, zastala je ona, nešto kuckajući po laptopu, „...ovoga?“ Okrenula je mašinu ponovo ka meni, a tamo - ja. Tačnije fotografija mene, kako držim govor u amfiteatru Pravnog fakulteta.

„Dobra fotka. Nemam nijednu fotku s protesta, je l' možeš da mi je pošalješ mejlom?“

„Ne. To tad i ovo sad si isti ti. Seti se šta te je tada najviše pokretalo.“

„Da srušimo Slobu“, odgovorio sam kao iz topa. „Pogrešan odgovor. Znaš ti, hajde reci. Ili hoćeš da ti i to pokažem? Pošto vidim

da ti se sviđa da se igramo.“

„Pokaži mi.“

Ona je, sva ushićena, kao malo dete, ukucala nešto, onda se čuo kao neki klik i na ekranu, koji je ponovo bio okrenut ka meni, stajala je fotka Nade, i to ona metalska, Nada u srednjoj školi. Pljunuta Nadica. “Au. Pa ti sve znaš“, rekao sam.

„Tako je. A mislio si da ona sve zna.“

“A, da te pitam, kad smo već kod toga... Ima jedna mala...”

“Ne, to nije ona. Toliko očajnički želiš da je sretnoš, da je ne bi prepoznao ni da ti se pojavi ispred nosa.“

„Ali, baš liči...”

„I zato što baš liči, ti misliš da je to ona? Ne, nije ona.“

„Dobro je, jer sam s njenom kevom, mislim...”

„Znam, znam! I ostani s kevom, nemoj da pokušavaš nešto s malom, da ti ne odseče đoku. Vidiš i sam da svašta ume“, namignula mi je ponovo, uz osmeh sa rupicom na desnom obrazu.

„A ko si ti?“

“Ja sam iz specijalnog odeljenja državne bezbednosti, koje sve vidi i sve zna o svima.“

“Stvarno?“

“Ne. Ja sam komandant vanzemaljaca, prurušen u dobru ribu. Odavde, iz Mirijeva, koordinišemo napad na vašu planetu, a u međuvremenu vas trujemo crnim tabletama, koje od vas prave nešto što niste vi.“ Podigla je obrvu, a ja sam se ujeo za usnu.

„Zežam te, bre! Vanzemaljci u Mirijevu, gde to ima?!“

„Aha. Dobro. Nećeš, znači, da mi kažeš ko si.“

„Ja sam anđeo sa nebesa, koji odabrane pričešćuje crnom tabletom, da budu dovoljno hrabri i na sve spremni, kada dođe trenutak.“

„Ajde, jebote, umro mi je ćale, verujem da i to znaš, ne moraš baš utoliko da me prcaš!“, uzrujao sam se. Prvi put od jutros.

„Aha! Šta bi?“, zakikotala se, a meni je srce počelo da lupa kao ludo. Prvi put od jutros.

“Šta; je bre ovo? Daj mi nešto da se spustim!“

„Tako nešto ne postoji, žao mi je. U stvari, nije mi žao, pošto mislim da si bolji ovakav nego onako tunjav.“ Ustao sam.

„Kuda si pošao? Sedi!“, naredila mi je i ja sam se iste sekunde ponovo zalepio za mebl. Obišla je oko stola i čučnula ispred mene. „Slušaj, nije bitno kako ja znam sve o tebi, bitno je da znaš da postoji neko ko o tebi sve zna. To dovodi do potpuno drugačijeg pristupa životu, pa je l' nije tako? Evo, pomoći ću ti. Kako bi nazvao stanje u kome se nalaziš otkako si zgutao našu robu?“

„Ludačko stanje?“

„Pogrešan odgovor.“

„Oslobođeno stanje?“

„Pogrešan odgovor. Probaj malo da osetiš sebe. Osećao si se ti ovako već, češće nego što misliš. Hajde, hajde.“

“Grip?“

„Sada si opet glup.“

„San! San!“, sinulo mi je i ja sam opet skočio na noge. „Ovo je kao u snu! To je taj osećaj!“

“Pa, je l' i sada taj osećaj, kad ti je to palo na pamet?“

Zastao sam.

„Jeste. Jeste!“, uskliknuo sam.

“A, vidiš, nisi se probudio, iako si to zaključio. Mogu i da te štipnem, da se uveriš.“, rekla je, približila mi se i uštinula me za butinu. Onda je ponovo otišla do stola. „Eto. Sad znaš. Av-av te je ubacio u stanje sna.“

„Ali, ja sam sad budan, zar ne?“

„Drogiran si. To mu isto dođe kao neki san. A možda i nisi budan. A možda i nisi drogiran. A možda je ceo život samo jedan veliki san.“

„Okej, okej, ali šta ja sad treba da radim? Da skočim pod tramvaj? U snu ne može da se pogine.“

„Bolje pusti Prleta i Tihog da te izrešetaju. Što da traumiraš šofera GSP-a bezveze? I, samo da znaš, u snu se i te kako umire, samo što se to zove buđenje.“

*

Dobro, makar mi se, posle gotovo celog dana, ponovo vratio unutrašnji glas. To je, ipak, bio neki napredak. Moći ću malo da razmislim o onome šta radim, a ne glavom kroz zid, kao jutros. A možda i bolje glavom kroz zid, kada se sve već ovako poklopilo. I baš me zanima šta će se desiti kad zaspim.

„Na ovome se spava?“, pitao sam, a ona se nasmejala. „Spava se, spava. Videćeš i sam. A sad, pali odavde, kiša će prestati za tačno trideset sekundi. Ako hoćeš, možemo zajedno da izbrojimo do trideset.“

„Ne, ne, verujem ti.“

„Eto, malčice si se i opametio. Hajde, idi, i ne vraćaj se ovamo, pošto ove kuće sutra na ovom mestu neće biti, a samim tim, ni nas dve u njoj.“

Tog trenutka, kiša je prestala.

„Eto. Ruku amo“, zaključila je i pružila mi šaku. „Ajde, gubi se“, dodala je.

„Čekaj, a ona dva mala kretena?“

„Sredićeš ti to, pametan si. I još nešto“, ponovo je otišla do stola i iz fioke izvadila Kikijevu pederušu s parama, „nemoj da prodaješ tablete koje su ti ostale. Samo uvaljaj. Svima redom. Ajde, šic!“ Uvalila mi je pederušu, izgurala me iz sobe i zalupila za mnom vrata.

U nekoliko koraka, stigao sam do predsoblja, gde su me dočekala otvorena vrata i riba koja mi se osmehnula i rekla: „Zbogom!“ Izašao sam na dvorište puno blata, a zatim i na ulicu. Pa u audi. Upalio sam motor. Sa njim se uključio i radio.

„Izveštaji uspaničenih građana zapadnog dela Srbije, koji je najteže pogođen nevremenom, govore kako su se, neposredno pre kiše, na nebu pojavila misteriozna svetla koja su, citiram, okupila oblake i donela oluju. Među stokom je nastala panika, pa su zabeležena bekstva krava iz štala, koje su se sudarale s motornim vozilima, a zabeleženi su i slučajevi skakanja čitavih krda sa litica. Nekoliko snimaka pojavilo se i na Jutjubu, ali ovo je radio, pa ćete morati na neki drugi način da ih pronađete. A sada, muzika.“

Krenula je *Black Magic Woman* od Flitvud Meka, a ja sam upalio kola i krenuo ka Mirijevskom bulevaru.

*

„Baš je romantično što si me doveo u svoju dečačku sobu, malo je glupo što smo ti ostavili mamu u drugoj sobi, mislim, baš je slatka žena, kad smo već došli ovamo, mogli smo malo i da posedimo s njom. A? Pa je l' tako?“

„Nije. Ne umemo ona i ja dugo da sedimo zajedno.“

„Grozno. A šta ćemo sada da radimo?“, počela je Saška da me mazi po butini. „Jesi li na ovom krevetu povaljivao klinke kad si bio klinac, a?“

„Nisam se baš odvaljivao od povaljivanja klinke.“

„Joj, medo, baš si smrknut, mislim, razumem ja to, s obzirom na to da je sutra, ovaj, kremacija tvog tate, i sad me već grize savest jer mi se čini da sam te iscimala da se vidimo večeras, a ti si, u stvari, možda želeo da budeš sam.“

„Slušaj, tvoje dete je piroman.“

„Ha-ha, šta?“

„Tvoje dete pali banke, škole, a najverovatnije i bolnice.“

„Nadica? Medonjo, ti si prso!“

„Pogledaj patike onom liku sa snimka i njene patike i eto ti!“

„Patike? Pa ceo grad nosi takve patike! Mislim, ne ceo grad, ali sigurno ih nosi i neki taksista, i neki pecaroš i neki piroman. Pa, eto i moje dete. Ona jeste malo čudna, ali baš da joj nakačimo...“

„Nećemo ništa da joj nakačimo, hoću da joj pomognem!“

Gledao sam je iskolačenih očiju i stegnute vilice, a ona se odmakla malo ka polici na kojoj su i dalje ponosito stajali Vinetu jedan, dva i tri, koje su mi keva i čale poklonili za deseti rođendan.

„Jesi li ikada razmišljala o životu? A? Izgledaš mi kao neko ko jeste! I? Šta je život? Rintaš da bi imao da jedeš i za to vreme se nadaš da ćeš da umreš kasnije nego komšija koji ti ide na kurac? To je život?“

„Pa, nije baš svima to život...“

„Jeste, svima je to život! I nama je to život, jer na svakom koraku moramo da gledamo one kojima je to život! Mi smo jebeni taoci gomile smradova koji nemaju muda da razmisle malo o sebi! Nas u kandžama drži devedeset posto golih govana, koji žive da bi ih proždrao sistem! Pa i njih treba paliti, a ne samo zgrade! To da poručiš svom detetu!“, urlao sam, a moja keva se začula iza zatvorenih vrata: „Tako je, sine! Nego, gotova je pita sa sirom, pa ako ste raspoloženi...“

*

Sedeli smo za stolom u kevinjoj sobi i jeli pitu, a na televizoru su išle najnovije vesti.

„Tek što je kiša prestala da pada, a požari širom Srbije su se razbuktali. Na meti su naročito banke, pa čak i nekoliko fabrika, a

više se ne čini da je reč o terorističkom aktu nego o masovnim neredima. Na direktnoj vezi smo s javnim tužilaštvom...”

„Kevo, na kom ti je Animal Planet?“

“Na drugom.“

Okrenuo sam drugi kanal i tamo su panduri uz pomoć dresiranih pasa lovili zavisnika od kreka, koji je poluspuštenih pantalona bežao kroz žbunje usranog američkog predgrađa. Ugasio sam televizor.

„Idem ja da isečem još pite“, zaključila je keva.

“Za tebe, medo, još mogu da shvatim, ali mi nije jasno kako se tvoja mama slaže s tvojim stavovima.“

„Slaže se jer je zgutala isto što i ja.“

“Šta?“

„Juče sam, naime, sasvim slučajno, zgutao...”

“A lepo sam te pitala da li si na nečemu i ti si rekao da nisi!“

„Nisam tad bio na tome, tada sam bio na kokainu.“

„Još bolje! Sram te bilo!“

„Stigle pitice“, zapevala je keva i spustila tacnu sa šest parčića na sto.

„Kevo, ajd molim te u moju sobu da gledaš televiziju, mi imamo nešto da popričamo.“

„Važi sine, uzeću vam samo jedno parče i nema me“, odgovorila je, nagnula se, stavila parče pite na tanjirić, pokupila usput ukrštene reči i otišla.

Saška je bila načisto sluđena. Gledala je čas ka meni, čas ka mojoj sobi.

„Na čemu ste to, tvoja keva i ti?“

“Av-av.“

“Av?“

“Av-av! Stavio sam joj jednu u čaj, neviđeno lako se rastvara.“

„Drogirao si kevu da ona to ne zna?!“

“I tebe sam. Stavio sam ti jednu u jogurt, dok nisi gledala.“

„Zezaš me?“

“Ne.“

“Pa, zašto, pobogu?“

“Ja sam diler, to mi je posao.“

Ona je sedela, zapanjena.

“I? Kada će početi da me radi?“, pitala me prestravljeno.

„Brzo.“

„A kada će prestati?“

„Neće prestati.“

*

Ostatak večeri proveli smo jebući se kao nenormalni. Pojačao sam muziku do daske, a kad sam išao u klonju, čuo sam kako je i keva pojačala televizor do daske, da nas ne bi slušala. Kako lepo ljudi mogu da funkcionišu, samo ako se istovremeno svi izdrogiraju pravom drogom.

„Jao, ne umem da opišem šta se dešava. Mislim, skoro kao da se ništa ne dešava, ali se ipak nešto dešava! A šta se dešava ako se uzmu dve?“

„Prekini, narkomanko. Dosta ti je jedna.“

Ona je sedela gola, znojava i izgrebana, na jastučićima, i klatila se napred-nazad. Gledala je ka plafonu i kao da se nešto preračunavala. Od pogleda na njen stomačić na kome su se uredno pravila tri zareza svaki put kad bi se savila, meni se digao i ja sam je uhvatio za gležanj i privukao sebi, sa sve jastucima.

„Opet?“, nasmejala se. „Ludo. Nemoj da me navikavaš, ne znaš kakva sam kad se navučem na kurac, ups...“, zarumenela se i preklopila usta šakama.

Stavio sam joj drugu ruku na kurac i ona je počela da ga drka, veštinom iz snova.

„Pa, šta ćemo sada?“, pitala me je.

„Sada ćemo još jednom da se pojebemo, onda te vozim kući, a sutra posle kremacije brejnstorming s tvojim detetom, da vidimo šta sve još treba da se zapali.“

„Zvuči kao dobar plan!“, zakikotala se Saška i počela nežno da mi sisa kurac.

*

Pre izlaska iz kuće, probudio sam kevu i dao joj kesu s pištoljem iz moje sobe.

„Alo! Alo! Evo ti pištolj. Ako ti neka dva šištavca budu dolazila na vrata, prvo pucaj, pa onda postavljaš pitanja. Jesi razumela?“

„Ovaj, jesam, jesam...“, bila je, kao i celog života, budna za sekund.

„Gledaj, uhvatiš ga ovde, repetiraš...“

„Meni si našao da objašnjavaš“, prekinula me, “pa, ja sam bila komandant civilne zaštite u našoj mesnoj zajednici skoro deset godina!“

„Odlično. Hajde, laku noć“, rekao sam i krenuo.

„Čekaj! Ne bi verovao šta sam sanjala!“, dreknula je i uspravila se u krevetu.

„Nastavi, nastavi da ti ne pobegne“, insistirao sam odmičući ka vratima.

„Dobro, pričaću ti sutra. Samo da ne zaboravim do sutra.“

U hodniku me je čekala Saška.

„Joj, što je ovde mračno, a kao i da se nešto čuje, par spratova ispod“, šaputala je.

„Hajde da vidimo šta je“, rekao sam i krenuo peške niz stepenice.

“A je l’ mogu i ja da dobijem jedan pištolj? Mislim, bio bi red, a? I da me naučiš kako se njime barata, nikad nisam pucala iz pištolja“, prenemagala se.

„Nisam ni ja. Imaj na umu da je tvoje dete ubitačnije od bilo čega što ja imam“, zaključio sam glupu raspravu i na sedmom spratu sapleo se o komšiju Peru, koji je sedeo na hodniku, oslonjen leđima na vrata od lifta.

“Ovo govno ne radi“, promrmljao je i pokazao palcem iza sebe.

„Nemam pojma, komšija, nismo ni pokušali da ga pozovemo“, kleknuo sam pored njega i uhvatio ga za ruku. „Nego, komšo, hajde uzmi ovu tabletu da se malo sabereš.“

“Tabletu?“, pitao je on pošto je zgutao av-av.

“Za žgaravicu, komšo. Da te ne cepa želudac.“

“A, pa upravo to mi u životu najviše treba! Jao, vidi, pa ti si Ratkov mali!“

„Jesam, komšo.“

“Je l’ ti se javio ćale?“

“Nije.“

„Nije? E, jebiga, on je, barem, bio pouzdan tip... Inače, već tri dana se ne treznim od tuge za njim, eto... Mnogo tužna priča, mnogo dobar čovek...“

„Srce ste, komšo“, rekao sam, uspravio se i krenuo niz stepenice.

Saška mi je, dva sprata niže, šapnula na uvo: „Ovaj je pijan kao čep.“

„Bilo je to naše prvo zajedničko letovanje, u Orebiću. Išli smo tvoja keva, ti i ja. Sedamdeset sedma. Pušili smo oboje, a ti si isto pušio, samo neupaljene cigarete. Cela plaža ti se smejala. A, da, i brkove si nas terao da ti crtamo. I tvoja keva uzme karmin i nacрта ti crvene brkove. Pošto ti je kosa bila riđa, super ti je stajalo. I tako, idemo svi zajedno plažom, mi izgledamo kao hipici, a ti kao mali čovek s brkovima i neupaljenom cigaretom u ustima. Dođe mi da se upišam od smeha kad se setim.“

Ćale i ja šetali smo nepoznatom obalom, po mrklom mraku.

„Pojma nemam gde smo“, rekao sam.

„Sad ćeš da vidiš, ni trideset metara nema“, rekao je on i malo ubrzao hod. Prošli smo pored niskih uličnih svetiljki, čije je svetlo obasjavalo samo stazu kojom smo išli, da bismo potom izbili na terasu napuštenog hotela.

„Evo ga. To je to mesto.“

“To mesto?”

“To, gde si ko bajagi pušio!”

Pogledao sam pažljivije oko nas. Pustara. Nigde nikog. Nigde ničeg. Samo hotelska olupina.

„Uopšte mi ne deluje poznato.“

„Naravno da ti ne deluje poznato kad si imao samo dve godine!“

„Što me nisi ovamo doveo po suncu da gledam ribe u bikinijima, nego u ovaj mrak?“

“Ah, pa nema ovde za tebe sunca. A ni riba. Ovo je sve što je za tebe ostalo od ovog mesta.“

“Ne razumem.“

„Pa da, oduvek si bio glup za nauku. Je l' se sećaš kako sam ti davao deset dinara za svaki zadatak iz matematike koji tačno rešiš?“

„Sećam se.“

„Bio je to jedini način da te nateram da se potruđiš, a čak ti ni to nije uvek pomagalo. Šta ćeš, neko se rodi da bude matematičar, a neko se rodi da bude ti, ha-ha-ha“, od srca se nasmejao, a onda se uozbiljio. „Okej, vrlo je moguće da nećeš razumeti, ali se makar potruđi. To mesto, taj Orebić, i dalje postoji. A jel' se sećaš kako je tvoj deda plakao kada je Štuttgart izgubio od Hajduka?“

„Sećam se.“

“Ha-ha-ha, koji je to lik bio! I uvek je navijao za Ruse kada su igrali protiv nas. Uopšte mi nije jasno kako ga je zaobišao Goli otok.“, rekao je, zapalio cigaretu i zagledao se u mrkli mrak.

„Zar nisi prestao da pušiš?“

“Na ovom mestu sam pušio i kad sam na onom prestao.“

Malo sam se uznemirio, pošto sam tog trenutka shvatio da razgovaram s mrtvacem, ali, budući da je mrtvac bio moj ćale, nisam želeo da se san prekine, želeo sam da se produži makar malo.

„Počeo si, jebote, o ovoj plaži! Šta ti je, dobio si Alchajmera?“

On me je pogledao, povukao dim i rekao:

“Ovo ovde je tvoje sećanje na to vreme. Ja nas sve vreme vidim među ribama u bikinijima, pod jarkim suncem i plavim nebom. Na istom smo mestu, ali u različitim svetovima - tvom i mom. Jasno?“

Gledao sam ga belo.

„Biće ti jasno jednog dana, kad se sve složi, bistar si ti.“

Odjednom je iz mraka iskočio Šestićev ujak.

“U jebote, kakve ribe, koje more, Orebić, sedamdeset sedma, a? I vi ste bili tamo, a? Id’ u pičku materinu!“, uskliknuo je radosno i potapšao mog ćaleta po ramenu. A onda mi je prišao i uneo mi se u facu: „Samo da ti javim da sam gotov. Ćao, nema više. Reci onom mom malom da ne bude cava, sada kada je najvažnije. Samo, sačekaj pravi trenutak da mu to kažeš. Odo’ sada malo u vodu. Ribe, skidajte kupaće, stig’o Džoni Surovi!“, urliknuo je, zaletio se u mrkli mrak i ja sam ga čuo kako uleće u vodu i vrišti od sreće.

„Eto, sada smo u tri različita sveta. A ti vidi čiji je najlepší“, zaključio je moj ćale i ugasio cigaretu sebi u šaku.

Četvrtak

Trgnuo sam se iz sna. Jastuk mi je bio mokar kao da sam celu noć pišao na njega, a ko zna, možda i jesam. Pogledao sam na mobilni. Jedanaest i jedanaest. Jedanaest propuštenih poziva, od keve, od Saške, od Šestića i od maćehe. Opelo je počinjalo za nešto manje od dvadeset minuta. Krenuo sam navrat-nanos da se oblačim. Farmerke, patike, cvikeri za sunce, starke, NOFX majica stara petnaest godina, pištolj za pojasom i kesa s av-avom.

Nisam imao fore da razmišljam gde ću da se parkiram kod Novog groblja, niti da li će neko da mi prepozna kola, pa sam strčao u Višnjicevu i zaustavio taksi.

„Di ćeš, mali?“, obratio mi se taksista, star šezdesetak godina, bez zuba, s licem deteta, slomljenim nosom i američkim stafordom na prednjem sedištu dačije.

„Na Novo groblje.“

„Eto vidiš. Malopre sedne neki babac i ja pitam: *Di ćeš babac*, a ona: *Idem u bolnicu na operaciju*. Dvesta kinti sam joj uz'o. Ne mogu ni da se naljutim, sutra ću i ja na neku operaciju, ne daj bože, pa ću da upadnem u maler jer me nervirao babac što baš mojim taksijem hoće da se vozi sto metara! Evo, i tvoj slučaj je isti. Možda čak i gori. Je l' ti neko umro?“

„Ćale.“

„Pu, jebem ti maler, jesi čuo, Prcko“, obratio se psu, „umro mu tajka. Šta će da bude s tobom kad tvoj tajka umre, a? Di ćeš ti onda? A tajka će, s ovako kratkim vožnjama, da umre pre vremena, nema greške! Mali“, vratio se zatim meni, „primi moje saučešće. Je l' iznenada?“

„Jeste.“

„Ne zna se šta je gore, da li iznenada ili kad se čeka. Mada, kad malo bolje razmislim, isti kurac. Na kraju će, svakako, neko da prodaje odeću iz tvojih ormara na pijaci. Evo, prvi ja nosim košulju od mrtvaka. Vidi, a? Pariz, Milano, London!“, uzviknuo je i uhvatio se za havajsku košulju s kratkim rukavima U kojoj je bio. „Život je jedna velika nepravda, bata Kole tebi da kaže!“

„Gospodine, hoćete bombonu?“, pitao sam ga, a on me je sumnjičavo pogledao.

„Kakvu bombonu? Nije valjda neka droga?“

„Ma kakva droga, crna bombona, odžačar grla!“, rekao sam i izvadio jedan av-av iz kese. On je dohvatio tabletu, malo je osmotrio i onda je ubacio u usta.

“Ej, pa ovo nije loše! Ali to ne znači da ćeš da dobiješ popust!”

„Naravno. Kuća časti.“

*

Žureći da stignem u kapelu, prošao sam pored požarnog na groblju, ćelavog čovečuljka sa sedom bradicom, koji je urlao na lika u odelu.

„Nisam ja decu dvadeset godina učio filozofiju da bih sada dreždao ovde i pazio da neko ne zapali groblje!“

„Grozdanoviću, šta vam je danas?“, zbunio se lik.

“Šta mi je? Šta mi je? Da se nosite u pizdu materinu i vi i vaše groblje, i svi vaši mrtvac i oni bitni iz aleje velikana, i oni manje bitni u parcelama sto plus, i svi koji im dolaze u posetu! Svi da se nosite u kurac! Ja da glumim budalu više neću!”

Produžio sam ka kapeli, a poslednje što sam video jeste to kako Grozdanović baca svoj fluorescentni prsluk na asfalt i urla: „Idem u bure! U bure s rakijom! Diogen je znao šta radi!“

Spazio sam zatim gomilu ljudi ispred kapele, u kojoj je trebalo da se izvede simbolično polaganje sanduka u dubine krematorijuma, a među njima sam video i Šestića koji je, sa Saškom, dotrčao do mene.

„Gde si, jebote?!“, gledao me, užarenog pogleda.

„Moje saučešće“, namignuo sam mu i stegao mu šaku.

“A, čuo si, a?“, zbunio se.

„Video sam“, odgovorio sam, poljubio Sašku u usta i nas troje smo krenuli ka poslednjoj stanici mog ćaleta, Ratka.

Taman je bilo dovoljno vremena da, na kvarno, zaštićen Šestićevom vijetnamkom i Saškinom teksas jaknom, sipam po jednu tabletu u svaku, unapred pripremljenu čašicu s rakijom, za pokoj Ratkove duše, a i u čaše s kiselom vodom i koka-kolom, za one koji nisu pili alkohol. Zatim sam se, kroz gomilu, progurao do odra, koji je izgledao kao pozornica, sa mojim stricem, maćehom i Dušanom s desne strane, popom i njegovim pomoćnikom s leve, i sandukom u glavnoj ulozi, nasred srede. Bila je tu gomila cveća, gomila venaca, brdo upaljenih sveća u posudi s peskom, tih žutih plaćenih suza publike u mraku, koje su se topile jedna uz drugu.

*

Izljubio sam se sa stricem i maćehom, s Dušanom sam se rukovao i stao na drugu poziciju po redu, prepuštajući na taj način maćehi i formalno ulogu šefa parade. Pop je počeo da peva, a ja sam pokušao da provalim ko je među ožalošćenima. Bilo je to uglavnom maćehino društvo, uz par naših rođaka iz unutrašnjosti, koji su mi mahnuli kada su nam se pogledi susreli. Taman sam počeo žešće da se smaram, kad je popa, usred opela, prekinuo njegov pomoćnik.

„Izvinite, oče, ali ovo je besmisleno!“, rekao je pojac, dovoljno glasno da ga svi čuju.

„Šta, bre? Pevaj tu!“, snašao se pop i nastavio s pesmom.

„Ne, ne! Ovo nema nikakvog smisla! Neću da pevam!“

„Pevaj, bre, za dušu raba božijeg Ratka, jesi li poludeo?!“

„A je l' se sećate, oče, kako nekada niste hteli da pevate na kremacijama? Je l' se sećate toga?“

„Kakve veze to ima? Sada pevam! Rab božiji Ratko želeo je da bude ovako, a...“

„Izvinjavam se što upadam“, rekao sam, „ali mislim da se rab božiji Ratko ovde najmanje pita za bilo šta.“

„Eto!“, dreknuo je popov pomoćnik. „I Antihristov šegrt se složio sa mnom! Čoveka je trebalo sahraniti kako dolikuje, a ne kao da smo u Aziji ili, ne daj bože, Holivudu! Ovo je svetogrđe u kome odbijam da učestvujem! Sami mu pevajte, oče!“

„Šta ti je, Živojine, jesi li se najeo bunika?“, viknuo je za njim pop, ali je pojac Živojin, kroz masu, već utekao.

Pop nas je zbunjeno pogledao, a moja maćeha mu je pokazala rukom da nastavi bez pomoćnika. Duša mog ćaleta morala je biti spasena. Pop je, potom, nastavio, a kad je završio, svi oni koji su zakasnili na predstavu, krenuli su u juriš izjavljivanja saučešća. Lik ovaj, lik onaj, tetka ova, tetka ona, Šestić, Saška, Nadica, e, to je već bilo čudno, neki ćelavi, neki ćoravi, neki brkati što me je ljubeći celog izgrebao, zatim Baletićev ćale, a za njim i sam Baletić, gotovo da sam se iznenadio kada sam ih ugledao, za njima moja keva, koja nije htela da se rukuje s maćehom, pa za njom čitava kolonija tetaka, pretpostavljam ćaletovih koleginica koje su ronile suze i bacale bukete cveća na sanduk koji je, narednog trenutka, odjednom, počeo da uranja u pod. Moj matori je rešio da napusti skup. Tekle su suze,

neizmerne suze ljudi koji su se setili koliko je Ratko bio do jaja tek pošto je umro. Krenule su i moje suze, i kao da je svima zbog toga malo laknulo, pa su počeli da me teše, da me tapšu po glavi i ramenima, da me ljube i grle, o, prokleti ljudi, svi ćemo jednog dana umreti, a u međuvremenu ćemo od sebe praviti budale.

Duboko sam udahnuo i istrkao se iz svih tih vampirskih zagrljaja.

„Ajmo sad po jednu, čaletu za dušu!“, maltene sam naredio, kako se niko ne bi zajebao da propusti moj koktel koji ih je čekao na izlazu iz kapele.

*

Šestićevim džipom, on, Saška, Nadica i ja, jurcali smo ka Novom Beogradu. Neki od vozača prolazili su na crveno dok su pešaci za dlaku izbegavali gaženje.

„Šta li je svima, kao da su potpuno odlepili?“, pitao se Šestić, takođe vozeći poput divljaka.

Na zadnjem sedištu sam, u retrovizoru, uhvatio Saškin osmeh, a zatim i Nadicin sumnjičavi pogled, prvo ka njoj pa onda ka meni. U kolima je treštala „How Will I Laugh Tomorrow“, od Suicidal Tendencies, a pored nas su promicale nadrealne scene u kojima su se neki ljudi na ulici ponašali potpuno normalno, a neki kao potpuni ludaci. Na Brankovom mostu, čak šestoro ih je preskočilo ogradu i spremalo se da skoči. I to samo na strani koja je gledala ka Kališu.

Napokon, stigli smo u blok, najverovatnije prvi, pošto je pisac vozio kao manijak. Ispred čaletove zgrade bilo je obezbeđenje Pere Kljove, i to u povećanom sastavu, s obzirom na to da su očekivali pojačanu cirkulaciju ljudi, zbog daće.

„Na daću? Izvolite, saučešće“, promrmljala su dva mamlaza sa slušalicama u ušima dok smo prolazili pored njih.

U haustoru, u neposrednoj blizini čaletove čitulje, stajala je ona ista baba.

„Ne valja ti posao, baba!“, dreknuo je Šestić na nju, a ona se prekrstila.

„Šta ti bi?“, pitao sam ga.

„Znam ja dobro ovakve babe“, odgovorio je i zaždio uz stepenice.

„Baš tužno izgleda ova čitulja“, zaključila je Saška, a Nadica je, bez reči, prošla pored nje i krenula, preskačući po dva stepenika, da se penje.

Na gajbi je bila samo maćehina kućna pomoćnica, koja je poslednjih godina kod njih nadničila, na slavama, rođendanima, verskim praznicima, a, eto, i na daćama.

„Vi ste prvi došli“, zbunila se. „Hoćete nešto da popijete?“

„Hoćete vi nešto da popijete?“, insistirao sam. „Radnička klasa ima prednost!“

“Pa, možda bih mogla jednu rakijicu...“, rekla je i krenula u kuhinju.

“Ma, jok, naradićete se vi danas kao konj. Ja ću da vam sipam“, rekao sam i oteo joj čašicu.

“Pa, biće mi plaćeno...“, sva se zbunila, a ja sam joj na brzinu sipao rakiju, za njom i jedan av-av, koji se u roku od dve sekunde potpuno rastvorio. Kakva gudra. Vratio sam se i tutnuo joj čašicu u ruku.

„Ajmo Ratku za dušu“, naredio sam.

Ona je prosula malo na tepih, izgovorila: „Bog da mu dušu prosti“ i nategla na eks. Zatim su se začula ulazna vrata na koja je uletela moja maćeha u Dušanovoj pratnji, a njena sluškinja iste sekunde zapalila je u Dušanovu sobu, valjda da se pripremi za pakao za koji je mislila da će uslediti.

*

Prošao je jedan sat, a stan mog ćaleta bio je pun drogiranih i pomahnitalih staraca.

„Verujte mi, nisam očekivao da će se sve ovako završiti!“, urlao je Baletićev ćale, popevši se na sto. „Neki od nas nisu znali da je sve namešteno! Mislili smo da je borba fer!“, vitlao je čašom viskija ka oduševljenoj publici. „Mislili smo da se borimo da đubre ode s vlasti, a ne da na vlast dovedemo još gore đubre!“

“Ma nemoj, a što ti sin radi u tužilaštvu?“, dobacila je moja maćeha, koja je prethodno dobila napad ateizma i pobacala sve ikone sa zida na patos.

“On radi kao portparol tužilaštva!“, dreknuo je Baletić senior. “To je ništa! Tužilaštvo ne radi ništa i onda portparol ispada budala! Da je pravde i reda, moj sin bi bio tužilac!“

„Tako je, ćale!“, kliktao je Baletić sa tepiha. “Da samo znate šta sam sve video, da samo znate šta sve znam, a ništa ne mogu da uradim, osim da čitam saopštenja s idiota ili sa papira! To je košmar, košmar!“

„Dođi, malo, ovamo“, uhvatio sam Baletića za rukav, a on mi se obradovao kao bratu koga nikada nije imao.

„O, evo ga moj saborac! Evo najiskrenijeg čoveka na protestima devedeset šeste, devedeset sedme! Čoveka, koji je bio spreman da podmetne i svoj obraz za revoluciju!“

Ostali su aplaudirali.

„Hvala, hvala, zaista je bilo tako“, naklonio sam im se, a njega sam odvukao u klonju.

“Ej, pa šta ima kod tebe?“, nastavio je, naslonivši se dupetom na ivicu od kade, klataći se napred-nazad, pod dejstvom alkohola i avava.

„Postao sam vođa lokalnog klana, a to mi čak nije bila ni namera.“

“A, da, ti radiš s Kikijem. Pratili su te oni iz Četvrtog odeljenja poslednjih par dana, čisto da vide šta se tu zbiva.“

“U sivoj vektri?“

“E, jeste, oni voze sive vektre. To su četvrtaci, nema greške! Nego, kako je moguće da takav lik kao što je Kiki komanduje uličnom borcu tvog kalibra?“

„Dobar je Kiki, ne seri.“

„Dobar je, dobar je Kiki, serem, u pravu si. Vidi samo šta radi na Kosovu!“

“A, ti znaš za to?“

„Dosta toga mi znamo. Samo ništa ne preduzimamo. A za to dizanje mosta u vazduh i ne znamo ništa osim da je Kikijevo delo. Ko ga je na to nagovorio, pojma nemam. A ti, ti mora da sve znaš!“

„Nije sad bitno šta ja znam, bitno je da sam u problemu s nekim njegovim klincima.“

„Prle i Tihi?“, uozbiljio se i pogledao u crvenu lampicu na bojleru, ispred sebe.

“Da, da. Hoće da me zveknu, jure me po gradu!“

„Ah, pa ti si im, znači, izrešetao haubu? Ha-ha-ha! A oni nam prodaju priče o neakvim Crnogorcima.“

„Znate se, a?“

“Pa, oni su naši ljudi, čoveče.“

“Ko? Prle i Tihi?“

“Ma kakav Prle i Tihi! Svi oni, jebote! Svi! Kriminalci, policija, tužilaštvo! Nije ni čudo što nam narod pali zemlju!“

„Dobro. Skinu mi ih s kurca. To je poenta.“

„Razumem! Ali, pazi, samo zato što mislim da će pod tobom taj posao kojim se bavite konačno dobiti neki dostojanstven oblik. I zbog čika Ratka, naravno“, dodao je, izvadio mobilni iz džepa i okrenuo broj. „Alo, družo! Družo, je l' me čuješ? Ma, na nekoj sahrani! Ej! Da klepate ilegalce odmah! Šta što? Ne mogu preko ovog broja ni šta, ni što! Da! Sad sam saznao! Odmah da ih klepate! Okej! Pozdrav!“, završio je razgovor, stavio čačalicu u usta i dodao: „Ionako imam milion takvih.“

*

„Ljudi, ja ne mogu da se setim za koga sve nisam glasao“, započeo je tužnu besedu moj stric, stara novobeogradska lafčina, „za Slobu, za Šešelja, za Đinđića, i svaki put sam iskreno verovao da je to ono najbolje. Avaj, ispadoh budala, svaki put! Svaki! To može da te dovede do potpunog gubitka identiteta. A nekad se, ipak, znalo ko si i šta si! Je l' tako, drugovi i drugarice?“

„Tako je!“

„Tako je! Ja sam gej!“, uzviknuo je Dušan iz ćoška, ali na to niko nije odreagovao, pa čak ni njegova žena, koja je pila viski s mojom strinom.

„Ja predlažem“, nastavio je moj stric, „da krenemo svi, evo, s ovog svetog mesta, da zapalimo skupštinu, a za njom i sve ostalo što nam se nađe na putu.“

„Tako je, idemo! Smrt fašizmu!“, urliknuli su ostali.

„Ionako nemamo šta da izgubimo, avaj...“, zanosno je govorio moj stric, pogleda izgubljenog na dečjem igralištu. „Kad se setim samo kako su ovi blokovi nicali, kako smo poštovali one koji su to gradili... Šta, još ste tu? Zar ne podigosmo ustanak?!“, prenuo se.

„Red je, ipak, prvo Ratku za dušu da pojedemo i popijemo nešto, pa ćemo onda...“, odgovorila mu je moja strina.

„Još bolje“, zarežao je stric, „taman da se još malo napunimo besom.“

Došao sam do Saške i Nadice, koje su sedele u ćošku. Saška je s neizmernim oduševljenjem gledala šta se dešava, dok je Nadica nezainteresovano kuckala po svom smart telefonu.

„Ovi ljudi nisu normalni!“, kikotala se Saška. „Da li smo uradili pravu stvar?“, pitala me je.

„Naravno. Vidi kako im je dobro. Hajdemo nas troje na terasu malo da popričamo!“

Saška je ustala, kao po komandi, a Nadica je jedva podigla dupe, i dalje držeći prste i pogled na mobilnom. Izgledalo je kao da će odlazak na terasu biti jedno od najvećih smaranja u njenom kratkom životu.

„Prvo, alal vera za to što pališ unaokolo...“, započeo sam diplomatski, ali me je Nadica prekinula. „Prekini tim tonom da razgovaraš sa mnom.“

„Nadice!“, umešala se Saška.

“I ti, mama, začepi! Šta pokušavate? Da palite zajedno sa nama? E, pa, nećete moći! To nema nikakvu logiku! Zašto biste vi palili? Vi ste napravili to što mi palimo! Zašto biste vi palili ono što ste napravili?“

“Pa, nismo baš mi napravili...“, pokušao sam da joj se suprotstavim.

„Svakako da nisi ti napravio bolnicu, gluperdo! Ali ste svi vi od bolnica napravili mesta koja je bolje spaliti nego u njih trpati ljude!“

„Nadice, da smo se mi pitali...“, zaustila je Saška, ali ju je Nadica isekla.

“A ko se pitao? Ko je živeo ovde i ko je ovo napravio od zemlje? I onda ste još našli decu da pravite! Svi zajedno ste krivi, bez izuzetka! I ti, pametnjakoviću, ako nisi dosad shvatio, ne mogu ja sama sve da zapalim! Treba mi i mala pomoć!“

“Pa, ja sam i hteo da ti ponudim pomoć...“

„Smešan si. Pomoć, očigledno, već imam“, zaključila je. „Mama, uz sve dužno poštovanje, ali i ti si samo najobičniji mator degenerik. Ako već nisi mogla da napraviš od ovog užasa neko lepše mesto, onda je trebalo da se preselimo na neko lepše mesto!“

„Nadice, ceo svet je odvratn“, odgovorila joj je Saška.

“E, pa, onda će ceo svet da gori.“

„Dok su svi pogledi bili uprti ka podmetnutim požarima, desilo se nešto skandalozno! Naime, nepoznata lica su, u poslednja dva dana, deci u školama, studentima na fakultetima i članovima radničkih sindikata, delila navodne multivitaminske tablete.“

Na ekranu se pojavila jedna velika av-av tableta. Svi prisutni u stanu mog matorog zanemeli su i gledali u televizor, kao hipnotisani.

„Ako vidite ovakvu tabletu, nipošto nemojte da je uzimate! Njeni efekti su nepoznati, ali sumnja se da izaziva psihotične epizode, pa i smrt! Tablete je distribuirala Agencija Sveti Jovan, koja nije čak ni registrovana u APR-u, i uopšte nije jasno kako je ovako nešto moglo da se desi. U nadležnim ministarstvima još uvek nemaju nikakav komentar, nismo čak uspeli da dođemo u kontakt ni sa javnim tužilaštvom, a na ulicama je sve više ludih ljudi...“ -

Prilog je nastavljen snimkom s mobilnog telefona na kome se vidi riba iz Mirijeva kako u belom apotekarskom mantilu deli tablete radnicima u plavim kombinezonima.

„Niste uspeli da dođete u kontakt s tužilaštvom, jer je tužilaštvu mobilni na vibraciji!“, pobedonosno je uskliknuo Baletić, a prisutni su se zakikotali.

„Ljudi, ovo nije zezanje“, uzjogunio se jedan od gostiju, kućni prijatelj kome nikada nisam zapamtio ime, sav zajapuren od komadanja pečenog praseta.

„Kako, bre, nije zezanje?!“, dreknuo je moj stric. „Žderi to, pa idemo u zezanje!“

„Samo da nam neko usput ne uvali tu tabletu, pa da poludimo i odustanemo“, zabrinula se moja strina.

„Tako je! Ko zna, možda se to čudo rastvara u vodi, možda ga sipaju u vodovod! Nemojte da pijete vodu, pijte samo rakiju!“, zaključio je još jedan svoj kratki ratni govor stric, a ostali su ga divljim pokličima podržali.

Sledećeg trenutka mi se prikenjalo. Pa da, odmah iz kreveta otišao sam na groblje, a ovde sam štrpkao kačkavalj i pršutu, koje su moj pokojni ćale i maćeha doneli sa svog poslednjeg letovanja, u Istri. Na putu do klonje, prošao sam pored Saške, koja je u sobi u kojoj sam pre šesnaest godina upoznao Nadu, isleđivala Nadicu.

“I progutala si tu tabletu? Jesam li ti rekla da ne uzimaš ništa što ti nepoznati ljudi nude?!“

“To si mi rekla pre jedanaest godina. A i ovo nisu bili nepoznati ljudi, škola ih je dovela. Ali, ne brini, ništa posebno mi se nije dogodilo.“

“Pa, počela si da pališ grad, dete!“, zakikotala se Saška.

“Ne, počela sam da palim dva dana pre nego što su mi dali tabletu. Kažem ti, ništa posebno se nije desilo! I? Kada ćemo da idemo? Dosadno je, do bola!“

„Idite odmah“, dobacio sam im iz predsoblja, “ti, malecka, nisi ni morala da se maltretiraš da dolaziš, ali bilo je korisno čuti šta imaš da kažeš.“

Ona je samo besno frknula:

„Čula si ga, mama. Nisam ni morala da dolazim! Dođeš mi sto dinara za laganje. Idemo. Doviđenja“, dobacila mi je u prolazu i šmugnula ka izlaznim vratima.

„Izvini. Jebiga“, pravdala mi se Saška.

„Izgleda da je upala u kazanče s av-avom kad je bila beba“, namignuo sam joj. „Oдох da serem, čujemo se kasnije.“

Poljubili smo se i ona je, javivši se prisutnima, koji to jedva da su i registrovali, izašla iz stana.

*

Seo sam na klozetsku šolju, čija je plastična daska bila topla posle nekog od gostiju, i zagledao se u pod. A onda mi je u klonju upao Šestić.

“U jebote, izvini! A ja ih lepo pitam je l’ ima nekog unutra a oni kažu da nema!“, govorio je, izvrćući kesicu s kokainom na veš-mašinu.

„Vidi ovog! Je l’ ne može to da sačeka da ja izađem!“, dreknuo sam sa šolje.

“Ne može, druže. Ne bi verovao šta sam sada gledao. Cimnem ja Prleta da uzmem malo, je l’, ovoga, i...“

„Prleta si cimnuo? Pa, ti si ludi narkoman!“

„Jesam, ali rekao sam mu da se nađemo kod Kikijevog drveta. Mislim, jebiga, čuo si šta je u bolnici rekao, da ne jure mene nego tebe...“, zastao je usred rečenice da bi ušmrknuo lajnu.

„Čekaj, čekaj, bre! Nije ti palo na pamet da će da te prate?“

“Jeste“, odgovorio mi je, sagnut nad kokainom koji još uvek nije ušmrknuo. „Idem ja ka drvetu, njih dvojica su već tamo, mislim se, možda sam se zajebao, možda je trebalo da cimnem Rikija iz Jerkovića...“

„Rikija iz Jerkovića!? Pa, koliko ti imaš dilera, čoveče?“

„Ne pitaj. I krenem ja ka drvetu, kad, brate, tri interventne, iz tri različita pravca, pravo na njih!“

“Ajde?“

“Da! I klinici pripucaju!“

“Na interventnu?“

„Da! I krene opšti rat u bloku, i Prletu metak u glavu, a ovaj drugi mali pobegne! I par pandura je ostalo da leži. Šou“, zaključio je on izlaganje i krenuo da ušmrkne.

„Čekaj! Čekaj! Odakle ti na kraju kokain?“

„Pa, od Rikija iz Jerkovića“, nasmejao se i zamalo dunuo u beli prah na beloj plastici. „Ups.“

„I šta će ti uopšte kokain, čoveče? Na av-avu si!“ Pogledao me je savijen, očima tužnog psa.

„Nisam ga još uzeo. Strah me je šta će da mi napravi.“

„Čega te je, bre, strah? Pa, je l' vidiš da se sve oko nas raspada!“

„Vidim. Vidim. Zamisli kako bi bilo da ja ostanem jedini normalan u zemlji? Ja, koji sam potpuno lud“, zamislio se nakratko i napokon povukao liniju. „Jao, požuri, mislim da će i meni da se prikenja.“

„Odvratan si, odvratan!“, uzviknuo sam, ustao sa šolje i izleteo napolje.

„Ej, nemoj da ideš u klonju, tamo je pisac!“, obavestio me je stric kad sam se vratio u dnevnu sobu.

Tamo više ništa nije ličilo na okupljanje posle sahrane. Izgledalo je kao najbolja žurka na koju sam ikad upao. Bez muzike, doduše. Nisam mogao da sedim. Usrao bih se u gaće. Prišao sam maćehi.

„Daj mi, molim te, jednu šoljicu kafe.“

„Evo, taman je Ljubica skuvala“, rekla je, s kežom, od uveta do uveta. „Otkad ti piješ kafu?“

„Nije za mene“, odgovorio sam i pošao ka izlaznim vratima.

„Stani!“, dreknula je za mnom. „Stani. Ovo je, ovo je... ja ne umem da opišem šta se ovo događa“, gledala me, razrogačenih očiju.

„Ništa, ništa, samo su nas malo pukle emocije“, potapšao sam je po ramenu i izašao iz stana.

*

Sipao sam na stepeništu jedan av-av u kafu i dok sam prošao pored Kljovinog obezbeđenja i sišao u prizemlje, on je u njoj već bio rastvoren. Tamo je, kako sam i pretpostavljao, bila baba progoniteljka.

„Gospođo, jeste za kaficu?“, pitao sam je i pružio joj šoljicu kafe na tacnici s plavom bordurom.

„A je l' hoćeš ti, sine, da ti baba zauzvrat da bombonu“, nakezila se ona i ispružila dlan, na kome je bila tableta av-ava.

“Pa, zar i vi, gospođo, dilujete?”, zbunio sam se.

„Pridi, pridi bliže.“

Približio sam se i pogledao je u oči. Bile su to oči ribe iz Mirijeva. I ne samo ribe iz Mirijeva.

„Au, jebote, da već ne sanjam, pomislio bih da sanjam.“

“Ne lupetaj. Kao što sam već rekla, nije bitno ko sam ja, ovde si bitan ti.“

U tom trenutku, u haustor je uleteo jedan od dvojice likova koji su čuvali ulaz u zgradu, valjda da proveri ko to tu brblja.

„Ej, matori, evo kafa, poslala udovica odozgo“, srdačno sam se nasmejao i pružio mu šoljicu.

„Ovaj, hvala, ali ispred zgrade smo nas dvojica...“, rekao je zbunjeno i srknuo malo.

“Pa, ništa, reci kolegi da nismo znali i izvini mu se u naše ime.“

On se potom vratio na svoju poziciju, a meni se zavrtelo u glavi. A onda mi je krenula krv na nos. Kao iz potoka. Stropoštao sam se na kolena. Baba-riba je klekla pored mene.

“Šta je život, u stvari? Obrati malo pažnju na tvog prijatelja, pisca. Zar nisi primetio koliko ste vas dvojica slični? Deca razvedenih roditelja. Bivši pankeri. Propali studenti prava. Čak vam obojici babe i dede žive na Novom Beogradu...“

Bol u glavi se pojačao, krv je liptala po podu i ja sam svom snagom pritisnuo lice šakama.

“Da sam na tvom mestu, zapitala bih se da nisam samo plod mašte te budale.“

“Ma, daj, bre, to je najveće sranje koje sam ikad čuo, stenjao sam. “To ne može da prođe čak ni na ovoj tvojoj gudri... On mene da izmišlja... Mogu samo ja njega da izmislim...“

„Dobro, dobro, ali, zamisli, nešto mu se desi i samim tim i ti nestaneš! A, evo, upravo mu se dešava. Znaš i sam kako kokain radi na loše vesti. Trči gore i daj mu av-av! Jedini ga on nije uzeo!“

„Znači, cela ova predstava je samo da bi se Šestić uradio av-avom? Ha-ha-ha...“, stenjao sam sa patosa.

“Ovo je trenutak u kome ja nestajem, a ti ostaješ sam i donosiš ispravnu odluku. Hajde, ljubi te baba.“ Prišla mi je, klekla, poljubila me u čelo i izašla napolje. Krv je prestala da curi.

Ostao sam da klečim, okrenut ka ćaletovoj čitulji. Gledao me je odozgo hladnim mrtvačkim pogledom i ja sam rešio da, u ime svih naših zajedničkih uspomena, ustanem, odem gore i nakljukam tog bednog Šestića av-avom. Za svaki slučaj.

*

Prošao sam još jednom pored ćaletovog ledenog pogleda pri ulasku u stan, a tamo su se gosti okupili oko Šestića, koji je ležao na tepihu.

„Sinovac, pisac je kolabirao!“, raportirao mi je stric, držeći mu glavu.

„Zvali smo hitnu pomoć, ali su nam rekli da nemaju slobodnih vozila, a kako stvari stoje, neće ih imati ni narednih dana“, dodala je moja strina. „A šta je to s tobom? Išla ti je krv na nos?“

„Ne, ne, jeo sam slatko od šumskih jagoda. Sklonite se da mu pomognem.“

Prišao sam Šestiću koji je, bled kao krpa i polusvestan, ležao dok su mu niz levi obraz curile bale.

„Dajte mi vode!“, viknuo sam i neko je rekao: „Evo!“

Zatim sam iz džepa izvadio jedan av-av i krenuo da ga gurnem Šestiću u usta, što sam diskretnije mogao. „Ajde, gutaj.“

„Ne, ne... pusti me da crknem... ne mogu više...“, mrmljao je, a ja sam iskoristio to što je otvarao usta da mu na silu uvalim tabletu. Sledeće sekunde Dušanova ruka dodala mi je vodu.

„Hajde, popij to, kretenu, nemoj da si glup!“, gurao sam mu čašu na usta, a voda mu se slivala niz bradu.

„Ne... ne... bolje da crknem nego da me sjebe to tvoje sranje.“

„Samo da znaš, tvoj ujak ti je poručio da ne budeš pička sad kad je najbitnije!“

On me je pogledao sumnjičavo.

„Ajde. Gutaj“, naredio sam mu. Ostali su stajali oko nas i čekali. Šestić je napokon progutao tabletu i za njom popio vodu. Odmah posle toga, pridigao se i seo. Pogledali smo se. Potapšao sam ga po ramenu.

„Eto“, rekao sam, „sad si kao nov. A sad, idem da se konačno iserem kao čovek.“

Na putu ka klonji, jedna tetka, kućna prijateljica koja je insistirala na krznu oko vrata čak i preko leta, pitala me je: „A šta si mu to dao? Šta mu se desilo?“

„Premor, gospođo, premor. Dao sam mu vitamin C.“

*

Ležao sam na kauču, na Karaburmi, i gledao drugi dnevnik.

„Najnovija u nizu neverovatnih vesti koje nam stižu jeste i ta da se vlasnik korporacije *Sigma*, multi-milijarder Predrag Zelenović, pridružio beskućnicima koji žive na ćošku Bulevara despota Stefana i ulice Džordža Vašingtona. Da pogledamo prilog.“

Na snimku se video Zelenović, u armani odelu, kako sedi između dva odrpana bradata klošara, i prosi. „Šta vas je navelo na ovaj korak?“, bilo je pitanje reportera. „Šta me je navelo? Pa je l' znaš ti koliko sam ja para pokrao?! I za vreme Slobe! I posle Slobe! Brda! Brda para! Dosta je bilo, sad hoću da budem s ovim momcima, ovde, a pare ću sve da podignem s tajnih računa na Kajmanskim ostrvima i zapalim ih“, kezio se Zelenović, a levi bradati mu je dobacio: „Nikoga nisi pitao da sedneš s nama, ua!“. „Evo, evo“, počeo je Zelenović da vadi lovu iz džepova i da im gura u ruke. „Je l' ovo dovoljno da se postane član vašeg društva?“

„Ah, pa dobro, ako je situacija takva, i ako čovek nema gde, onda okej“, rekao je drugi bradati, grabeći pare. „Alava strvino, prodaćeš našu slobodu za šaku tajkunskih para!“, iznervirao se prvi bradati i udario ga po rukama. „Momci, momci, ne svađajte se! Evo, ako je problem, sedeću ja preko puta, kod pekare“, smirivao ih je Zelenović, a u kadar su počeli da uleću i slučajni prolaznici koji su grabili novčanice s trotoara.

„Šta reći“, zaključila je voditeljka, „Na ulicama smo sreli i grupu građana koja je, vraćajući se s jedne sahrane, svratila do skupštine, navodno s namerom da je zapale. Građani su insistirali da nisu uzimali nikakve tablete i da ih je na ovaj poduhvat naterala bezizlazna situacija u kojoj se društvo nalazi. Da pogledamo šta su naše kamere zabeležile na licu mesta.“

Na ekranu se pojavilo znojavo lice mog strica i ja sam počeo slatko da se smejem. „Kakve, bre, tablete! Ne trebaju meni nikakve tablete da mi kažu šta treba da se radi! Treba da se pali! U pravu su ona deca što pale sve živo! Treba da se pali i živo i mrtvo!“

„Tako je!“, dreknula je ekipa od njih desetak oko njega, među kojima su bili moja strina, iza nje moja maćeha i još nekoliko gostiju sa ćaletove daće, a skroz pozadi Dušan, koji je odnekud iskopao

zastavu duginih boja i njome vitlao. "Ali, šta ćete da radite kad se suočite s policijom?", pitao je reporter, a kamera se okrenula prema dvostrukom kordonu, koji je bio formiran da štiti skupštinu od nekoliko sličnih grupica koje su se okupile s istom namerom kao i banda mog strica. "Mi nećemo stupiti u akciju dok god policija ne pređe na našu stranu! Stajaćemo ispred njih i čekati, a onda ćemo svi zajedno da palimo!", zagrmio je moj stric. "Ja sam gej!", uzviknuo je Dušan iz pozadine, a neka dva lika koja su prolazila, prišla su mu. „Šta si ti?“, zarežao je jedan. Prilog se tu prekinuo.

„Dragi gledaoci, situacija je manje-više slična u svim delovima zemlje. Ono što je zanimljivo jeste to da je epidemija požara nakratko zaustavljena najnovijim dešavanjima, ali šta će se dalje desiti niko ne ume da kaže. Jedini iz vlade raspoložen za razgovor sa javnim servisom bio je ministar vera, prostornog planiranja i životne sredine Dragoljub Batrović, i on je večeras sa nama u studiju. Ministre, šta se ovo dešava i šta vlada namerava da učini?“

„Dešava se opšte ludilo, a vlada nema pojma šta da radi. Nismo imali pojma ni za manje stvari. Setite se samo onih suša od prošlog leta i onog stravičnog snega od prošle zime.“

“Ali, ministre, kako možete tako da pričate? Jeste li otkrili nešto više o tim multivitaminskim tabletama? Ko je to uvezio? Kako je to stiglo do tako velikog broja građana?“

„Kakve crne multivitaminske tablete?! To vam je jedna neviđena gudra! Kakve veze ima ko je uvezio, verovatno je podmićeno nekoliko ministarstava da bi se ta akcija izvela. Ko zna, verovatno i moje. Mogu da kažem samo: svaka čast.“

„Kome svaka čast, gospodine Batroviću?“

„Onom ko napravi tu tabletu! Evo, ja sam probao jednu, bio sam dobrovoljac u ime vlade, uzeo sam ja jednom i LSD, na svadbi mog brata od ujaka, u Budvi. Bilo je super, ali ovo je neverovatno!“

„Uzeli ste tabletu?“, ustuknula je voditeljka. "I? Šta vam je sada?“

„Sad mi je do jaja!“, dreknuo je Batrović. "Eh, da mi je ovo ranije prošlo kroz organizam, ne bi se Dragoljub Batrović maltretirao deset godina po šugavim advokatskim kancelarijama nego bi išao da jebe po Italiji, ko njegov prađed Milo!“

“Ministre...”

“A najzanimljivije od svega jeste to što su mi uzeli krv i nisu ništa pronašli! To jest, malo mi je pojačana sedimentacija, ali to mora da je od onog kupleraja u Mirijevu, u koji sam vodio one Bugare. Nema traga nikakvoj hemikaliji! Ništa se ne vidi! Kao da nisam ništa uzeo, a promena je očigledna, je l’ tako?“, dreknuo je.

“I više nego očigledna...”

„Hajde, lutko, uzmi i ti jednu, pa da odemo malo u montažu, a?“, namignuo joj je i spustio jedan av-av u čašu s vodom.

“Ne dolazi u obzir! Molim vas, udaljite ministra iz studija!”

U kadar je uleteo jedan od ministrovih telohranitelja i zgrabio voditeljku za revere.

“Ko, bre, da udalji mog ministra, kurvo?! Popij to ili bijem!”

„Samo, sabrano, Mirko“, dobacio mu je Batrović.

„Reklame, reklame!“, dreknula je voditeljka. Ekran je, na sekund, bio crn, a onda je krenula degenska reklama za pivo s četiri kilava jadnika koja se, ispijajući pivčinu, pripremaju za nastupajuće dugo toplo leto. Promenio sam kanal, a tamo su isto išle vesti.

“I, pre sporta koji je, videćete, bio prepun zanimljivosti, još jedna vest iz crne hronike! Kontroverzni novobeogradski biznismen Petar Drobnjak, zvani Pera Kljova, ubijen je danas u stanu svoje majke, na Novom Beogradu. Kako nezvanično saznajemo, ubistvo je počinio njegov telohranitelj, koji je ubio i dvojicu svojih kolega, a zatim počinio samoubistvo. Zanimljivo je da se ovo desilo samo kilometar od bloka u kome su u obračunu smrtno stradali jedan ulični diler i jedan pripadnik interventne brigade MUP-a, o čemu smo govorili na početku ovih vesti. Portparol javnog tužilaštva, gospodin Baletić, još uvek ne odgovara na naše pozive.”

Okrenuo sam Animal Planet. Grupa hipika pila je batine od kitolovaca sa Farskih ostrva, jer su pokušali da ih spreče u tradicionalnom godišnjem masakru džinovskih vodenih sisara.

*

Izašao sam na terasu. Sve je izgledalo okej, osim što su se iz daljine povremeno čuli urlici drogiranih građana. Pogledao sam u nebo. Nekoliko vatrenih kugli lebdelo je iznad Krnjače. Vrtele su se u krug, letele levo-desno, iz daljine se začulo nekoliko rafala, posle čega su nestale u pravcu Višnjičke Banje, preletevši tačno iznad

moje glave. Bilo ih je četiri. Osetio sam kako mi krv curi na nos i obrisao je palcem i kažiprstom.

Zazvonio mi je mobilni. Skrivena identifikacija.

„Alo, matori, ludnica, a?“, smeja se Kiki.

„Ludnica, komandante.“

“E, tek ćeš da vidiš šta je ludnica! Brat ti tvoj garantuje, odlepićeš od nevere!”

„Jedva čekam, komandante.“

“Šta bulazniš komandante, komandante, koje su ti to seljačke fore? Nema ovde komandanta, svi smo mi komandanti! Je l' jasno?”

„Jasno, komandante!”

„Daću ti ja komandanta, muflonu jedan! Aj, čujemo se, gledaj sutra vesti“, bilo je poslednje što je rekao pre nego što je prekinuo vezu.

Pozvao sam, zatim, Šestića da proverim kako mu je. Bio je nedostupan. Posle njega, pozvao sam kevu.

„Kako ti se dopalo opelo?“, pitao sam je.

„Sramota. Jesi li gledao dnevnik? Stric ti je postao zvezda“, pitala me je.

„Jesam, sjajan je.“

„Nego, neko je pre petnaestak minuta zvonio na interfon, ali nisam htela da otvorim. Pogledala sam video-nadzor i nisu bila dvojica nego jedan, u trenerci, i ćelav.“

„Nikom ne otvaraj, sad ću da dođem.“

*

Izašao sam na ulicu i dobro osmotrio oko sebe. Zaključivši da je u karaburmskoj pomrčini nemoguće utvrditi bilo šta, krenuo sam oprezno nizbrdo, ka sokaku u kome sam parkirao audi, držeći ruku na pištolju. Taj mali manijak je imao daleko više iskustva u ovim stvarima od mene. Ipak, stigao sam do audija i ništa se nije desilo. Sagnuo sam se da proverim da nema nečeg ispod kola i izgledalo je kao da nema ničeg, mada moje oko verovatno nije bilo u stanju da detektuje modeme eksplozivne naprave kakve su verovatno koristili Prle i Tihi. Seo sam u kola i upalio motor. Nisam eksplodirao. Nagazio sam gas i krenuo ka centru.

Prošao sam kroz sva crvena svetla na putu do keve i nisam bio jedini. Prošao sam pored kevine zgrade, na prvi pogled ispred nije bilo nikog, pa sam skrenuo iza ćoška, parkirao se i izašao iz kola.

Video sam debelog lika sa šestog sprata, koji je, u majici na bretele, izveo pudlicu u šetnju.

“Oni će tebi povodac! E nema više povoca za tebe, Ivice, nema!“, izgnjavio je pudlicu po glavi i pustio je ka obližnjem drvetu., „Dobro večer, komšija“, obratio se, zatim, meni.

„Dobro večer“, odgovorio sam.

„Konačno, sloboda“, rekao je, s osmehom, od uveta do uveta.

“Konačno.“

Ostavio sam ih i u nekoliko koraka stigao do kevinog ulaza. Uzeo sam pištolj i repetirao ga. Metak je izleteo sa strane. Okej, jedan metak manje, ali jedan je zato sigurno bio u cevi. Ušao sam. Pritisnuo prekidač za svetlo. Nije radio. Prošao sam uza zid, pored sandučića, do staklenih vrata koja su vodila do lifta. Jebote, bio sam laka meta svakome, samo ako si se setio da čučne. Došao sam do lifta i opet pritisnuo prekidač za svetlo. Opet ništa. Zastao sam na trenutak, razmišljajući da li da pozovem lift. Onda sam, ipak, odlučio da krenem peške, po mraku, oslanjajući se uglavnom na čulo sluha i to što sam bio u patikama, pa, samim tim, skoro nečujan.

Na trećem spratu kao da sam čuo neko komešanje iznad sebe, pa sam nastavio da se penjem četvoronoške. Na četvrtom spratu zatekao sam komšiju Peru kako kleči Tihom na leđima i uvrće mu ruku. Sledeće sekunde, okrenuo se hitro kao mačka, držeći pištolj u ruci.

“A, to si ti, komšo! Zamalo da te smaknem! Ej, vidi šta sam ulovio! Malog dizelaša, je l' se ovo tako zove?“ Klepio je Tihog po glavi, a ovaj je prošištao: “Jebaću ti ćerku, matori.“

„Moja ćerka je na stipendiji iz onog njenog klavira u Austriji! Daleko od tvojih prljavih ruku“, dreknuo je komšija Pera i opalio ga iz sve snage po celavo očišanoj glavi. „Komšo, vidim da si i ti naoružan, to je dobro, svi treba da budu naoružani. Hajde, ljubim te, drži mi ga na oku, dok ga vežem.“

„Evo, sad ću, komšija“, rekao sam, obišao oko njih i uperio pištolj malom ludaku u glavu.

“On će meni naoružan da vrebava po zgradi. Pa, ja sam išao u šezdeset treću padobransku, alo!“, prekinuo je vezivanje kaišem s pantalona i opalio mu čvrgu, “Ja sam Vukovar prošao! Dok si ti sisao maminu sisu!“, lupio mu je još jednu čvrgu. „Šta da ti radim... Da li da

te prikoljem i dam onom debelom da mu budeš hrana za pudlicu? Je l' to da uradim?", dreknuo je, zadenuo pištolj za pojas i izvadio nož. „Nemojte, komšija, da prljate ruke“, reagovao sam. „Komšija, klao sam ja već. Za mene je to kao pranje ruku“, zarežao je, a kapljica pljuvačke pala mu je na prosedu bradu i presijavala se na mesečini i svetlosti uličnih svetiljki.

„Dobro, časno ime onda da ne isprljate.“

“Oh, isprljao sam ja svoju čast litrama alkohola koje sam u sebe ulio. Majci da se izviniš što sam joj ono jednom tražio da mi pozajmi stolicu da se obesim. Bio sam prokleta pijanica umesto da budem ono što je oduvek trebalo da budem, super-heroj!”

„Najbolje bi bilo da zovete policiju. Ovaj je danas ubio jednog iz interventne, kovaće vas u zvezde na Dnevniku.“

„Jesi li ti video taj Dnevnik o kome pričaš? To je jedna jebena lakrdija! Neka se budale koje plaćaju pretplatu sada upitaju zašto to rade!“, dreknuo je. „Hteo sam da kažem, mislim da vam se više isplati da ga ne ubijate. Šta će vam to u životu?“

“A kakve veze imaš ti s njim, komšo?“, posumnjao je odjednom komšija Pera u moje namere.

“Pa, mene je čekao.“

“Šta, to ti je drugar?!“, zabezeknuo se, a brada mu je zadrhtala.

“Ne, ne, čekao je da me ubije.“

„Nisam, nisam, samo sam hteo da porazgovaramo... da se dogovorimo...“, počeo je odjednom da kuka Tih i sa patosa, a meni se, čak, učinilo da je bio iskren.

„Uši ti se crvene koliko lažeš!“, dreknuo je komšija Pera i udario mu šamar preko levog uveta. „Mog komšiju da ubiješ! Mog komšiju! Mog anđela koji me je izlečio od alkohola!“

„Nisam vas ja izlečio...“, zaustio sam, ali me je komšija Pera prekinuo.

„Jesi! Dao si mi onu tabletu! I još hoćeš da zovem muriju? Pa da im ovaj mali peva o tebi? Ti si, komšija, uz dužno poštovanje, amater!“

„Jesam, priznajem.“

„Slušaj, idi gore do majke i prenesi joj moje izvinjenje, a ja ću da se pobrinem za ovoga ovde.“

“Šta ćete da mu uradite?“

„Šta god da mu uradim“, odgovorio mi je komšija, „neće ti više smetati, imaš moju reč. Ovog malog na moju dušu, Bože“, obratio se petom spratu, a ja sam mu rekao: „Dobro, hvala. Prijatno.“

*

„Sve je pod kontrolom, nema razloga za brigu. Ej, izvinio ti se komšija Pera za neku stolicu što je hteo da zajmi.“

„Nema šta da se izvinjava, bio je pijan kao letva. Međutim, u poslednje vreme, četničke pesme peva isključivo trezan.“

„Da, možda bi trebalo da ga izglasate za predsednika kućnog saveta.“

„Mo’š misliti. Ja ću biti novi predsednik kućnog saveta! Ja jedina imam zdrav program za progres ove stambene zgrade! Solarne panele na krov, pa nek se slikaju ovi iz elektrodistribucije!“, uzviknula je ona. „Nego, napravila sam na brzinu pitu, pošto si već rekao da ćeš da svratiš, hajde da pojedješ dva-tri parčeta i da pogledamo šta ima novo na vestima.“

„Hajde.“

Najnovija vest, međutim, bila je neverovatna, čak i za moje pojmove.

„Amaterski snimak, koji se već dva dana nalazi na Jutjubu, možda krije tajnu požara koji su podmetani u Beogradu prethodnih dana. Isprva se mislilo da je reč o korišćenju vizuelnih efekata, ali stručnjaci kažu da je ovo autentično. Pa, da pogledamo.“

Na snimku se videla učionica, a čule su se dve klinke kako snimaju odeljenje i diskutuju ko liči na vampira, a ko na vukodlaka. U pozadini se čula nastavnica kako predaje. „Peđa ima toliko dlakave noge, on mora da je vukodlak“, šaputala je jedna, a druga se zakikotala. „Vesna, prekini!“, upozorila ju je nastavnica i nastavila s predavanjem. „A Nikola ima tako moćan friz da noću sigurno sisa krv starijim osnovkama“, nastavila je prva, a Vesna joj je, kroz smeh, dobacila: „Ti nisi normalna!“

„Ej, šta je ono?“, rekla je naglas klinka koja je držala telefon, a nastavnica je besno uzviknula: „Šta je sad, Petrovićeva, pobogu?!“ Petrovićeva je, međutim, otvorila prozor i snimala nebo, na kome su se videla dva jarko žuta svetla kako lebde na nekoliko desetina metara iznad krova škole. Ostala deca sjatila su se na prozore i počela uglas da urlaju, a onda je jedno svetlo ispalilo kratak vatreni

mlaz na školu koja je buknila. Tu je počelo opšte vrištanje i snimak se prekinuo.

„Uopšte nije dobro što stanujem na poslednjem spratu“, zaključila je keva.

Od snimka mi je zalogaj zastao u grlu, pa sam ga proterao gutljajem jogurta.

„Izvini, samo sekund“, rekao sam, uzeo mobilni, otišao u svoju nekadašnju sobu i pozvao Sašku.

„Medo, kako si mi samo nedostajao!“, odlepila je od sreće.

“Ej, tvom detetu u postavljanju požara pomažu vanzemaljci!”

“Ona kaže da to nisu vanzemaljci.”

„Znači, videla si snimak?“

„Jesam. Kao *Kloverfild*, čoveče.“

“I ti voliš *Kloverfild*?”

„Sečem se na *Kloverfild*!“

“I ja. To je jedini film koji sam u dvadeset prvom veku gledao u bioskopu.“

„Medo, ko zna šta bi ti se sve sviđalo da ideš češće u bioskop, ha-ha-ha?!“, smejala se Saška, a smejaoo sam se i ja.

„Dobro, misliš da ne vredi da dolazim i da je ispitujem?“

“Ne, ne, to nikako! Oboje je nerviramo, a ti naročito! Mislim, razumem je, koliko može kremacija da bude zabavna jednoj šesnaestogodišnjakinji, pa makar i onakva, hi-hi-hi...”

„Nije trebalo da je dovodiš.“

„Jeste, pa da zapali još nešto. Dosta je bilo paljenja. Ipak je ona maloletna, a ja njen staratelj.“

“To ćemo još da vidimo“, dobacila je Nadica iz pozadine.

„Okej, bolje da prekidamo“, rekla je zatim Saška, gotovo šapatom. „Hoćemo sutra da doručujemo kod tebe?“

“U principu, da.“

„Hej, moram još nešto da ti kažem. Moje dete nije jedino koga ne šljaka tableta.“

“Ne?“

“Ne. Iskreno, trudila sam se i trudila, ali ja sam sebi sve vreme ista. Mogu, ako želiš, da zgutam još jednu, pa da vidimo šta će se desiti.“

“Ne lupaj. Dobro je što je tvoje dete talenat nasledilo od tebe, a ne od Edija Vedera.“

“A, sećaš se Vedera! Pa, ja tebe obožavam!”

„Laku noć, Saška.“

„Laku noć, medo. Vidimo se ujutru.“

Vratio sam se kod keve u sobu, a ona mi je rekla: „Opet ti je stric bio na televiziji. Hteo je da organizuje takmičenje u preferansu između policajaca iz kordona i protestanata, samo, niko od policajaca ne ume da igra preferans.“

Sedeo sam s ćaletom u korpi panoramskog točka, u luna-parku, na Kalemegdanu. On je bio mojih godina, a ja mali.

„Ovo je bolje od Orebića, a?“, kezio se on, mlad, zdrav i prav, držeći se za metalne ručke, prefarbane crvenom, od sunca ispucalom farbom. U ustima mu je bila cigareta.

„Bolje je. Barem je dan“, odgovorio sam, čudeći se svom mekanom dečjem telu.

“A? Kakav si trbonja bio kad si bio mali! Ha-ha-ha, devojčice jedva da su te primećivale“, nasmejao se, a ja sam ga mrko pogledao.

“U redu, u redu, izvini, zezam se malo“, pomazio me je po kosi, a točak se, uz škripu, pokrenuo. Samo nas dvojica smo se vozili. Kad se točak zaustavio, bili smo na desetak metara iznad zemlje, a ostale korpe su se, škripeći, klatile na vetru.

„Sećam se ove vožnje“, rekao sam mu.

„Je l’da?“

„Da. To je bilo kada ste se keva i ti najviše svađali. Naš prvi i poslednji pokušaj razgovora muškarca s muškarcem.“

„I?“

„I to je sve čega se sećam“.

„Onda je razgovor zaista bio samo pokušaj. Slušaj, ne vredi da ti se izvinjavam zbog bilo čega. Ja sam samo običan čovek, koji se rodio, živeo, pravio greške i umro pre penzije. Ti si zvezda, ovde.“

„Kome sam ja zvezda, šta sereš?“

„Nisi ni svestan, sine. Uvek ima neko ko sve vidi šta ti radiš. I uvek taj neko gleda tebe, a ti njega nikada nećeš videti, dok god si živ.“

„Baš preteruješ s religijom otkako si umro“, rekao sam, a točak se ponovo pokrenuo i pomerio nas na sam vrh panorame. Nebo je bilo plavo, oblaci crvenkasti od sunca koje je zalazilo, a vetrić nam je mrsio frizure iz osamdesetih.

“Ti si taj koji je previše religiozan, sine. Ovo što sam ti rekao moglo je da se odnosi i, recimo, na čitaoca knjige u kojoj si ti glavni lik.”

“I ti počinješ s tim sranjima!“, pobesneo sam. „Sad ću da iskočim!“

“Ne, ne! To je samo lep recept za život - zamisliš da si junak romana i da to što radiš čita makar jedna osoba. Bićeš bolji čovek. To je sve“.

„Okej, ako je tako, onda dobro. Živeti život kao da si junak romana, to je kul, ćale. Šteta što mi to nisi ranije rekao.“

„Jesam, na ovom istom mestu, u ovom istom trenutku. I ne krivim te što si zaboravio.“

Točak je krenuo nadole i zaustavio se desetak metara iznad zemlje. Namrgođen, gledao sam ispred sebe, ka ćošku Strahinjica bana i Tadeuša Koščušskog.

„Šteta što ne vidiš ovu gomilu nasmejanih ljudi oko nas“, rekao je ćale. “Ni onda ih nisi video. Bio si opsednut pogledom s panorame.“

Zatim je iz žbunja izleteo Šestićev ujak i uleteo u jednu korpu, trenutak pre nego što se točak ponovo pokrenuo.

„Džoni Surovi vozi se za džabe još jedan krug!“, dreknuo je pobedonosno.

U međuvremenu, mi smo ponovo bili na zemlji i ja sam osetio da je vreme za rastanak.

„Znači, nije me stvorio tamo neki Šestić?“, upitao sam, za svaki slučaj.

“Ne, bre, stvorio sam te ja, s moja dva jaja“, nasmejao se ćale i ugasio cigaretu sebi u šaku.

Petak

Trgnuo sam se iz sna. Napolju je bio dan. Pogledao sam u telefon. Sedam i trideset. Nijedan propušten poziv. Nijedna poruka. Okrenuo sam se, rešen da još malo odremam kada mi je neko pokucao na vrata. Skočio sam i u dva koraka, na prstima, stigao do špijunke. Šestić. U crnoj majici i crnom šortsu. Otvorio sam mu.

„Prijepolje“, rekao je.

„Jebote, pa zar to nije večeras?“

„Je l' znaš ti gde je Prijepolje?“

„U Crnoj Gori?“

„Je l' me zajebavaš? Uključi televizor.“

Uključio sam televizor. Na prvom programu išla je hiljadita repriza „Boljeg života“, a preko gornjeg dela ekrana kairon: „Na hitnoj sednici Saveta bezbednosti UN odlučeno je da se Srbiji uvedu sankcije, s obrazloženjem da je iz naše zemlje potekla epidemija anarhističkog ludila, koje je zahvatilo celu Evropu. Sankcije će ostati na snazi sve dok se država odlučno ne obračuna sa narkodilerima koji distribuiraju drogu pod uličnim nazivom *av-av*, a koji su, navodno, državljani Srbije. Na ulicama svih većih evropskih i srpskih gradova i dalje je kaos. Više u vestima u 18 časova. Živela sloboda“.

„Je l' vidiš?“, pitao me je Šestić, strogo.

„Vidim. Šta to znači? Zbog sankcija ćemo teže da uđemo u Crnu Goru?“

„Je l' me zajebavaš?“

„Malo.“

„Hajde, polazi.“

„Okej“, odgovorio sam mu, strpavši kesu s preostalim *av-avom* u džep, „ali, prvo da svratimo do audija da uzmem pušku.“

*

Na benzinskoj pumpi u Višnjičkoj, dočekaio nas je debeli pumpadžija ozarenog lica.

„Dobro jutro, gospodo, benzin danas džabe, pa čak i za vozila koja ga gutaju“, rekao je, aludirajući na Šestićev džip.

„Stvarno? Zašto džabe? Ti si odlučio da bude džabe?“, pitao ga je Šestić.

„Tako je. Lično ja. Gospodar ove pumpe u ovom trenutku.“

„Sipaj onda do vrha, gospodare“, odgovorio mu je Šestić hladno, a debeli se, oduševljen, uhvatio za crevo.

„U, jebote, ala si namrgođen od jutros. Je l' to trema pred nastup?“, bockao sam ga.

„Jeste.“

„Ej, idem ja da nam uzmem neke sokove i neku čokoladu.“

„Moj ti usput“, odgovorio je hladno.

„Gospodine“, obratio mi se debeli kad sam izašao iz kola, „asortiman iz radnje ćete morati da platite.“

„Je l' primete evre?“

„Gospodine, ako treba, primamo i dinare“, odgovorio je, uz široki osmeh.

Uzeo sam tri litra soka od pomorandže i četiri milke i došao na kasu. Tamo je stajala slatka pegava devojka, očigledno preplašena od stanja u kome je bio debeli. „Samo ovo, gospodine?“

„Možeš i benzin da mi naplatiš.“

„Ne smem, gospodine“, nagnula se ka meni, „ubiće me ako naplatim nekome benzin. Izgubiću posao zbog njega.“

„Što ćeš ti da izgubiš posao, ako on pravi sranja?“

„Jer je on šurak vlasnika pumpe!“

„Šta da ti kažem, razvedri se, sve će biti u redu. Evo, uzmi bombonu“, rekao sam i pružio joj av-av. Ona ga je pogledala zabezeknuto.

„Ovo je ono s televizije!“

„Jeste.“

„Pa, snimiće vas kamera kako mi to nudite!“

„Zabole me.“

Ona je, zatim, pogledala levo i desno, da se slučajno nije neko sakrio među police sa žvakama i gledao nas, a onda je zgrabila tabletu iz moje ruke i strpala je u usta.

„Da samo znate koliko sam ovo jurila. Dvesta evra sam nudila i niko nije mogao da mi nađe! Čak ni svi oni cimerkini dileri! Hvala vam, hvala.“

„Koliko sam dužan za sokove i čokoladu?“

„Ma, ništa, platiću ja, ionako imam popust.“ Nisam hteo više da se preganjam s pegavom, pošto sam video da je debeli završio tankiranje i nešto trućao Šestiću.

„Gospodine, je l' vas nešto smarala moja koleginica?“

„Ne, bila je sjajna. Doviđenja.“

„Srećan put, gospodo. A vi, gospodine“, dodao je Šestiću, „osmeh na brk!“

„Na moj kurac, trk“, odgovorio mu je Šestić prilično ravnodušno i nagazio na gas.

*

Naplatnu rampu kod Bubanjskog potoka prošli smo bez problema, jer se nekoliko radnika, pa čak i radnica, skinulo golo i skakalo pored podignutih rampi, pokazujući vozilima da slobodno prođu.

„Što si se ti tako umusio?“, pitao sam Šestića. „Anarhija je prirodno stanje svakog čoveka. Šteta je što treba da se izdrogira da bi to izašlo iz njega. Ne vidim nijedan razlog zašto bih bio euforičan.“

„Pa, je l' se ne osećaš bolje sada?“

„Osećam se.“

„Pa što se ne smeješ?“

„Smejem se iznutra. Dovoljno sam od sebe pravio klovn. I, molim te, gledaj malo kroz prozor, ometaš me svojim pitanjima.“

Nije to bio klovn, bila je to budala. No, dobro, neka ga. Bilo je verovatno i nečeg okej u njemu, ali bih verovatno morao da budem peder da bih to i osetio.

Napolju je na svakoj drugoj kući bio obešen srpski barjak. Ljudi su se peli po krovovima i mahali automobilima, a automobili su im zauzvrat trubili. Ovolike radosti nije bilo nikada. Ni sedamnaestog novembra. Ni dvadeset četvrtog septembra. Ni petog oktobra. Izdrogirani ljudi su svi, kao jedan, istovremeno otkazali poslušnost, prvo državi, pa zatim i ostatku sveta. Uz malu pomoć odozgo. Ili odozdo, ko zna. Da li je ovo bila revolucija ili armagedon? Ili samo najluđa žurka koju je svet video u dvadeset prvom veku.

Odjednom, sa juga, u brišućem letu, iznad nas su preletela dva svetleća objekta, a za njima dva lovca, očigledno američka, pošto naša vojska nešto tako nije imala.

„Maramice su ti odmah tu ispred, gledaj da mi ne iskrvariš po sedištima.“

Nabio sam maramice u nos, ali prekasno. Krvarenje je prošlo jednako brzo kako je i došlo.

„Osetljiv sam, izgleda, na ove leteće tanjire...“, rekao sam.

„Kakve, bre, leteće tanjire, some?“

„Jesi video ti ono što je preletelo iznad nas malopre?“

„Nisu to bili leteći tanjiri. To su Ameri leteli za ovima što pale.“

„Pa, za letećim tanjirima.“

„Daj, budalo, bolje ćuti.“

Uključio je radio, prvi put otkako smo krenuli.

„Leeelee, što mi je dobro“, urlao je vođa na lokalnoj radio stanici. „Kakav divan dan! Opet sankcije! I opet ništa nismo krivi! Ali, što Milka iz montaže ima sisu, joooj, živote, obožavam te!“

Šestić je promenio stanicu.

„...na mestu američke baze Bondstil, kod Uroševca, ostala je samo rupa iz koje kulja crni dim. Snimak koji prikazuje napad na bazu postao je najgledaniji snimak svih vremena na Jutjubu u roku od samo dvadeset minuta! Prvi put u istoriji, serveri ovog sajta preopterećeni su.“

Pogledali smo se i počeli da se smejemo.

„Ma sad ćemo odmah da proverimo...“, rekao je Šestić i izvadio iz džepa smart telefon poslednje generacije. „Znaš kakvih pornića ima na ovome, ne bi verovao... Evo ga!“

Pribio sam se uz njega i on je, i dalje vozeći u brzom traci, okrenuo ekran, tako da slika bude veća.

Snimak je počinjao tako što neko uključuje kameru na mobilnom telefonu, a zatim se čuje Kikijev glas: „Sada je tačno osam časova i osam minuta, šaputao je kroz nos, „za tačno dva minuta, osveta nebeskog naroda...“

„Pauziraj, pauziraj!“, viknuo sam, posto se auto sav tresao koliko smo se smejali.

„Čekaj, jebote, staću sa strane. Što mi ne kažeš, znaš kakav sam za volanom!“, davio se on od smeha i stao na proširenje, na magistralnom putu Mladenovac - Topola, istom onom kojim sam išao peške za Kragujevac, 1996.

Šestić je premotao snimak malo unazad i ponovo ga pustio. Napolju se, osim ponekog automobila koji bi prošao, nije čulo ništa, pa čak ni cvrkut ptica.

„Za tačno dva minuta“, ponovo se začuo Kikijev glas, „osveta nebeskog naroda obrušiće se na đavolove slugе koje su okupirale našu zemlju. Oče naš koji si na nebesima, da se sveti ime tvoje, da

dođe carstvo tvoje, da bude volja tvoja na zemlji kao i na nebu, hleb naš nasušni daj nam danas i oprosti nam dugove naše kao što mi opraštamo dužnicima svojim i ne dovedi nas u iskušenje, nego nas izbavi od zloga. U ime oca, sina i svetoga duha, amin. Ako ovo sada gledate, to znači da više nisam živ. Ljubi brat Kiki svoju braću, znaju oni ko su, hi-hi-hi... S verom u boga, za kralja i otadžbinu!“ Nekoliko sekundi se, zatim, nije čulo ništa, a onda su se, daleko na nebu, pojavile dve svetleće kugle, koje su ispalile nekoliko vatrenih zraka u nešto u dolini, što je iste sekunde eksplodiralo. Od siline udara, kamera se zatresla, čuo se Kikijev glas, koji je prostenjao: “U jebote!“ i ubrzo zatim: „Okej, a sada aploud!“

Šestić i ja gledali smo s nevericom u znak za ponovno puštanje snimka na crnom ekranu. Do tog trenutka, bombardovanje Bondstila videlo je dvadeset šest miliona ljudi.

“On je lud, baciće nam Ameri atomsku bombu!“, dreknuo sam.

„Kakve veze mi imamo s ovim? To su ovi odozgo, od nas je samo počelo. Znaš da od nas ume da počne...“

“Da, a ti znaš kakvi su Ameri! Baciće nam atomsku bombu!“

“Pa i da bace. Je l' imamo nešto da izgubimo? Zar se ne osećaš privilegovanim što živimo u ovakvom vremenu i što nam se dešavaju ovakve stvari?“ Gledao sam, namršten, ispred sebe, pokušavajući da svarim njegov cinizam. Šestić je, ne sačekavši moj odgovor, upalio svoja ružna kola i nastavio vožnju ka Rudniku.

*

Na mestu gde se put s Rudnika ulivao u Ibarsku magistralu, stajala su borna kola, a kolone automobila, autobusa, kamiona i traktora, napravile su se u oba smera. Šestić je džipom izleteo na magistralu, tačno ispred lika u uniformi, sa šlemom na glavi, fantomkom na licu i heklerom u rukama.

„Kuda, bre?!“, dreknuo je taj, a ja sam petom gurnuo kalašnjikov malo dublje ispod sedišta.

“Na književno veče u Prijepolje“, odgovorio mu je Šestić.

“A šta ćete tamo da radite? Da silujete bibliotekarku? Kuda, more?!“, dreknuo je, ponovo.

“Na književno veče. U Prijepolje.“

“Pisac!“, dreknuo je, zatim, neko s leva. Bila je to još jedna maskirana nindža-kornjača, koja je proveravala isprave nekom

kamiondžiji. Dotrčao je do džipa. „Šestiću, alal ti vera na knjigama!“

„Nije to ništa, mogao sam i mnogo bolje“, odgovorio je ovaj.

„Nemoj tako, nemoj tako! Ej, žena me je navukla na njih. Prvo sam te mrzeo, ali te sad volim ko brata! Car si, jebeš mi sve.“

Drugo uniformisano lice, ono koje se do malopre dralo, gledalo je svog kolegu i češalo se po šlemu.

„Nego, jebeš moju ženu! Kuda si pošao, po ovom smaku sveta, jebote?!“

“U Prijepolje. Na književno večer.“

“E, jesi laf. Sve za čitateljke, a? Znam te ja, Šestiću, znam te.“

„Šefe, je l' vrućina pod tim šlemom? Je l' treba materijal za lepezu?“, dobacio sam, mahnuvši svežnjem love iz Kikijeve pederuše.

“Ko ti je ova seljačina?“, uvredio se Šestićev čitalac-specijalac, a omiljeni pisac njegove žene me je, najiskrenijim mogućim glasom, upitao: „Dobro, koji ti je kurac, stvarno?“

Upropastio sam im momenat. E, baš mi je žao.

„Eto, ima za nas dvojicu i previše, pa sam mislio...“

“E, moj, Šestiću, u neko loše društvo si upao“, zaključio je čitalac pod šlemom i dodao: „Ajde, teraj. Srećan vam put. A ti, ako se piscu nešto desi, zapamtio sam te!“, dobacio mi je, dok smo odlazili.

„Koji smarač, hvala ti što si mi ga skinuo s kurca“, rekao mi je Šestić desetak sekundi kasnije.

*

Pustio sam Saški poruku.

„Ništa od doručka. Šestić me vodi u Prijepolje.“

“Ja upravo poljubila vrata:) Pametno je što ste krenuli ranije, ko zna kakva je situacija na putevima. Čuli ste za ono na Kosovu? Medo, pa ja i u porukama brbljam kao navijena. To je zato što mi nedostaješ. Ljubi te Vaška!:)“

Odgovorio sam joj smajlicem koji šalje poljubac. “E, vidiš, ovde je to bilo, tačno na ovom mestu. Zaspao sam za volanom i probudim se, a ispred mene kamion! Imao sam vremena samo da pomislim: e, jebiga, i da okrenem volan i uletim u jarak. Drugi put tog dana! I oba puta bez ogrebotine!“ Otkako su svetleće kugle spalile Bondstil, Šestić je bio nešto bolje raspoložen.

“Od tada, nikad na putovanje bez kokaina! Uvek postoji opasnost da se zaspi za volanom. Ima i onih dosadnih puteva, kao za Zagreb, recimo, tu hoćeš da zaspiš iako si se tek probudio posle stogodišnjeg sna! Srećom, pa Hrvati imaju puno stajališta, za doradu. Eh, stara dobra vremena...”

Blaženo se smeškao, a ja sam osetio kako mi opet kreće krv iz nosa, pa sam, preventivno, u njega stavio maramicu i počeo da se osvrćem i gledam u nebo. „Trebalo bi da odeš kod doktora.“

„Bio sam, nisu mi ništa našli.“

„Kad si bio, šta sereš?!“

„Pre šesnaest godina.“

Tog trenutka, sa severa ka jugu, preletele su dve svedeće kugle. Za njima, dva aviona, verovatno ista kao i prvi put. Dve mrtve ptice tresnule su nam o haubu, a Šestić je na trenutak izgubio kontrolu nad volanom.

“Ej, ako ponovo prelete, hajde da pucamo na Amere“, predložio sam. „Ako je mogao Bata Životinja da obori nemački avion iz puške...”

„Pavle Vuisić.“

“Šta?”

“To je bio Pavle Vuisić. U 'Velikom transportu'“.

“Ne, to jeste bio 'Veliki transport', ali je Bata Životinja upucao avion!”

„Hajde da se kladimo!“

“Hajde!“

Međutim, sledećeg trenutka, ovoga puta sa juga ka severu, ponovila se scena od malopre, uz potočić krvi koji je izleteo iz mog nosa.

„Okej, pravimo zasedu. Ovo je idealno mesto“, rekao je Šestić. „Taman moram i da se ispišam.“

*

Bio je to kostur benzinske pumpe u izgradnji, nasred Ibarske. Parkirali smo se pored crvene metalne konstrukcije, Šestić je skoknuo do obližnjeg žbuna, a ja sam izvadio kalašnjikov i čučnuo pored kola. Bio je to glup plan. Ko zna da li će se baš ovuda jurcati po nebu, a izgledalo mi je i prilično neverovatno da metak iz puške može da naškodi američkom bombarderu, ali - jednom se živi.

„Je l' znaš ti kako se na ovome menja sa pojedinačne na rafalnu paljbu?“, pitao sam ga kada se vratio.

„Mene si to našao da pitaš? Šampiona izbegavanja vojne obaveze? Koliko ti uopšte imaš iskustva s tom pušketinom?“

„Onoliko koliko sam pucao ispred bolnice.“

“To je to? Ah, pa onda Ameri nemaju šanse“, počeo je da se smeje.

Sledeće sekunde, svetla su se ponovo pojavila, a ja sam se, krvavog nosa, pridigao i naslonio kalašnjikov na otvorena vrata Šestićevog džipa. U daljini sam primetio dve crne tačke kako, u brišućem letu, nekoliko desetina metara iznad tla, jure ka nama. Nanišanio sam i ispalio desetak metaka na avione koji su samo prošlišali ka Kraljevu.

„Samo gubimo vreme“, zaključio je Šestić i ustao, a ja sam se složio s njim. Međutim, odmah potom, tačno iznad naših glava, stvorila se ogromna leteća plamena kugla, ostala tako nekoliko sekundi, a onda odletela ka avionima u koje sam malopre pucao. Začule su se dve snažne eksplozije i ubrzo se, iza horizonta, tačnije iza jednog brda, ukazao crni dim.

Šestić i ja smo se pogledali i šmugnuli u kola. Uz škripu kočnica, pojurili smo sa pumpe.

“Ovi odozgo se uopšte ne šale! Šta mi poželimo da sjebemo, oni sjebu umesto nas!“

Gurnuo sam kalašnjikov ispod sedišta i odlučio da ga ne koristim neko vreme.

„Uključi jebeni radio da čujemo šta se događa!“, dreknuo sam.

„Dragi slušaoci, vi slušate Radio Beograd, prvi program“, čuo se odmereni spikerov glas. “Šta da vam kažem? Sve odlazi dođavola. Bondstil je bombardovan, a Amerikanci za to optužuju nas. A šta smo mi krivi? Mi smo se samo obradovali što je to odletelo u vazduh. Pa, ko normalan se ne bi obradovao? Zar je greh radovati se?- Zar je greh želeti? Zar je greh misliti? Svetleće kugle sa nebesa za sada se nikome ne obraćaju, ali, evo, verujte meni, može se zaključiti da su u nekoj vrsti veze sa onima koji su se prethodnih dana drogirali av-avom. Vest koju upravo čitam s ekrana u studiju: dva američka lovca oborena su malopre iznad Kraljeva, američki predsednik nam je pripremio vazdušnim udarima, a naše kompletno rukovodstvo kune se da nemamo nikakve veze sa obaranjem američkih aviona, što je,

drugi slušaoci, i logično. Ne samo zato što im već godinama velikodušno ustupamo svoj vazdušni prostor već i zbog toga što naša protivvazдушna odbrana ne može da spreči ni da nam grad uništava useve, a kamoli da obori avion. Ostaje nam samo da sedimo i čekamo šta će sledeće da nas pojebe u dupe. Ali, nema veze, vesti iz sporta su zato neverovatne. Plivač...

Isključio sam radio i stegnute vilice gledao u put pred nama.

„Vrati na sport, jebote!“, dreknuo je Šestić.

*

U Prijepolje smo stigli tek u pet posle podne, zbog četvorosatnog zastoja u Užicu, koji je bio posledica zatvaranja magistralnog puta ka Zlatiboru, da bi se razapela mreža iznad Đetinje, s obzirom na to da je ogroman broj građana čekao u redu na tvrđavi da skoči u ponor. Prema nezvaničnim informacijama dobijenim od ljudi iz automobila s užičkim tablicama, među skakačima su uglavnom bili oni koji nisu stigli da se izdrogiraju.

U ovom delu zemlje stvari je bezuspešno pod kontrolu pokušavala da stavi vojska, među kojom nije bilo Šestićevih čitalaca, pa smo morali, zajedno sa ostalima, da sačekamo da se tragedija spreči, pa da nastavimo dalje. Vreme u kolima proveli smo slušajući Šestićevu treš metal kompilaciju, pošto se na radiju, od poslednjih vesti Radio Beograda, čulo samo šuštanje. Signala nije bilo ni na Šestićevom, ni na mom telefonu.

„Šta ćemo da radimo? Kome ćemo da se javimo da smo stigli?“, pitao sam ga dok smo prolazili pored puste železničke stanice u Prijepolju.

„Tu je blizu hotel, pa ćemo da ih pozovemo sa fiksnog.“

Hotel „Konjanik“ bio je socrealistička ruševina, izgrađena sedamdesetih. Nekada nova i ružna, sada je to bila samo ružna, pusta zgradurina, prljavih prozora i oguljene fasade. Na tablici na ulazu bile su nacrtane dve zvezdice, a neko ih je prežvrljao i markerom dopisao: „Jok, sto zvezdica“.

Ušli smo u hol. Stajali smo ispred puste recepcije i ćutali. Konačno, posle dobra tri minuta, začuli su se koraci i u predvorju se pojavio lik u kondukterskom teget odelu i beloju košulji.

„Izvinite, molim vas, nismo još nikog očekivali“, stao je za pult i odmerio nas. „Ovaj, želeli ste?“

„Rezervacija na prezime Šestić“, promrmljao je Šestić, a lik je pogledao u papir ispred sebe.

„Nema takve rezervacije, zaista se izvinjavam.“

„Onda je rezervacija na Omladinski pokret *Svetlost*.“

„Aha, evo ga! Samo, moraću da ih pozovem...“

„Pozovite ih slobodno, taman i ja da se čujem s njima.“

“Pa, da, ne rade mobilni telefoni, jeste li videli šta se napolju dešava“, odgovorio nam je, okrećući broj na fiksnom, iskolačenih očiju. Bio je strejt. „Halo! Halo, Seada bih molio! Ej, Seade, ovde su neka dva čoveka, ovaj, momka, je li, kažu da je vaša rezervacija za njih! Aha. Aha! Šestić, da. Dobro, dobro, izvinite, ja sam morao da proverim... Evo, hoće i on vas da čuje.“ Pružio nam je slušalicu, a Šestić ju je zgrabio. “Ej, Seade! Stigao, nego šta. U muzeju, u pola sedam, važi, važi. Važi. Važi. Okej. Važi, nema frke, bre. Znam gde je, sećam se dobro. Ha-ha-ha, jeste, jeste, to je bilo teško divljaštvo. Da. Vidimo se uskoro, družite.“ Završio je Šestić razgovor i vratio slušalicu recepcionaru.

„Stiže kafica“, graknula je kafe-kuvarica, prethodno izlupavši predvorje štiklama. “Šta si tako obesio nos, Miroslave?”

„Hvala, ti, Mirsada. Ako mi tvoja kafa u ovom ludilu koje nas je snašlo ne pomogne, ništa neće!“, odgovorio je utučeno i uzeo srk.

„Nema na čemu, Miroslave. Dobar dan, momci“, obratila se i nama i vratila se u restoran.

“A u kojoj smo sobi?“, pitao sam ga i, čim se okrenuo da potraži ključ, uvalio mu av-av u kafu.

„Evo, 218. Idite stepenicama, lift ne radi još od 1993.“

Soba je bila užasna. Dva spojena dečja kreveta-mali televizor s ekranom trideset sedam, prozor koji se otvarao kad malo jače zaurlaš i kupatilo koje je smrdelo na govno. Uzaludno smo pokušavali da pronađemo neki kanal, uzaludno sam pokušavao da zapodenem bilo kakvu komunikaciju sa Šestićem, koji je uglavnom nemo gledao kroz prozor, nekoliko puta otišavši u kupatilo da se umije.

Ležali smo na krevetima, jeli čokoladu i pili đus, kada je neko zakucao na vrata.

„Mora da je sobarica“, rekao sam i otišao da otvorim. Ispred su bila tri pandura, u uniformama specijalnih jedinica, bez oružja.

“Šta je sad ovo? Iz koje si ti jedinice?“, pitao me je jedan od njih.

“Iz Šestićeve“, odgovorio sam kao iz topa, zaključivši da je super što je puška ostala u džipu, ispod sedišta.

“Šta to znači? Odgovaraj lepo kad te pitam! Ime, prezime, čin, jedinica, komandir, hajde, brzo! I gde ti je uniforma?“, urlao je taj, a graške znoja izbijale su mu po čelu.

“Ne znam o čemu pričate, mi smo došli na književno veče“, osmehnuo sam mu se.

„Ovaj je rešio da me ubije! Ako me ne ubije Amerikanac, Albanac ili vanzemaljac, ubiće me humor u našim jedinicama!“

„Poručniče, ovo je 218, a mi smo u 214“, poverio mu se rumeni, golobradi dugajlija, ne stariji od dvadeset i pet godina, koji je stajao s njegove leve strane.

Poručnik je pogledao broj na vratima, malo razmislio i onda mi se ponovo obratio, nešto mirnijim tonom.

“Znači, književno veče?“, provirio je u sobu, odakle mu je Šestić mahnuo, ne ustajući sa kreveta. “Izgledate kao da švercujete drogu iz Crne Gore. Ali, ako vi kažete da je književno veče, ja neću da se bunim. Imamo ionako pametnija posla nego da se s vama jebavamo. I slušaj“, dodao je, „nemoj da ste nešto njuškali po hotelu, sve što se ovde događa je strogo je poverljivo. Jasno?“

„Jasno, družo poručniče!“, salutirao sam mu.

„Daću ti ja druga, beogradski ološu“, procedio je kroz zube i naredio preostaloj dvojici pokret.

U narednih petnaest minuta, ispred hotela je stiglo pet autobusa punih pandura. Bili su veliki kao mečke i mogli su se čuti kako urlaju hotelskim hodnicima, psuju, udaraju i lome, na putu do svojih soba. „Jebote, spavaćemo u osinjaku“, rekao sam Šestiću, a on mi je odgovorio: “Pfff....“

*

U pola sedam smo se našli ispred muzeja sa Seadom kome nije moglo biti više od dvadeset godina. Mali srdačni žgoljavi rumenko, koji je gledao Šestića kao poluboga.

“Ej, pa car si što si došao“, rekao je, zagrlivši ga. Sa mnom se rukovao. „Upadajte, gore je već puno, a ne znamo koliko će sve trajati, jer se nešto šuška o policijskom času i restrikcijama struje. Jebote, kaos. Ali, bitno je da si ti nama ponovo u gostima, družo!“

Popeli smo se do sale, a tamo je najčitanijeg srpskog pisca, čak i u uslovima opšteg haosa u zemlji, sačekala puna sala, uglavnom srednjoškolaca. Kad su ga videli, dreknuli su svi uglas, a on im je odmahnuo i seo za sto. U drugoj prostoriji spazio sam plastične čaše sa koka-kolom i fantom, pa sam, bez razmišljanja, otišao tamo i sipao av-av u što sam više čaša mogao, u čemu me je prekinula neka sluđena tetka.

„Ju, šta vi radite ovde?! U stvari, šta ja radim ovde? Ovde je koktel, posle književne večeri, a u drugoj prostoriji je književno veče. Selma, drago mi je“, pružila mi je ruku i mi smo se rukovali. „Trebalo bi da vodim program... joj, kakvu tremu imam, niste svesni!

Imala je sto godina, a bila je obučena kao hipik od dvadeset.

„Samo sam svratio da popijem sok. Ožedneo sam od putovanja. Evo i vama jedan, da se malo saberete“, pružio sam joj čašu s fantom i av-avom.

“A, ne, ne pijem gazirano, to goji! Hajmo, hajmo, možda će da nam isključe struju!“, povukla me je za rukav i mi smo se ubrzo našli u grotlu pakla, u kome je desetak klinki opsedalo Šestića da se slikaju, a on im je svima ispunjavao želje, uglavnom potpuno ravnodušan. Čim je Selma stigla, Šestić je rasterao klince na njihova mesta i program je počeo.

„Evo, sa nama je opet, i pored svega što se dešava, naš veliki prijatelj, Boban Šestić!“, najavila ga je ona, a publika je počela gromoglasno da aplaudira. “Na početku, da te pitam, kakav je bio put dovde?”

“To je dobro pitanje, Selma. Put dovde bio je dug trideset osam godina, jednu osnovnu školu, jednu srednju školu, pola fakulteta, nekoliko napisanih knjiga, nekoliko pročitanih knjiga, nekoliko stotina pojebanih čitateljki i nekoliko desetina hiljada evra ukrkanih u kokain.”

“Ma, nisam...“, zaustila je ona.

“Ne prekidaj me, Selma. Deco, drago mi je što ću ovde, sa vama, da se oprostim od svog šugavog poziva. Idem u manastir, čim završim ovo izlaganje. Biću tu, u komšiluku, u Mileševi, nadam se da će hteti da me prime, pa ćete moći uvek da svratite da vam pričam kako je to kad se pišu knjige, jebu ribe i razvlače lajne.”

Cela sala nemo je pratila šta govori.

„Već izvesno vreme pun mi je kurac svega, a sada, kad je došla nova droga koja svima omogućava da se osete slobodnim, moja svrha je prestala da postoji. Moja svrha bila je da pokažem ljudima da se ne boje da budu slobodni, da se ne plaše da rade šta hoće, da znaju da sami, sa svojih deset prstiju i jednim kurcem, mogu da naprave sve! Sada, kada svi mogu sve, samo ako zgutaju tamo neko sranje, ne vidim neku posebnu ulogu za sebe. Zgutao sam to juče i ovo je zaključak koji imam za vas: ako ne možete sami od sebe da budete slobodni, onda bolje crknite kao robovi, umesto da se drogirate i izigravate pajace. Međutim, imam osećaj da će sve ovo ionako brzo da se završi, tako da i ove moje reči ne znače bogzna šta. To je to. Jebite se“, zaključio je i ustao, a svi su ga i dalje zapanjeno gledali. „I još nešto, nemojte da pijete one sokove u drugoj prostoriji, imam informaciju da vam je av-av krišom sipan u čase. Odoh sada, da pitam Belog anđela kakav je život na freski. Doviđenja. Honorara se odričem.“

Zatim je odlučno krenuo ka izlazu, ne pogledavši nikog, ni publiku, ni Selmu, ni Seada, ni mene, a za njim se prolomio aplauz. Na trenutak sam se osetio kao govno, a onda sam zaključio kako sam ostao potpuno sam i pomalo uremljen među tim mladim, prirodno divljim Prijepoljcima, pa sam zapalio niz stepenice, za Šestićem. Kada sam izašao na ulicu, njega nigde nije bilo.

*

Otišao sam, najpre, do kineskog džipa, koji je bio parkiran pokraj Lima. Čisto da vidim da li treba da kradem kola za povratak u Beograd, što bi podrazumevalo da od nekog treba da naučim i kako se to radi. Džip je stajao na mestu, a meni je prišao musavko, od nekih deset godina.

„Rekao mi je jedan malopre da ćeš mi dati sto evra za ključ od ovog džipa“, obratio mi se i zvecnuo Šestićevim ključevima.

„Ma, evo ti trista, drugar!“, obradovao sam se, tutnuo mu pare u ruke i oteo ključ od kola. „Hoćeš bombonu?“

„Kako da ne. Bombonu od nepoznatog čoveka. Pa, nisam lud!“, odgovorio mi je i zbrisao.

Otišao sam, zatim, u najbliži kafić koji je imao satelitsku antenu, u nadi da ću saznati šta se dođavola dešavalo na planeti, ali tamo sam dobio samo odličan topli sendvič za male pare i jogurt. Televizor je

bio isključen. Posle izvesnog vremena sam ustao, dao gazdi za sendvič i jogurt pedeset evra i izašao napolje.

U Prijepolju se ništa neobično nije moglo primetiti. Tu i tamo, poneki prolaznik i popaljena svetla po kućama. Tek što sam to pomislio, naleteo sam na dva pandura, koji su rasterivali i to malo sveta svojim kućama. „Ajmo, policijski čas počinje u devet uveče i završava se u šest ujutru. Ajmo, razlaz!“

Nekoliko prolaznika se pobunilo, pošto su policajce lično poznavali, a oni su im strogo odgovarali: „Muhamede, kada ti lepo kažem, idi kući! Stvar je ozbiljna, takva su naređenja, može žena da ti bude moja sestra koliko hoće, moraš kući, i ti, i svi!“

Seo sam u džip i krenuo ka hotelu. Pojma nisam imao gde je, pa sam se slučajno odvezao u nekakva brda. Zaustavio sam kola i izašao napolje. U daljini su se čule detonacije, ili možda grmljavina, i sevalo je iz istog pravca, i meni se javio onaj osećaj iz doba demonstracija protiv Miloševića, ono okretanje u stomaku i onaj bes, koji ne znaš na kome da iskališ. Seo sam u kola i krenuo ka hotelu.

Konačno, posle malo lutanja i oslanjanja na intuiciju, prešao sam nekakav mostić i našao se ispred “Konjanika“, gde su i dalje bili parkirani autobusi sa pandurskim tablicama. Izvadio sam kesu s av-tabletama i prebrojao ih. Pedeset sedam.

*

Došao sam na recepciju, gde me je dočekao Miroslav, raskopčane košulje i iskolačenih očiju.

„Hej! Hej! Dobro veče!“, dreknuo je.

„Dobro veče. 218.“

„Znam, znam koji ste broj, kako ne bih znao! Ipak ja ovaj posao radim dvadeset i devet godina! I nikad mi se život posle dolaska nekog gosta nije tako promenio kao kada ste došli vas dvojica... A, gde je pisac?“

„Ja sam pisac. Onaj drugi je moj portparol. Zamonašio se.“

„Šta? Stvarno?“

„Najstvarnije.“

„O, jebote, ludog sveta ima... Pa, je l' prošlo književno veče kako treba?“

„Bilo je nezaboravno. Potpisao sam hiljadu knjiga. Nego, je l' će ova silna policija ujutru da doručkuje kod vas?“

„Jašta će. Poručili smo kamion s viršlama i jogurtom iz Priboja.“

„Super. Nego, Miroslave, ajde ti sipaj po jednu od ovih njima u jogurt, sutra ujutru“, rekao sam i zaverenički mu dodao kesu s avomom.

„Šta je ovo?“, zbunio se on.

„Multivitamini. Isti oni koje sam tebi sipao u kafu danas“, namignuo sam mu.

Dok sam izbrojao u sebi do pet, on je ukapirao. „Aaaa! Ahaaa! Oooo! Nemaš brige, druže! Nemaš brige! Našoj policiji upravo ovo i treba!“

„Samo, nemoj neko da te uhvati.“

„Mene? Pa, kad me nisu uhvatili za one krevete sa trećeg sprata, 1997, neće ni sada!“

„Kakvo je to pijukanje na recepciji?!“, zagrmeo je poručnik, onaj iz sobe 214.

„Ništa, pričamo o starim dobrim vremenima“, odgovorio sam mu.

„Ajde, ne seri, nego ključ u ruke i marš gore!“

„Razumem, druže poručniče!“

„Majka će ti razumeti kad je posetim jedne noći“, zarežao je. „Marš gore!“

„Njemu nemoj“, šapnuo sam Miroslavu i uzeo ključ, a on je klimnuo glavom i osmehnuo mi se levim brkom.

Nalazio sam se u bolničkoj sobi s tri kreveta. U jednom je ležao moj ćale, u drugom Šestićev ujak, a treći je bio prazan.

„Ej, dodirnuo sam ćaleta po ramenu. “Ej, bre!“ Nije reagovao. Otišao sam do Šestićevog ujaka, čučnuo pored njegovog kreveta i počeo da ga dozivam. „Surovi, pssst, Surovi!“

Nije reagovao. Onda je u bolničku sobu ušla riba iz Mirijeva, odevena u uniformu medicinske sestre. Da nije bilo ove dvojice pored, pomislio bih da sam u porniću.

“Ne mogu da te čuju. I ovo ti je bilo sasvim dovoljno“, rekla je, izvadiвши špric.

„Kako to misliš?“

„Mislim da su pametnom čoveku dva sna u kojima komunicira sa svojim mrtvim ocem i mrtvim ujakom svog prijatelja sasvim dovoljna da počne da razmišlja.“

“I dalje ne razumem. O čemu da razmišljam? Šta ja tražim ovde? Gde je ovo?”

“I dalje postavljaš toliko glupa pitanja da se pitam vredi li sve ovo uopšte. Lezi tu“, pokazala mi je na upražnjeni krevet.

„Zašto? Neću.“

„Gotovo je. Nemaš izbora. Lezi.“

„Neću, bre!“, ustuknuo sam.

“Pičko.“

“Ja pička, a ti vitlaš špricom i teraš me da legnem u krevet? Ti si pička!“

“Ne, ti si. Lezi.“

“Neću.“

“Lezi!“, zagrmela je ona i ja sam izgubio tlo pod nogama i stropoštao se na kolena. Krv mi je grunula na nos. „Evo, kofica za krv“, nabila mi je žutu plastičnu koficu kojom deca prave kule od peska na plaži pod nos i ona je ubrzano počela da se puni krvlju. Zatim me je uhvatila pod ruku i tako omamljenog dovukla do kreveta. Sručio sam se na njega, a kofica s mojom krvlju prosula se na belu posteljinu. „Nema veze, nema veze, evo ti druga kofica“, nasmejala se i dodala mi novu, ovog puta plavu i malo veću od prethodne. Tek sto sam je nabio pod nos, ona je izvukla špic i procedila: “To bi bilo to.“

“Ne!, zakukao sam poslednjim atomima snage, a ona mi se popela na stomak i zgrabila me za ruke.

“Ne deri se! Budi dostojanstven, makar malo!“

“Ne, ne!, cvileo sam, a ona mi je desnom rukom zabila iglu od šprica pravo u nos i pritislula iz sve snage. Nešto je iz šprica krenulo pravo u moju glavu, polako sam počeo da propadam i shvatio da umirem.

“Ne umireš, samo se vraćaš na ono mesto koje toliko voliš“, osmehnula se ona i izvukla mi špic iz nosa. Zatim je skinula periku. I još jednu, pa još jednu. Pogledala me je i ja sam konačno shvatio ko je, u stvari, ona. Sledećeg trenutka, njene beonjače postale su skroz crne, kao dve duboke rupe, i počele su da me uvlače u sebe.

Subota

Trgnuo sam se iz sna u jedanaest i jedanaest. Spavao sam skoro dvanaest sati. Jedan jastuk bio je mokar kao da sam ga celu noć utapao u klozetsku šolju, a drugi je ležao na patosu. Mobilnog signala i dalje nije bilo. Uključio sam televizor. Sneg. Otišao u kupatilo. Umio se. Seo da serem. Šolja se pomalo klatila levo-desno. Posle kenjanja, oprao sam dupe i tek onda se setio šta sam sanjao. Nešto nije bilo u redu. Nešto nije bilo kako treba. Bio sam strejt.

Izleteo sam iz sobe i strčao na recepciju. Tamo je bio Miroslav, u totalnom odlepu.

„Dobro jutro, junače! Jesi li se naspavao?“, drao se. „Kao zaklan. Gde su panduri?“

„Otišli odmah posle doručka!“

„Jeste li im sipali ono?“

„Jesam! Osim onom poručniku, kao što smo se dogovorili! A zašto mi opet persiraš, junače?“

„Je l' ostala neka tableta?“

„Nije, junače, poslednju sam dao ženi. Da se i ona malo poraduje, mučenica.“

„Je l' mogu da se poslužim vašim telefonom?“

„Naravno, junače, samo izvoli“, srdačno mi je odgovorio, izvukao telefon i stavio ga na pult. Jedinu fiksni broj koji sam znao napamet bio je kevin. Okrenuo sam ga. Zvonilo je dvadesetak puta, ona se nije javila i ja sam spustio slušalicu.

„Doviđenja“, rekao sam i ostavio mu ključ od sobe na pultu.

„Čekaj, ostavio sam ti dve viršle kad se probudiš! Po pravilu je doručak do deset i soba se napušta isto do deset, al' jebeš pravila, je l' da? Jebeš pravila!“

Izleteo sam napolje. Sunce i plavo nebo i ništa više. Tu i tamo poneki rafal u daljini, ili mi se samo učinilo. Srce mi je udaralo kao pomahnitalo. Svet se okretao naglavačke, a ja sam opet bio normalan, buđav i dosadan. Ušao sam u džip i upalio motor. Vozio sam se okolo nekoliko minuta i kad sam pronašao prvi putokaz za Beograd, nagazio sam gas do daske i krenuo kući.

Kod skretanja za Priboj, ugledao sam svog ćaleta kako šeta pokraj puta, u farmerkama i džemperčetu. Srce mi je zaigralo, međutim,

kada sam mu se približio, shvatio sam da je to bio samo najobičniji brkati seljak.

Negde oko Nove Varoši, ugledao sam Šestićevog ujaka kako pretrčava magistralu. Kada sam mu se približio, ukapirao sam da je to, u stvari, bio samo najobičniji lokalni metalac, sa Iron Maiden prišivačem na teksas jakni isečenih rukava.

Kako sam izbio na Zlatibor, vratilo mi se sećanje na prošlu subotu i ćaletov i moj poslednji razgovor u realnom svetu. Počeo sam da plačem. Počeo sam da se tresem. Počeo sam da se davim. A onda sam ugledao svoju kevu kako tera stado ovaca kod skretanja za Ljubiš. Došla je po mene! I negde nabavila ovce! Međutim, kad sam joj se približio, shvatio sam da to nije moja keva, već najobičnija baba, kojoj je, osim ovaca, društvo pravio i skraćeni zlatiborski rundavi pas.

Polako sam se bližio Užicu kada sam, na vijaduktu kod Mačkata, ugledao Jasnu kako stopira. Šta li ta gadura traži ovde? Mada, bilo kakvo poznato lice, pa čak i njeno, prijalo bi mi. Dve svetleće kugle preletele su iznad mene, u pravcu Tare. Za njima nije letelo ništa. Iz mog nosa nije poteklo ništa. Približivši se sasvim Jasni, shvatio sam da to nije Jasna već neka druga riba koju, dok sam u ovom stanju, svakako ne bih primio u kola.

Onda je kod Užica ponovo bio zastoj, najverovatnije jer se skakanje u Đetinju nastavilo, s tim što bih sada i ja najradije stao u red za skok. Mileli smo i mileli, iza mene je bila kamiončina sa užičkim tablicama, a ispred mene peglica sa čačanskim, stara hiljadu petsto godina. Pustio sam Antraks sa Šestićevog uređaja, ali sam ga posle deset sekundi ugasio. Sluđeni vojnik regulisao je saobraćaj, a na licu mu se videlo da nema pojma šta radi i da puni gaće od straha.

Onda sam, kada se gužva malo raščistila, krenuvši ka Sevojnu, na jednom autobuskom stajalištu, ugledao Sašku i Nadicu. Naravno, kada sam im se približio, shvatio sam da je to ipak bila neka sjebana žena sa svojim mršavim kovrdžavim sinom, ni nalik Saški i Nadici. Ali, to me je ipak, malo ohrabrilo. I njih dve bile su strejt. U stvari, bile su prirodno drogirane. I Saška me je volela, čak i ovako buđavog. Izgledalo je na trenutak kao da imam čemu da se vratim. Pod uslovom da je Beograd i dalje bio na svom mestu.

Nešto pre skretanja za Arilje, iz šumarka je izleteo lik u maskirnoj uniformi, s puškom u rukama. Isti Kiki. Kada sam mu se primakao, ukapirao sam da to stvarno jeste Kiki. Zakočio sam na metar ispred njega, a on je, pritrčavši, otvorio suvozačka vrata i dreknuo: „Gde si do sada, jebote?!“

„Kiki, brate, nikad mi nije bilo draže što sam te video!

„Dosta prenemaganja, izlazi napolje.“

„Napolje? Ovde?“

„Ne, u Čačku! Ovde, naravno, šta ti je, tebra, nešto nisi sav svoj?“

„Mislim da sam, nažalost, u ovom trenutku, sav svoj.“

„Dobro, ostavi tu poeziju za mirnodopske uslove. Je l' ti puška tu?“

„Jeste.“

„Ponesi.“

Vozila iza nas počela su da trube, a Kiki im je besno doviknuo: „Šta je, bre, ljopci, gde vam je kultura?!“ i ispalio rafal u vazduh, posle čega je sviranje prestalo.

Uzeo sam pušku i izašao iz džipa.

„Šta ćemo sa kolima?“

„Neće nam to govno biti potrebno tamo gde idemo.“

„A gde idemo?“

„Pa, u šumu, tebra.“

Krenuli smo u obližnji lug, a kola iz kolone počela su da obilaze Šestićev kineski džip, ostavljen nasred magistrale.

„Jesi li video kako onaj odozgo jebe kevu?!“, pogledao je u nebo i prekrstio se. „I reci što sam smislio fazon, kao, ako ovo gledate, više nisam živ! Brate, pa ja sam genije gerilskih strategija!“

Zašli smo među drveće, a tamo su počele da se naziru ljudske figure. Sve sam pandur specijalac. Ustuknuo sam.

„Ko su ovi, bre?“

„To su oni što si ih izdrogirao u Prijepolju. To je sada moja jedinica. Hoću reći, moja i tvoja.“

Jedan od pandura mi je prišao. Bio je to dugajlija koji je delio sobu 214 s poručnikom.

„Hvala ti, brate. Da nije bilo tebe, nikada ne bismo ništa ukapirali.“

„A gde vam je poručnik?“, pitao sam.

„Poručnika smo obesili o bor, kod hotela *Je/a*, na Zlatiboru.“

„Dobro, dosta lizanja čmarova u jedinici. Pokret!“, naredio je Kiki.

“A protiv koga ratujemo?”, pitao sam ga.
„Kakve veze ima, tebra, bitno je da ratujemo.“, nasmejao se
đavolski moj drug.

MARKO VIDOJKOVIĆ

Rođen u Beogradu, 1975. Pravnik. Objavio romane *Ples sitnih demona* *Davo je moj drug*, *Pikavci na plaži*, *Kandže*, *Sve crvenkape su iste* i *Hoću da mi se nešto lepo desi odmah*, kap i zbirku priča *Bog ti pomogo*. Za roman *Kandže* dobio je nagrade *Zlatni bestseler* i *Kočičevo pero*, a 2006. godine za *Sve crvenkape su iste* Vitalov *Zlatni suncokret* za knjigu godine.

Kandže su objavljene i u Hrvatskoj, Sloveniji i Bugarskoj. Prema romanu *Ples sitnih demona* napravljena je istoimena pozorišna predstava (april 2010). Sa Miljenkom Jergovićem bio protagonista dokumentarnog filma *Dugo putovanje kroz istoriju, historiju i povijest*, u režiji Željka Mirkovića (mart 2010). Bio izvršni urednik srpskog *Plejboja* (2006-2011).

<http://www.balkandownload.org>

Sadržaj

[Subota](#)

[Nedelja](#)

[Ponedjeljak](#)

[Utorak](#)

[Sreda](#)

[Četvrtak](#)

[Petak](#)

[Subota](#)

[O autoru](#)